

Editor:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05
Any XII N.º. 601
Setmana del 31 de març
al 6 d'abril del 1991
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

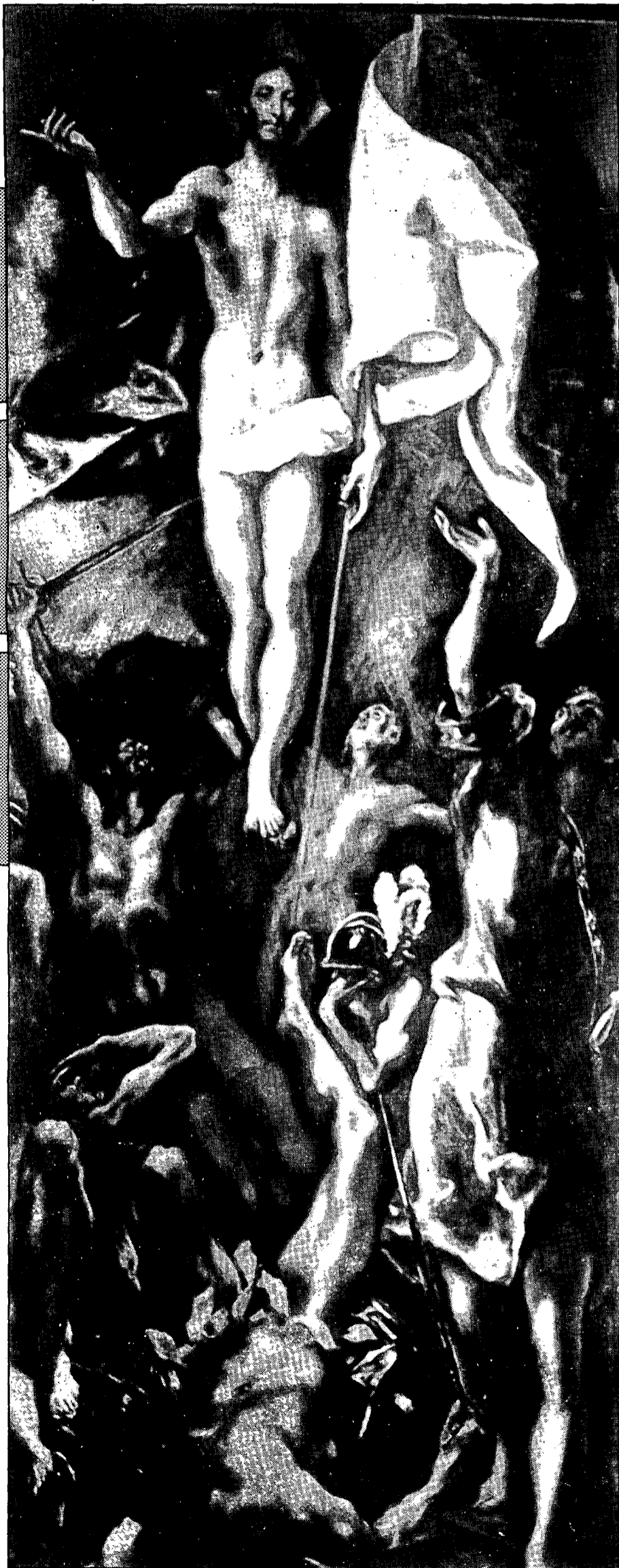
Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Veni, dons, totes
les famílies dels
homes... jo sóc la
vostra vida, la vostra
resurrecció, la vostra
llum, la vostra
salvació, el vostre rei.
Jo us porto fins dalt
de tot del cel, jo us
ressuscitaré i us faré
veure el meu Pare
celestial; jo us
ressuscitaré amb el
meu poder".

Melitó de Sardis
(s. II)

Crist ha

ressuscitat,

al·leluia!

Proclamem amb gran joia i alegria,
l'esperit ple de llum i claredat,
el missatge joiós del tercer dia.
Realment, el Senyor ha ressuscitat.

Germans homes, amics, que tot fent via
manteniu l'esperança en el combat,
escolteu la paraula que anuncia:
Realment, el Senyor ha ressuscitat.

La victòria del Crist és la certesa
que tot home ha estat alliberat
de la mort, del pecat, de la feblesa:
Realment, el Senyor ha ressuscitat.

En el cor de la vida i la mort d'ara
el misteri de glòria ha començat,
l'Esperit de Jesús, Amor del Pare:
Realment, el Senyor ha ressuscitat.

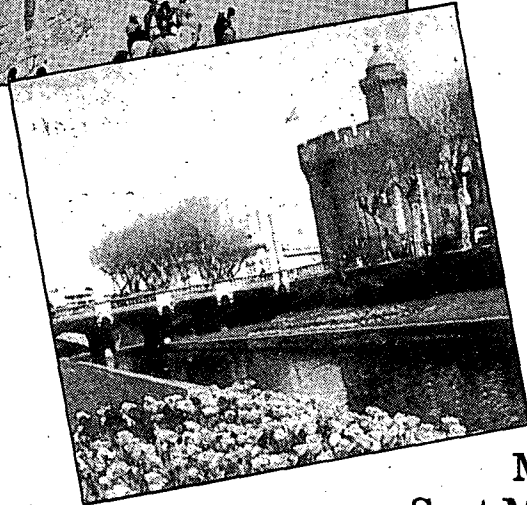
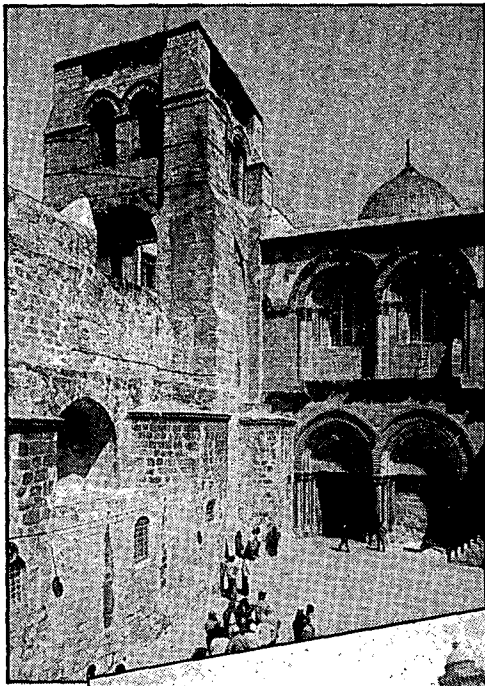
Cessaran en el món l'odi i la guerra,
tots els pobles viuran en la unitat;
que la joia de viure ompli la terra:
Realment, el Senyor ha ressuscitat.

PRÒXIM
 PELEGRINATGE
 A
**TERRA
 SANTA**

Del 25 de maig al 2 de juny

Sota el guiatge del
 Dr. Joan E. Jarque

Visita dels llocs bíblics
 tradicionals, des de la Galilea
 fins a Judea i Jerusalem.

UNITS PER L'IDIOMA
 I PER MOLTS ANYS D'HISTÒRIA

Del 25 al 30 d'abril

VIATGE A LA
**CATALUNYA
 NORD**

**ALTA CERDANYA - CONFLENT -
 ROSSELLÓ - VALLESPÍR**

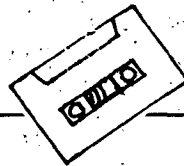
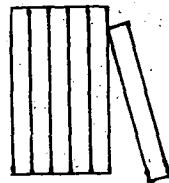
Panoràmica de la Cerdanya /
 Monestirs de Sant Martí del Canigó i
 Sant Miquel de Cuixà / Prada de Conflent /
 Castells de Perpinyà i de Salses / Catedral d'Elna / Visites,
 també, a Narbona i Carcassona, i al monestir de Fontfreda.

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

- El cristià fonamenta la seva identitat:
 - en el compliment d'un manament;
 - per una concepció de l'home, de l'univers i de la història;
 - com a col·laborador de Déu.
- La fe en Jesucrist introdueix el cristià a una vida en comunió:
 - per l'acceptació d'un risc en la fosca;
 - confiant en la promesa que anhela el cor de l'home;
 - seguint la invitació a ser feliç.
- L'evangelització és la tasca característica i inel·ludible:
 - del poble elegit (Jo 15: 16; Dt 7:6...);
 - del poble sant (Jo 8: 12; Mt 5: 14);
 - del poble enviat (Mc 6: 15; 1C 9: 16).

RESERVEU JA DES D'ARA LES VOSTRES CASSETTES

- Per gaudir de moltes estones de meditació cristiana, quan us vagi bé.
- Per una reflexió actualitzada de la fe.
- Hi trobareu temes de sempre, exposats en llenguatge propi d'ara.
- Podeu estar segurs que... són realment apassionants.

Desitjo rebre les 9 cassettes del III cicle de conferències del Dr. Joan E. Jarque sobre "IDENTITAT, COMUNIÓ I ÈVANGELITZACIÓ CRISTIANES". En faig efectiu l'import de 6.200 pts., amb el xec barrat adjunt, a nom de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana.

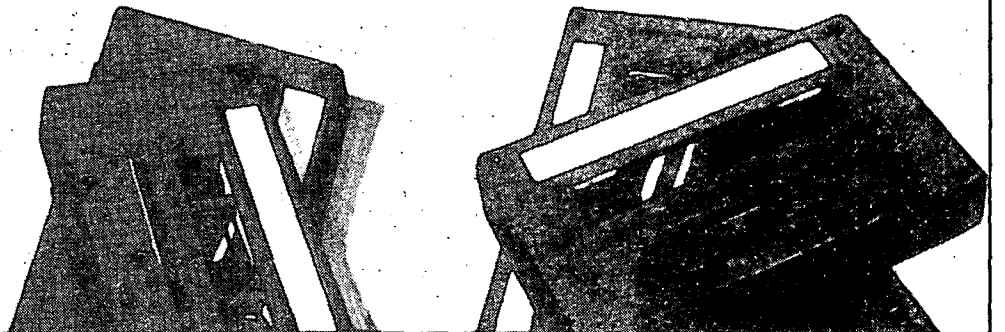
Marqui aquí una creu, si les vol rebre contra reemborsament, més les despeses de tramesa.

Nom.....
 Adreça.....
 Població.....
 Codi postal..... Signatura:
 Telèfon.....
 Data.....

Aquests són els temes que trobareu exposats,
 ben planerament, a les

9 cassettes
 amb aquest III cicle de
 conferències sobre:

**IDENTITAT, COMUNIÓ I ÈVANGELITZACIÓ
 CRISTIANES** del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar

Podeu demanar també:
 - les 9 cassettes del I cicle, al preu de 6.200 pts.
 - les 7 cassettes del II cicle, al preu de 5.320 pts.

**LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
 PEL MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA**

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76

Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

La notícia de la mort de mons. Lefèbvre, a l'inici de la setmana santa, ens porta a la memòria una llarga història de tensions que han tingut lloc a l'Església, en els últims anys, i que han pertorbat la pau de molts esperits de bona fe. Preguem, confiats, que el famós bisbe cismàtic trobi a la casa del Pare la reconciliació definitiva que no volgué a la terra. Però, acomplert aquest deure de caritat, preguem, sobretot, perquè la llavor del cisma no s'escampi pel camp del Senyor i perquè les tensions entre els creients no alenteixin el nostre pas missioner cap als qui no han rebut encara la Bona Nova de Jesús.

La dualitat tradició-progrés i l'opció preferencial per un d'aquests dos pols responen probablement, a una inclinació indefugible de la condició humana. Mantingudes amb mesura i bon humor, poden constituir un esperó contra la rutina i l'escepticisme, resultar creatives i aportar el dinamisme d'una competitivitat honesta, a fi

Una Església verament pasqual...

de bé. En canvi quan esdevenen integrisme o progressisme desafortats, es converteixen no ja en una forma matisada de viure i d'anunciar la fe, sinó en una nova fe, autònoma de la fe de l'Església. Aleshores ve la preocupació per fortificar la pròpia ideologia enfront de la dels altres germans. I aquesta obsessió pel bàndol oposat acaba esmorteint el delit d'arribar més enllà. De l'enfrontament es passa a la irritació, a la crítica sistemàtica i, potser, a l'insult. I, com anunciar l'amor de Déu, si es té el cor enrabiat?

En aquesta via de tancament, mons. Lefèbvre arribà a l'extrem, justament quan el timó de la barca de Pere era dirigit per uns papes, Pau VI i Joan Pau II, amb una dretura que feia més injustificable que mai la reacció conservadora.

Avui, en un món on la ratlla fronterera assenyala, cada dia més tràgicament, la diferència entre creients i no creients, l'excés en les polèmiques eclesials resulten, a més de tot, ridícules. Per això tenim l'esperança que els reductes -petits, però enderiats- de lefeburisme o de para-lefeburisme presents, també, a Catalunya, reflexionaran i aniran obrint-se a la diocesanitat, com a primera meta, i a la catolicitat joiosa, com a horitzó comú de tots els batejats. Només així farem una Església verament pasqual, capaç d'anunciar als homes la resurrecció de Jesús.

Es pot comunicar una informació, un missatge, una opinió, una convicció personal, un sentiment, una sofrència, un secret... per la paraula, l'escrit, la imatge, la mirada, el gest i també pel silenci... Existeixen diferents nivells de "comunicació" i diversos mitjans d'entrar en comunicació. Ha esdevingut banal dir que l'home és, per naturalesa, un "comunicador" i que la "comunicació" és una necessitat vital pel seu creixement i el seu equilibri així com pel dels grups humans.

Comunicació, relació, diàleg, intercanvi, heus ací els temes que sempre són de moda. Però hem de reconèixer que "comunicar" és lluny de ser evident! Que això sigui a nivell de parella, de família, d'instàncies municipals nacionals o internacionals, de les comunitats eclesials... Qui no ha viscut mai fracassos més o menys dramàtics en aquest camp!

Hom no és comprès. Hom no comprèn pas els altres. Ens mirem amb ulleres selectives, a través de prismes sòcio-culturals més o menys deformants. Les paraules en lloc de ser servidores de la "comunicació" esdevenen els paranyes. Cadascú hi posa un contingut, un ressò, una càrrega afectiva diferents. "No parlem el mateix llenguatge!". Quants homes i dones, decebuts, agrejats per aquest "diàleg de sords", es refugien en el "cadascú per ell" o

el simple intercanvi de banalitats! Ferit, escaldat, hom no gosa expressar-se. Hom s'emmuralla rera un silenci prudent.

Referent als mitjans moderns, dits de "comunicació", ens han innegablement tergiversat el nostre univers mental i cultural; coneixem bé els seus efectes negatius: banalització dels esdeveniments sota l'allau de les informacions, reflex de distanciament davant la multiplicitat dels missatges, fenomen de saturació que engendra el replegament sobre un mateix.

De fet, "comunicar" és un aprenentatge mai no acabat, sempre perfectible. Comunicar, s'aprèn, es cultiva. No pas en la perspectiva de certs experts en "comunicació" que ensenyen als homes públics o bé als comerciants com captar un auditori, com seduir-lo, violar-lo també sense que ho sàpiga, ja que no es tracta aleshores de tècnica de comunicació sinó de manipulació.

Tot esforç per una autèntica comunicació, font d'enriquiment i de creixement mutus, és una dura escola i també un camí de conversió que ha de rebutjar sense parar la temptació del

Comunicar és viure

Tot esforç per una autèntica comunicació és una dura escola

MICHEL HUBAUD
Franciscà

descoratjament, del desengany. Cal acceptar no reeixir a la primera vegada, d'assumir els fracassos, de perdre algunes il·lusions, de temptejar. Sobretot, ens cal sobrepassar aquesta por instintiva de l'altre sempre arripat al costat del nostre desig de retrobar-lo.

La comunicació entre les persones no podrà reduir-se mai a una tècnica. Està feta d'una munió d'elements indefinibles, imponderables: d'una entonació, d'una mirada, d'un clima que s'ha creat, d'un ambient...

Comunicar, és domesticar l'altre, no dominar-lo. I "domesticar", diu la guineu del "Petit Príncep", és crear llaços amb un ésser que sempre és únic com una rosa. Tot apropament és diferent per cada un que, a més, no és mai totalment el mateix d'un dia a l'altre. En aquest sentit cada trobada té alguna cosa d'única. Cal acceptar el canvi, l'evolució incessant de les persones, el flux del temps que fa el riu entre la seva font i l'oceà, no és mai el mateix!

La comunicació és un un mètode evolutiu que no immobilitza mai l'altre, l'acull tal com és avui. La comunicació és desig no de retrobar el somni o la nostàlgia que es té d'ell, sinó de comprendre tal com és en el present.

Comunicar, expressar-se personalment, sortir d'un mateix per acollir l'altre, és acceptar els riscos enfront la seva diferència que pot qüestionar les meves seguretats o les meves certes intel·lectuals o religioses. Comunicar és, doncs, sobrepassar els nostres temors. Temor de ser jutjat, criticat, incomprès, temor que l'altre s'endugui de mi una imatge desagradable, temor de ser qüestionat, d'haver de canviar, temor de ser dominat, utilitzat, manipulat, por de ser seduït, de ser abandonat, decebut... Aquell que no sobrepassa els seus temors no comunicarà mai.

La comunicació directa "en profunditat" és rara! Cal sovint començar utilitzant modestos "suports", acceptar una marra da. Saber discernir les petites "portes de comunicació": el gos de la veïna, un nadó en el seu cotxet, un servei fet. Descobrir el violí d'Ingres del seu interlo-

cutor: l'anar a peu, el bricolatge, la jardineria, les novel·les policiaques. Descobrir una competència secreta: el relligat, l'escultura, la història, ja és franquejar una "porta de comunicació".

L'observació atenta, l'obertura del cor i la capacitat d'escoltar són sovint les "mediacions" indispensables per descobrir un centre d'interès comú. Interessar-se per l'altre és la millor manera d'incitar-lo a parlar d'ell mateix, del que fa, dels seus gustos, de les seves idees. Però això rarament serà de cop i volta: "Quina és la vostra concepció de l'existència?" Darrera les aparents primeres banalitats, hi ha tanmateix en l'altre una fam immensa d'existir, de dir, de comunicar... però hi ha tantes pors a sobrepassar!

Voleu un petit test sobre la vostra capacitat de comunicació? De qui parreu espontàniament quan us trobeu amb algú, d'ell o de vosaltres?

A vegades la comunicació "llarga" no és gairebé possible ni tampoc desitjable. Per exemple amb el conductor del vostre autobús o la caixa d'un gran magatzem. Però fins i tot allí n'hi ha prou amb una petita cosa, un somriure, una paraula amable, aquesta petita cosa que fa que l'altre no sigui solament un número d'autobús o de caixa, sinó una persona.

(De "la Croix")

RESPIR

VOLEU DIR?

Un dia m'estava assegut llegint un llibre que m'interessava i alhora em divertia. Tots sabem que hi ha moments en què pots estar per alguna cosa que t'acapara tant que et fa perdre vista tot el que t'envolta. Aquell dia era un moment d'aquests. De cop, alç els ulls i em trobo davant un diguem-ne amic d'aquells que sempre et vénen amb notícies "fresques", d'última hora, d'aquelles que mai no estàs segur si te les has de creure o no. Devia fer estona que s'estava esperant que jo m'adonés que ell era allí, perquè li vaig notar un pel d'emmurriament a la cara. Quan em veié a punt, em diu sense cap altra mena de salutació: "Saps què m'han dit?" En aquests casos no s'espera cap resposta, per això ell seguí de dret: "Mai no diries quina moda ha canviat? Abans hi havia qui criava un gosset, perquè no tenia cap fill. Doncs ara, esparvera't! diuen que hi ha qui, perquè no té cap gosset, vol un fill de totes passades i de la manera que sigui". Sense dir res, vaig tornar al llibre, però confesso que no em podia treure del cap un: Ves a saber!

MIQUEL ESTRADÉ

**Catalunya
Cristiana**

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP
Director: Redacció, administració,
Joan E. Jarque i Juglar publicitat i fotocomposició:
Sota director: Edifici de la Parròquia de la
Francesc Múgica i Riera M. de D. dels Àngels
Joan Carrera i Planas C/ València, 244, 2m.
Edició: Tels.: 215 / 27 39 - 27 84
Fundació Catalunya Cristiana FAX: 215 28 05
08007 Barcelona
Gerent: Impremora: Publlingraf, S.A.L.
Jaume Raigé i Torrentgenerós Pige, Valeri Serra, 30
Disseny: Tels.: 254 / 16 30 - 17 77
Josep Samper i Alejo Barcelona
D.L. B.14.387 / 79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Resta d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

Té vint-i-dos anys, és rossa com un fil d'or i té els ulls clars, color de mel. Però, davant del món és senzillament la boja, la trastocada, la pesada, la ridícula. Perquè el seu món no és el món dels altres, el món de les persones de seny, el món de les persones "acabades". El seu món és una barreja cruel de solituds, d'obsessions, de deliris, de rebuigs i d'amargs ressentiments. Prou que es deleix per estimar i ser estimada, però ja sap, abans d'hora, que el seu somni és impossible: qui s'enamoraria mai d'una dement? Quin triomfador nat voldria saber res d'una derrotada per la vida?

"Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquest calze"

Té vint-i-dos anys, és rossa com un fil d'or i té els ulls clars, color de mel. És la meua filla. Una persona de seny em va aconsellar un dia que no al·ludís a "qüestions personals" en els meus escrits, perquè "cadascú se sap la seva i..." Ja ho sé, senyors pontífexs de les bones maneres, que "cadascú se sap la seva", que "cada casa és un món" i totes aquelles històries que volen aigualir allò que de més personal i entrañable té el dolor. Ja ho sé, senyors de seny, que el meu dolor no és més que un fet estadístic, que no sóc l'únic que pateix per un problema així, i que sempre podria trobar un cas pitjor. Ja ho sé que hi ha el Tercer Món. Però, el meu dolor és tan meu com la meua persona, i ningú no té dret a estalviar-me'l; ningú no té dret a tapar-me la boca. Què en saben, de l'amor, els qui no accepten la proclamació personal del dolor!

Getsemaní

JORDI BASSAS I RIBALTA

"Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquest calze; però que no es faci el que jo vull, sinó el que vols tu".

Té vint-i-dos anys, és rossa com un fil d'or i té els ulls clars, color de mel. L'atreu el mar amb una estranya fascinació, talment com la sireneteta de l'Andersen. "Papa, saps el conte de la sireneteta?". "Sí, filla, però és una mica trist". "Saps, papa, jo sóc com la sireneteta; sóc massa estranya perquè ningú em vulgui". Pobra sireneteta, com explicar-li tot l'amor dolorit dels qui l'estimem encara més en la seva innocent "estranyesa"! Com ens entendreà mai a nosaltres, els seus pares de cabells ja esblanqueïts, que mirem adelerats de sorprendre-li ni que sigui un petit esbós de somriure, algun moment de conhort en l'expressió del seu rostre? Què en sap ella, en els seus esclats delirants, en les seves terribles crisis de furor, de l'amor que ha preparat el bressol silenciós que acollirà el seu cos rendit per la tempesta?

"Lavors Jesús hi va i els troba adormits; i diu a Pere: Simó, dorms? No has tingut forces per a vetllar una

hora?"

Té vint-i-dos anys, és rossa com un fil d'or i té els ulls clars, color de mel. Ara dorm com un infant, com l'infant que mai no ha deixat de ser, i que mai no deixarà de ser. Els veïns s'han queixat de l'escàndol i segurament tenen tota la raó; però no saben que està trista perquè no ha pogut dir "bona nit" al seu fill, el príncep jove i ben plantat. Comptat i debatut, són ja les tres de la matinada: sort que això no passa cada nit.

"Vetlleu i pregueu a fi que no entreu en temptació: l'esperit prou és coratjós, però la carn és feble. Se n'anà altre cop a pregar, tot repetint la mateixa oració".

"La mateixa oració..." quantes vegades no l'haurí repetida jo? Quantes vegades no hauré pregat per la meua filla? Però, Getsemaní no espera cap miracle, sinó només la voluntat del Pare, i la voluntat del Pare no podrà evitar el Calvari. Però, que en seria d'absurd el Calvari, si no fos el començament de la Pasqua!

"Papa, oi que ressuscitarem?" "Sí, filla, tots ressuscitarem el darrer dia". "I no sofriré més?". "No, filla, tots serem feliços per sempre". "I tothom m'estimarà?" "Més del que et penses, filla meua".

Com diuen les persones de seny, "cadascú se sap la seva" i no cal divulgar massa les pròpies triflagues. Però, potser la voluntat del Pare és que, de tant en tant, deixem el seny a un racó... com Jesús a Getsemaní... com la meua filla, des de fa molts anys.

Moltes religions parlen de la humilitat com un camí cap a la perfecció. D'entrada, això sembla un contrasentit. Allò que és ínfim ¿donarà la plenitud?

Però tot reflexionant només amb la nostra raó acompanyada del nostre ben voler, arribem a percebre que aquesta manera de veure i de sentir no va tan desencaminada, per molt que creguéssim que la nostra perfecció consistiria preferentment en la grandesa, segons la manera d'apreciar de les persones. I com més gran fos la nostra grandesa, millor.

No obstant això, la humilitat, diu Teresa de Jesús, és la veritat. Si és així, esdevenir humils no seria mai res de dolent, ja que la veritat tots la desitgem, sempre. Bé... gairebé sempre.

Si començo a pensar en tot això, ¿què em diu la raó?

Ajaguis a la platja davant el mar entenebrí, sense ningú de companyia, i contemplant un cel en què, net i sense lluna, encara podríem comptar més estrelles, és quan hom sent amb esgarripança aquesta sorpresa d'existir. Ser, tot i ser gairebé res; com un grapat de sorra. I tan efímers com la ràfaga lleu d'aquesta brisa nocturna.

Certament hom s'adona que "abans" no existia pas. Més encara, que podríem no haver existit mai. Per exemple, si els nostres pares no s'haguessin conegut.

També és evident que jo no m'havia donat l'ésser a mi mateix. A més, ni

tan sols sé exactament què és això d'existir, de ser, enmig de la platja i d'aquestes estrelles.

Ni em puc explicar per què existeix alguna cosa en comptes de no-res. Amb la meua intel·ligència limitada, entendria més bé que, efectivament, no hi hagués res -com ja van dir els filòsofs-, que no pas que existeixi alguna cosa: aquest mateix univers tan gran i tan poblat de galàxies incandescentes. No obstant això... no en puc dubtar: existeix!

Al capdavall, jo no veig tampoc que tingui en mi, i per mi, la força de continuar sostenint-me en l'ésser en morir. Sembla més real suposar que hom queda desintegrat, que la meua persona s'esvaeix. Si persisteixo d'alguna manera sense anorrear-me del tot, deu ser un pur regal, com ho és el fet d'haver començat a existir. Regal, tot i que per molts encara no se sap clarament de qui.

Abraçar tota aquesta feblesa del meu ésser tan limitat amb plena acceptació i amb goig, podríem dir que constitueix el primer pas de la humilitat òptica, és a dir, la humilitat de conformar-me amb el meu ésser contingent; o sigui, un ésser que ara existeix, però que no havia d'arribar necessàriament a ser. I, en efecte, accepto joiosament

A nivell del camp, l'herba i la seva arrel

ALFRED RUBIO

aquesta condició perquè també veig que l'única possibilitat que existeixi "jo" és ser precisament aquest ésser contingent que sóc, o no existiria mai. Uns altres pares tindran uns "altres" fills; a mi, no.

I, per tant, sento que també puc exclamar amb alegria: quina sort haver de morir! ja que això vol dir que existeixo. Els únics que no moren en aquest món són els qui no existeixen. A aquesta vivència, s'hi arriba amb un procés continu de clarificació i de sinceritat amb un mateix.

Però, ¿això és tot?

No. Jo crec que a partir d'aquí, a mesura que la nostra vida avança, uns nous graons ens porten a descendir perquè aprofundim encara més la nostra humilitat individual i social.

Al costat d'aquesta limitació de

ser i d'entendre, que ens abasta, hi ha un altre nivell potser més desagradós i més difícil d'acceptar: no saber estimar com un voldria apreciar generosament les persones, la naturalesa tota. Ja que un nota que només estimant sense egoisme es manté ferm l'entramat del nostre ésser.

En canvi, que és buit cansar-se d'estimar per pura benvolença! Defallir en el propòsit. Com si ens semblés exhaurida la deu del nostre cor.

I un altre pas: afrontar amb paciència i sense entristir-nos els nombrosos fracassos, de tota mena, que ens van ressecant.

I un altre graó cap avall, és sentir la daga freda de la traïció de gent que encara ens estima potser... Quina soledat que ens envaeix!

O la gelor del desamor dels altres, potser tan accentuat, que es va transformant en un contra-amor, en odi.

Sentir-se odiat, quina humiliació!

Però, no s'acaba aquí aquesta escala cap al fons. Qui ens odia encara ens té en compte.

Hi ha una cosa pitjor que ens rebaixa més: la indiferència. Fa uns quants anys, trobant-me sol i per primera vegada a Nova York, i sense conèixer-hi ningú, vaig pensar que si tenia un accident mortal, jo no hauria importat gens a ningú d'aquella ciutat babilònica. Ni tan sols no hi hauria cap enemic que, si més no, s'alegraria de la meua desaparició.

I aquesta indiferència, ¿és l'últim glop de la humilitat?

Creo que encara falta un graó més per arribar a la humilitat veritable: acceptar joiosament que ens vagin oblidant de mica en mica, encara en vida, fins a arribar a l'oblit total; com qui es treu, per fi, un fardell inútil de la seva esquena.

I és curiós; pensant sobre això amb pau, se sent una alegria desconeguda en pressentir-nos del tot oblidats!

La humilitat ens va portant quina sorpresa! cap a l'alliberament. Fins a tornar a palpar la terra ignota, la cosa desconeguda, l'"Algú" presentit, que va ser el primer suport del meu ésser. I del meu jo.

Apologia dels abrics de visó a "CC"

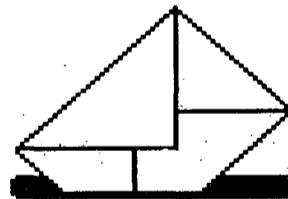
Sr. Director: Voldria referir-me al número 599 de "CC", pàgina 26, que parla de modes.

Altra vegada i almenys són tres ja, l'apologia dels abrics de visó, que els hem vist marcats a un milió de pessetes en els establiments d'aquest ram, unit això a tota mena de frivolitats, especialment indicades per a dames de la societat de consum, que normalment per assabentar-se d'aquestes insípides novetats, acceixen a revistes més apropiades i menys serioses.

GENÍS de TERA TEIXIDOR

La veritat sobre el martiri de mossèn Joan Alsina

Sr. Director: En nom propi i de tots els catalans que estem a Xile com a missioners li faig arribar unes lletres per expres-

sar-li la nostra complaença per la publicació de l'article referent a Mn. Joan Alsina i pel títol tan encertat: "Mn. Joan Alsina, Màrtir de la Fe". Ja era hora. Després de 17 anys de mentides i calúmnies comença a sortir la veritat. Ens n'alegrem.

Efectivament, desde el moment de la seva mort, tots nosaltres vam creure que en Joan era un màrtir de la fe i un màrtir actual. I així ho vam expressar i firmar en la primera carta col·lectiva a la família immediatament després d'enterrar-lo.

Durant aquests anys, s'ha mentit molt, se'l va acusar de franc tirador, es va arribar fins a desqualificar el seu sacerdoti, i es va mentir tant a Xile com a Espanya. Ara està arribant l'hora de la veritat. El Congrés s'ha pronunciat. Dintre pocs dies -el 4 de març- el nostre president democràtic donarà a conèixer l'Informe Rettig,

on també surt el cas Joan Alsina, i es podrà tenir una visió de conjunt de totes les atrocitats que va cometre a Xile el Govern militar. Tant de bo que no ens quedem amb idees fixes. Vulguem saber la veritat objectiva sobre en Joan.

Em plau comunicar-li que uns quants companys d'en Joan estem treballant per donar al públic català i també espanyol una biografia d'en Joan. Però una biografia autèntica (no novel·lada com creiem que va ser XILE AL COR que en realitat -a pesar dels seus valors literaris- creiem que desvirtua el sacerdoti d'en Joan i el socialista fins a l'extrem). Volem rehabilitar en Joan. Ho creiem deure de consciència.

Un bisbe xilè que va conèixer molt en Joan, Mons. Enric Alvear, i que ara és mort, va escriure aquesta frase referint-se als màrtirs capellans de Xile: "La Iglesia necesita agradecer a Dios y celebrar a sus mártires para no olvidar su testimonio ni hacer vano su sacrificio".

MIGUEL JORDÀ

Cura párroco de San Pedro de Melipilla Xile

ACUDIT

ARA MATEIX

La nit del foc nou

No és l'exaltació de les fogueres ni l'eufòria de l'espètec, com per Sant Joan... És un foc serè que treu flama i il·lumina.

No és, tampoc, el caliu que cerquem, a l'altre solstici, quan ve Nadal, per combatre el fred... És un foc de primavera que jugarà amb el vent al capdamunt del ciri pasqual i que, escampat en els petits ciris de la vetlla, es deixarà, com qui diu, agafar amb les mans. És, sobretot, un foc nou.

És nou, aquest foc que encenem, la nit de Pasqua, a l'altri, o al claustre, o al pati del costat o a la placeta del davant de les nostres esglésies, perquè és un signe genuí de la litúrgia catòlica. Aquí no podem parlar d'expressions ancestrals, paganes, assumides per l'Església. La nit que es fon en la matinada pasqual és, com el diumenge, una celebració purament cristiana. La seva restauració -després d'haver res-

tat desplaçada i comprimida, erròniament, al matí del dissabte- és encara força recent i això li dona un aire actual i alhora anyenc, que és una característica agradable als nostres contemporanis. Però la vetlla pasqual, "una vetlla, deia Sant Agustí, que és la mare de totes les vetlles, la nit durant la qual tothom resta despert", no ha arribat encara a ser, com caldria, la festa més celebrada de tot l'any litúrgic pels fidels. Avancem en aquest sentit, però lentament.

Foc nou per a una vida nova. Des del cim de la vigília pasqual bé podem resumir el sentit últim de tot l'exercici quaresmal amb una antiga expressió popular que coincideix amb la simbologia litúrgica: foc nou. Un foc que crema la vellúria del pecat i que venç l'opacitat fatigant de la nostra vida amb la

J. CARRERA PLANAS

llum de Crist. Quan, la nit de Pasqua, deixem l'església a les fosques per tal d'experimentar com la nostra tenebra és vençuda, primer, per la flama del ciri pasqual i, després, per la seva multiplicació en els ciris dels batejats en Crist, és fàcil evocar allò que s'esdevé en la vida dels homes: un continu va i ve entre la llum de Jesús i la nostra tenebra. Ens serà bo

aplicar a la realitat de cada dia aquesta pedagogia d'apagar per uns moments els llums artificials per tal d'adonar-nos de la nostra foscor radical i de com només la claror que ve del Ressuscitat ens n'allibera. La llum d'artifici serien els nostres recursos humans, les trifulgues i les estratègies i les polèmiques sobre línies de la nostra taleia eclesial. Així com el món està cansat i el cansament li ve, en el fons, d'una certa en-

dogàmia dels seus recursos culturals tan estretament encerclats per la materialitat i la immediatesa, també a l'Església ens podem fatigar de nosaltres mateixos. Contra aquesta fatiga no hi ha vacances ni distracció que valguin. Només la venç l'entrada d'una llum nova, el trencament del cercle morbós que ens estreny.

Hem fet foc nou, hem encès el ciri pasqual. Que la nostra fe retrobi el dring de la novetat i des d'ella poguem aportar rejuveniment i esperança a la vida dels homes. Bona Pasqua!

Patronat de la Fundació Catalunya Cristiana

El passat dia 21 de març es va reunir el Patronat de la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA al seu local social de Barcelona. En la sessió es va notificar el nomenament de dos nous membres, els senyors Ramon Casals i Lamarca i Josep Rafel Carreras de Nadal i se'ls va lliurar còpia del document d'aprovació signat pel Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles i Gordó.

Amb les noves incorporacions el Patronat queda constituït de la forma següent:

President: Mns. Joan E. Jarque i Jutglar
Vice-president: Mn. Francesc Malgosa i Riera
Secretari: Mn. Joan Carrera i Planas
Patrò: Ricard Foraster i Ruiz
Patrò: Ramon Casals i Lamarca
Patrò: Josep Rafel Carreras de Nadal

Acte seguit, el gerent de la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, Sr. Jaume Roigé va donar compte del Balanç de l'exercici 1990 que va ser aprovat pel Patronat. Posteriorment va presentar la Previsió de Tresoreria per a 1991. El Patronat va acordar prendre les mesures oportunes per fer front a les vicissituds econòmiques de l'exercici actual, tot refermant la voluntat de futur, de renovació i de modernització.

En cloure's la reunió els nous components del Patronat van rebre, dels antics membres, les felicitacions més efusives.

Novedades HERDER

DICCIONARIO DE TEOLOGÍA DOGMÁTICA, publicado bajo la dirección de Wolfgang Beinert
 804 págs. 16x25 cm. ISBN 84-254-1668-X. Tela. 6500 ptas.

Este Diccionario prestará una buena ayuda a quienes trabajan en la formación religiosa, a los cristianos que se interrogan y buscan respuestas, y a todas las personas cultas interesadas en el hecho religioso.

LA IGLESIA Y LA GUERRA, por Joseph Joblin

Conciencia, violencia y poder
 408 págs. 14x22 cm. ISBN 84-254-1710-4. Rústica. 2500 ptas.

Los profundos cambios experimentados por la sociedad contemporánea imponen la necesidad de plantearse de nuevo la actitud de la conciencia cristiana para con la guerra y la paz.

LA INCANSABLE BÚSQUEDA DE LA FELICIDAD, por Tatiana Góricheva

Diario de viaje
 196 págs. 12x20 cm. ISBN 84-254-1727-9. Rústica. 1000 ptas.

De Brasil hasta Nepal, de Grecia hasta la Rusia de Gorbachov, de Taizé hasta el París del abbé Pierre, se traza el puente de los encuentros y experiencias que Tatiana Góricheva ha consignado en las hojas de su diario.

LOS MÉTODOS DE LA EXÉGESIS BÍBLICA, por Werner Stenger

Colección «Biblioteca de teología», nº 14
 360 págs. 12x20 cm. ISBN 84-254-1703-1. Rústica. 1800 ptas.

En este tomo se presentan y explican los distintos métodos de la exégesis histórico-crítica teniendo también en cuenta los aspectos literarios y lingüísticos.

OJOS PARA VER..., por Walbert Bühlmann

Los cristianos ante el tercer milenio
 272 págs. 14x22 cm. ISBN 84-254-1717-1. Rústica. 1800 ptas.

En esta obra el autor hace balance y, en un proyecto audaz, presenta con el ropaje de diez «mandamientos nuevos» los problemas a los que la Iglesia se enfrenta en los umbrales de su tercer milenio.

PABLO VI, por Luitpold A. Dorn

El reformador solitario
 352 págs. 14x22 cm. ISBN 84-254-1726-0. Rústica. 1800 ptas.

Pablo VI se debatió en la tensión entre lo tradicional y lo nuevo, entre la perseverancia en lo recibido y el progreso. Esta biografía es uno de esos libros que se leen de un tirón.

SIGNOS SAGRADOS, por Egon Kapellari

Prólogo de Hans-Urs von Balthasar
 144 págs. 12x20 cm. ISBN 84-254-1742-2. Rústica. 850 ptas.

Es éste un librito admirable para aquellos que todavía quieren aprender el significado de las cosas. El lector se ve invitado, con un lenguaje intuitivo, a vivenciar y contemplar todos esos signos que forman parte de una tradición milenaria.

De venta en librerías

EDITORIAL HERDER

Provenza 388 - 08025 Barcelona
 Tel. (93) 257 77 00 - Fax 207 34 48 - Telex 54120 HEGR E

LA VEU DE L'EVANGELI

Telèfon (93) 415 66 16

TELEFONO DEL EVANGELIO

976 - 44 45 46

976 - 44 55 55

La Santa Seu ha constituït un Comitè

Ajuda humanitària a les víctimes de la guerra del Golf

Recentment el Sant Pare confià al cardenal Roger Etchegaray, president del Pontifici Consell "cor unum", la missió de formar un Comitè amb l'encàrrec, en nom de l'Església catòlica, de l'assistència a les víctimes de la guerra del Golf.

Amb aquest objectiu, el cardenal es dirigí a Ginebra, el 21 de febrer. Juntament amb la missió permanent de la Santa Seu davant les Nacions Unides i les Organitzacions internacionals, va tenir lloc una reunió amb les següents persones.

Sra. Ogata, nou Alt Comissari de les Nacions Unides per als refugiats;

Sr. Sommaruga, president del Comitè internacional de la Creu Roja;

Sr. Essaafi, coordinador de les Nacions Unides per a casos de desastres;

Príncep Saddrudin Aga Khan, representant personal del secretari general de l'ONU per a l'assistència humanitària en relació amb la crisi del Golf;

Sr. Charry-Samper, director general adjunt de l'Organització internacional per als emigrants.

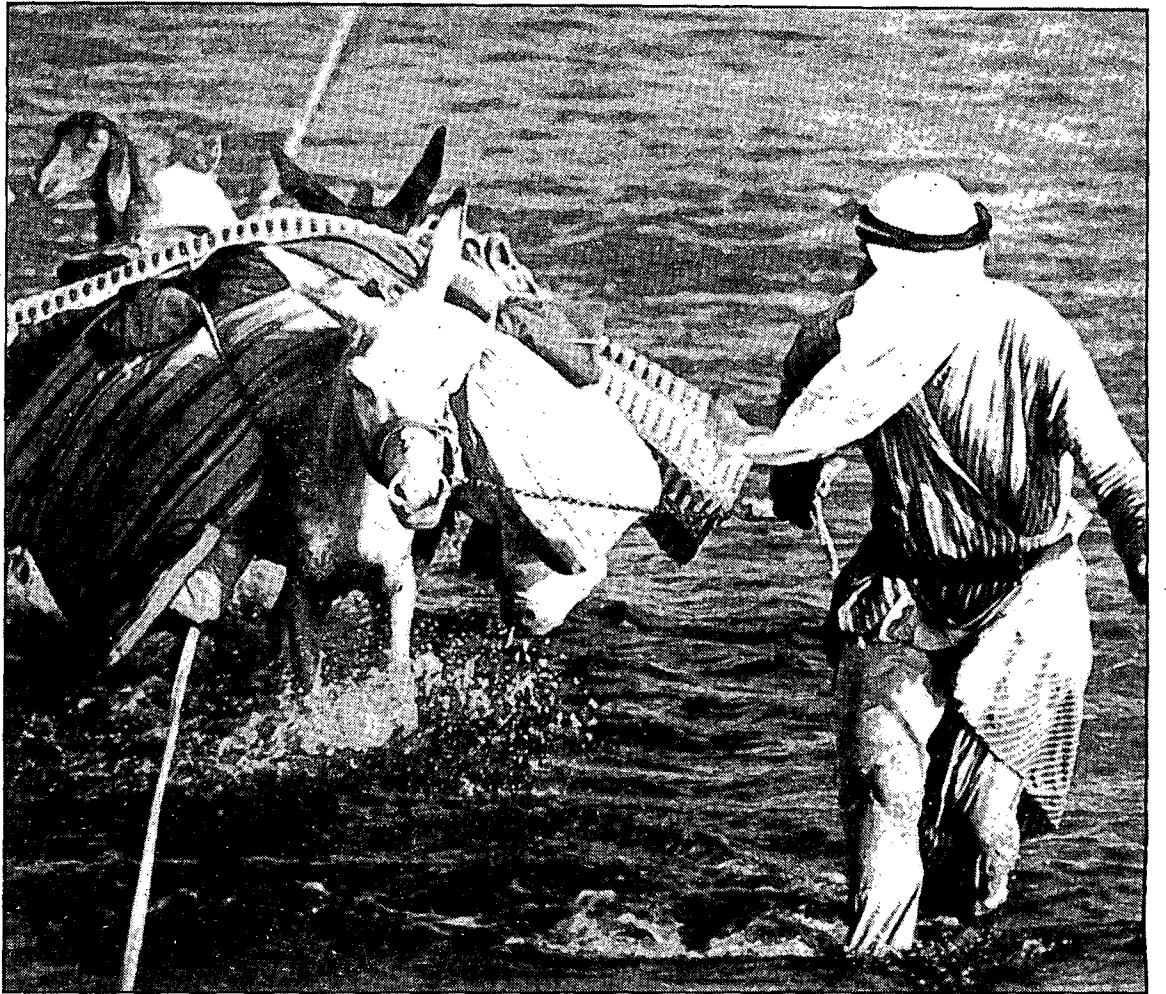
Aquesta trobada tingué per objectiu manifestar l'interès de Joan Pau II per les iniciatives i projectes humanitaris realitzats per la comunitat internacional i el Comitè internacional de la Creu Roja a favor de totes les víctimes de la guerra. L'Església catòlica, que té ganes de treballar amb

un esperit d'ecumenisme i d'obertura a totes les religions, està disposada en aquest moment crucial a donar la seva contribució específica a una obra humanitària que exigeix la solidaritat universal. La trobada ha permès d'obrir perspectives de col·laboració entre l'Església catòlica i els organismes internacionals.

El Comitè estimula les Esglésies locals i les organitzacions internacionals catòliques en el camp de l'assistència humanitària i dels programes de reconstrucció que actuen a favor de les víctimes de la guerra en el Golf.

A nivell operatiu, el Comitè compta amb la col·laboració dels representants pontificis, que serveixen de nexa amb els organismes competents de les Esglésies locals. Compta, tanmateix, amb la col·laboració d'organismes catòlics especialitzats a Egipte, Jordània, Jerusalem, Líban, Síria i Turquia, i les comunitats catòliques d'Iran, Iraq i Kuwait.

En aquesta països, l'Església catòlica treballa en coordinació amb els programes dels respectius Governos i de les Nacions Unides.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Ja prejudjat per la premsa i la televisió

Excepcionalment la nostra glossa d'aquesta setmana no serà una informació puntual i estrangera d'un fet recollit d'agències catòliques, sinó una gasetilla comentada d'un esdeveniment llastimós succeït al nostre país.

Sovint els nostres poderosos mitjans informatius difonen notícies amb grans titulars (la televisió, amb la imatge) de persones inculpades de presumptes delictes greus, quan encara estan "sub iudice". Sobre el mateix incident, Joan Barril escriu en "El País": "Encara no sabem si és culpable, però la cara d'aquest individu s'ha convertit en un diable; estem en ple judici i ja ha estat prejudjat". Prejudjat per totes les cadenes de televisió i pels grans rotatius de tot l'Estat espanyol. Això és improcedent.

Els mateixos mitjans han insistit que l'acusat és sacerdot i religiós, com si l'estat de vida o professió fos un component inherent i determinant de la persona.

Hi ha una certa curiosa morbositat quan es tracta d'una personalitat eclesial. S'ometen distincions fonamentals que cal tenir en compte, i que es donen en el nostre cas. Així, molts redactors o corresponents no saben o no volen distingir entre la vinculació directa i personal amb l'Església, i la deserció, de fet o de dret, que desvincula l'individu de la diòcesi o de l'orde religiós a què havia pertangut. En el nostre cas, aquesta desvinculació era de vuit anys i escriu. Fa, doncs, la impressió d'un interès

malèvol per carregar-se l'Església en general i totes les seves institucions.

Una altra manca d'honestat periodística és la divulgació repetida si el tribunal dicta sentència condemnatòria, mentre que es calla si el jutge dicta el sobreseïment del sumari o la inculpació total de l'acusat. A tot estirar, en aquest últim cas, es dona la notícia en un racó de pàgina i amb text summament reduït, que contrasta i difereix substancialment amb les primeres informacions, quan encara eren presumptes els trets denunciats i imputats.

Aquesta mena de periodisme barat, vulnera la imparcialitat informativa, desorienta i deforma l'opinió pública, desacredita la noble professió del periodista i no afavoreix gens la voluntat del sentit democràtic que ha de ser equitatiu per a tothom.

Quan escrivim això, desconeixem encara la sentència del tribunal que ha instruït la causa. No volem entrar en els fets ni menys en la resolució definitiva del jutge.

Aquesta vegada, per la nostra col·laboració setmanal, no ha calgut "filtrar la notícia", perquè ja ha estat esbombada als quatre vents. En tot cas hem de dir que, segons fonts properes d'un sector considerable de ciutadans on s'ha produït el fet, han manifestat que es tracta d'una qüestió amb implicacions més polítiques que ètiques. Si això fos veritat, encara seria més lamentable la notícia.

FRANCESC GAMISSANS

Programa del Papa durant la Setmana Santa

ROMA.- Per Joan Pau II la Setmana Santa s'obrí el diumenge de Rams per la celebració de la 6a. Jornada mundial de joves; el tema d'aquest any és manllevat de sant Pau: "Perquè vosaltres heu rebut un esperit que us ha fet fills de Déu" (Rm 8,15). Després de la benedicció dels Rams, el Papa anà en processó a la basílica de Sant Pere de Roma per celebrar-hi la missa de la Passió del Senyor.

El 28 de març, Dijous Sant, Joan Pau II celebrà la missa crismal a Sant Pere amb els cardenals, els bisbes i els preveres presents a Roma. A la tarda, sortí del Vaticà per anar a la basílica de Sant Joan del Laterà on presidí la missa de la Cena; durant la celebració, Joan Pau II procedí al tradicional lavatori de peus, s'organitzà una col·lecta per les poblacions víctimes de la guerra del Golf.

L'endemà, Divendres Sant, el Papa presidí, a la seva capella privada, la celebració de la Paraula, l'adoració de la creu i la comunió. Al vespre celebració del tradicional Viacrucis al Coliseu.

El dissabte al vespre, després de presidir la Vetlla Pasqual, Joan Pau II celebrà el diumenge de Pasqua la missa a l'atri de la basílica de Sant Pere abans d'adreçar el seu missatge i les seves felicitacions de Pasqua arreu del món i donar la benedicció "urbi et orbi".

(APIC)

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ITALIA

ROMA.- Satèl·lit propi per a "Ràdio Vaticana"

La Ràdio Vaticana fa seixanta anys i aquest esdeveniment va ser recordat amb una sèrie d'iniciatives que acabaran el 28 de juny proper amb l'Assemblea General de la UER (Unió Europea de Radiodifusió), els dos-cents delegats de la qual, procedents també d'altres continents, es reuniran a la Ciutat del Vaticà, per subratllar precisament el significat d'aquest aniversari, protagonitzat el 1931, per mateix inventor del "nou admirable instrument de conversa mundial", com ho definí el papa Pius XI, en el seu primer ràdio-missatge, dirigit a tot el món, en presència de Guillem Marconi, que, uns minuts abans, havia anunciat pel mateix micròfon la inauguració de l'emissora.

Aquest any, Ràdio Vaticana utilitzarà un satèl·lit propi que és a punt d'entrar en funcionament, mitjançant el qual podrà connectar, en castellà, amb tot Hispano-amèrica, durant 24 hores ininterrompudes, en comptes de l'hora i mitja que dura actualment el programa. (ICIA)

VATICÀ

ROMA.- El Papa visitarà Polònia el proper juny

El proper mes de juny, durant els dies 1 al 9, el Papa visitarà la

seva Polònia natal, i serà el quart pelegrinatge del Sant Pare a Polònia. Durant la seva visita, el Papa inaugurarà un seminari a Koszalin i beatificarà Sebastià Pelczar, fundador de l'Orde dels Servents del Santíssim Cor de Jesús.

També realitzarà un acte litúrgic especial amb els ucraïnesos i lituans residents a Polònia, així com amb els fidels de l'Església ortodoxa. Pel dia 8 de juny està prevista la seva entrevista amb Lech Walesa. (OFIM)

ALBANIA

TIRANA.- Primera Missa, després de 40 anys de prohibició

Joan Pau II va rebre en audiència Simón Jubani, sacerdot albanès que oficià el passat mes de novembre, en la localitat de Scutari, la primera missa pública, que se celebra a Albània, després de quaranta anys d'ateisme d'Estat; cerimònia a la qual assistiren més de seixanta mil persones.

Jubani, que ha sofert 26 anys de presó i tortures, presentà al Papa la situació de l'Església catòlica a Albània, que viu encara en règim de semiclandestinitat.

L'Església catòlica albanesa compta amb un bisbe i quaranta sacerdots, els quals, malgrat viure en la clandestinitat, han estat arrestats en diverses ocasions. Els fidels catòlics albanesos no tenen llocs de culte i fins i tot ni cap classe de textos litúrgics.

El sacerdot albanès ha estat

l'inspirador del "Partit Popular per a la Unió els creients" que pretén unir els catòlics, ortodoxos i musulmans per presentar-se junts a les eleccions anunciades, a Albània. (ICIA)

BOLÍVIA

LA PAZ.- 144 nens moren diàriament víctimes de la pobresa

La situació dels nens a Bolívia presenta símptomes de tragèdia, segons es desprèn de les dades publicades per l'organització no governamental "Defensa dels Infants Internacional" de Bolívia.

A Bolívia, segons dades d'UNICEF, hi ha un milió i mig d'infants, menors de cinc anys.

Segons aquesta organització, cada dia moren, en aquest país andí, 144 nens menors de dos anys; és a dir, cada hora, sis infants moren com a conseqüència de la manca de recursos per a la salut i alimentació.

A tall de comparació, a Espanya hi ha 2,5 milions d'infants i la mortalitat infantil (menors de cinc anys) és de 12 cada 1.000. Dades aportades per "Defensa dels Infants Internacional" asseguren que el 80% dels infants bolivians viuen en l'extrema pobresa. Així mateix, la desnutrició infantil afecta el 60% dels menors bolivians. I 38 de cada 100 sofreixen algun tipus de retard en el creixement. (ICIA)

"Serviu amb amor els malalts"

El Papa amb els dirigents dels laboratoris mèdico-quirúrgics "Surgikos".

Joan Pau II va rebre en audiència els dirigents dels laboratoris mèdico-quirúrgics "Surgikos", empresa francesa.

En un sentit discurs, el Papa els digué: "La vostra tasca comporta una expressió real de la caritat, i per això us invito a abocar-hi tota la vostra grandesa d'ànima i sentiments. Doneu al personal dels hospitals i amb els malalts un caràcter profundament humà, per damunt del pla purament tècnic.

Us agraeixo sincerament els productes mèdico-quirúrgics que m'oferiu generosament. Esteu segurs que tindran un destí útil. Els meus viatges a arreu del món m'han brindat moltes oportunitats d'entrar en contacte amb el dolor dels malalts i de comprovar la gran falta de centres assistencials. Tinc l'esperança que l'Església augmenti encara més la seva contribució en aquest camp".

Repercussions de la guerra del Golf en el Tercer Món

Els indígenes de l'Amazònia equatoriana podrien perdre 8.000 quilòmetres quadrats de territori, durant el 1991, davant les pressions d'Estats Units, perquè el govern d'Equador incrementi la seva producció petrolera.

Així ho manifestava a INTERMON, Leonardo Viteri, dirigent indígena de l'Amazònia equatoriana. "Les multinacionals del petroli -explica Viteri- ja controlen 28.000 quilòmetres quadrats de l'Amazònia equatoriana. Ara caldrà sumar aquests 8.000 quilòmetres quadrats més.

Leonardo Viteri és un dels dirigents de la Confederació de Nacionalitats Indígenes d'Equador (CONAIE) que agrupa a totes les ètnies de l'Amazònia equatoriana: quitxua, shuar, shiwiari, axuar, huaraní, cofane, siona-secoia...

Leonardo Viteri indicava que durant el mes llarg que ha viatjat per Europa, buscava suport per al seu poble, només ha pogut sentir la visió d'una banda. I afirma que "ningú no sembla estar interessat en els problemes que aquesta guerra crearà als indígenes de l'Amazònia equatoriana".

Malgrat que per ells, comentava Viteri, el conflicte pel petroli no és res nou. "Els pobles indígenes ja venim sofrint la guerra del petroli des de fa molts anys. Nosaltres patim directament les conseqüències perquè des que s'inicià el conflicte, Estats Units estan pressionant Equador i la resta dels països del continent, perquè incrementin la seva producció de cru", ha manifestat el dirigent indígena.

I ara, a l'Amazònia, tot sembla indicar que el govern equatorià lliurarà 800.000 hectàrees de terres dels indígenes (aproximadament el territori de la província de Barcelona) a les transnacionals, per augmentar el nombre de pous petrolers.

Segons Viteri, els indígenes només els queda una alternativa: la mobilització per parar les activitats petroleres.

(INTERMON)

SORDESA: PER FI UNA NOVETAT! UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels dèbils d'oïda s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellósament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels dèbils d'oïda, però encara els problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgué bé la sordesa de cadascú. Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteix una audició segura, clara, confortable que els dèbils d'oïda amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules... Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats,

tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns. GRIMOFON desitja que tots els dèbils d'oïda puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos. Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES: Tot el mes d'abril de 1991 (de 10 a 13.30 i de 16 a 19.30 h.) Dissabtes tarda tancat, a:

GRIMOFON

C/ Pau Claris, 138, 1.º 4.º
Tel. (93) 215 04 40
08009 BARCELONA

Si no es possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM.....
EDAT.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....
TELÈFON.....
PROVÍNCIA.....

• **50è Aniversari de la Unió Espiritual de Mares.**- Se celebrarà el dia 10 d'abril, a Montserrat. Assistència a la Missa conventual. Després, conferència a càrrec del P. Miquel Estradé. A la 1, audiència amb el P. Abat. Després àpat de germanor al restaurant de Montserrat. Serà un gran dia d'acció de gràcies. **Dia 10 d'abril;** sortida a 2/4 de 9 (Diagonal-Passeig Sant Joan). Per informació: M.ª Antònia, 258 88 25; Magda, 265 36 75; Paquita, 265 25 06.

• **Celebració en Cant Gregorià.**- Dia 7 d'abril, diumenge II de Pasqua, "In albis", a les 10'30 del matí, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, (plaça de St. Felip Neri, 5).

• **Arxiprestat de Gràcia.**- Tot commemorant el centenari de la "Rerum Novarum", el grup Pere Tarrés de la Federació de Cristians de Catalunya, de l'Oratori de Gràcia, us invita a un cicle de conferències sobre la Doctrina Social de l'Església, a càrrec de Mn. Antoni M.ª Oriol, de la Facultat de Teologia de Catalunya. Dies: 8, 15 i 22 d'abril, a 1/4 de 9 del vespre, als locals de l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, c/. del Sol, 8.

• **S.E. Catedral Basílica de Barcelona.**- El proper dia 7 d'abril, a les 5 de la tarda, l'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles ordenarà de prevere, el diaca Bernat Martorell. Prové de la diòcesi de Mallorca, exerceix a la parròquia de la Puríssima Concepció i pertany al Seminari del Poble de Déu.

• **Recés per joves universitaris i estudiants de COU.**- Cap de setmana del 5 al 7 d'abril. Director: P. Lluís Victori. Casa d'Exercicis de Sarrià. Tel. 203 88 62.

• **Renovació en l'esperit.**- El grup de pregària "Agape", de Barcelona, invita els qui els interessi aprofundir sobre el tema: "Caminar en l'esperit", a la catequesi que es donarà durant set dijous consecutius, a l'església de les RR. de Lestonnac, c/. Aragó, 284, a partir del dia 4 d'abril, de les 19,30 a les 21 h. Per més informació: 257 65 61 i 215 16 52.

• **Preparació a la Jubilació (P.P.J.).**- XVIII convocatòria del curs "Saber Envel·lir". A Barcelona, sessió inaugural, dilluns, 8 d'abril, a l'Escola del Esplai, c/. Numància, 149/151. A Lisboa, Universidad Catòlica, dilluns, 8 d'abril. A Palma de Mallorca, a l'Escola de l'Esplai, dimecres, dia 10 d'abril.

• **Concert de Carilló.**- Carilló del Palau de la Generalitat. Diumenge, 7 d'abril, a les 12 h. Anna M. Reverté, carillonista. Concert del 1er. diumenge de mes. Obres de: J. De Gruyters, W.A. Mozart, L. van Beethoven, L. Hart, F. Tàrrega i I. Albèiz. Danses catalanes.

• **Centre d'Estudis Pastoral.**- Curset per Mossèn Ballarín. Amb el títol: "Les beceroles de la meva fe". Mossèn Josep M. Ballarín, capellà de Queralt, farà un curset de sis sessions al Centre d'Estudis Pastoral. Serà el dilluns, dies 15, 22 i 29 d'abril i 6, 13 i 20 de maig, de dos quarts de vuit a les nou del vespre. Més informació i inscripcions a la Secretaria del Centre, tel. 317 48 58, c/. Rivadeneyra, 6, 3er. 08002 Barcelona. Les places són limitades.

• **Teologia i Humanisme. (PP. Dominics).**- Schola Catechética Bíblica. Les classes de la tercera setmana: del dia 2 al 5 d'abril, a les 19'30 h. Tema: "Interpretació de

l'Escriptura. L'Escriptura en l'Església". 1. Plantejament de la interpretació de l'Escriptura. 2. L'Antic Testament" pedagogia de la fe. 3. Les aportacions per al Nou Testament. 4. L'Escriptura en l'Església: Escriptura i Teologia, Escriptura i Eucaristia, Bíblia lectura per a tots. Pro-

fessor: P. Gerardo Sánchez o.p. Lloc: Sala Penyafort, c/. Bailèn, 10. Tel. 246 33 00. Barcelona 08010.

• **Festa de la Divina Misericòrdia.**- Diumenge, 7 d'abril, en el Temple del Tibidabo. A les 11, santa Missa presidida pel Rvd. P. Eugeni

Portusac. A continuació, Exposició Major del Santíssim. A les 2, dinar de germanor a "Mater Salvatoris". Hi haurà un autocar que sortirà de la plaça de Catalunya, a les 9,45. Informació i reserva: tel. 426 16 22.

Carta oberta als desconeguts que profanaren el Monument al P. Polanco, Bisbe de Terol, als afores de Pont de Molins (Empordà)

Benvolguts amics; Us anomeno amics, encara que no us conegui i m'exposi que algú em critiqui que per la vostra malifeta no mereixeu aquest tractament.

Però jo us continuo dient "amics" i m'esforço a creure que el moment de fer el disbarat, no sabieu el mal que feïeu.

L'ofensa es triple; cívica, patriòtica i religiosa. Vàreu destruir una creu alta i esbelta, esculpida de pedra empordanesa, que presidia l'empedrat adosat a la muntanya, i vàreu trencar també, en tres trossos, la pedra de l'altar, davant del monument.

Per la forma que foren trencats, fa la impressió que el braç no fou impulsat per un cop de geni, ni l'atzagaiada no va ser fruit d'un passatger excés d'alcohol.

La solidesa de la creu i de l'altar fa creure que tramàreu pujar a aquell racó de muntanya, sense camí de continuïtat, portant a les mans un gros mall, i en el cor un mal desig, antidemocràtic, i antisocial. De perfídia i premeditació, ho qualificaria un fiscal.

Per afegitó del malfet, heu dibuixat, amb ratlles ben definides, sobre el bloc de pedres, uns signes eròtics, que són una clara befa al bisbe màrtir de la Fe.

I, oh vergonya pels catalans! heu deixat constància de la visita amb un segell d'identitat, usurpat de "la terra més ufana sota la capa del sol"; quatre barres i una estrella.

No puc ni vull creure que vosaltres, amics desconeguts, sigueu catalans de naixença ni de cor. Si de cas, heu retorçat molt cegament el sentit de la catalanitat.

La creu i les quatre barres varen créixer junts fa més d'un mil·lenni, i units s'han passejat pels cims de les muntanyes, per les frondoses valls, sobre la blavor de la Mediterrània i el capdamunt dels edificis de pobles i ciutats de tota la terra catalana.

Com heu pogut destruir una creu sota el signe de les barres catalanes?

Catalunya va néixer cristiana -ha proclamat recentment una alta personalitat política.

Guifré el Pilós, Jaume I, Rafael de Casanova quan enarboraven la bandera, símbol de la Pàtria, tenien gravat al fons del cor i en la cuirassa d'acer damunt del pit, la creu cristiana com aquesta que heu esbocinat.

Amics; som o no som civilitzats! Som o no som democràtics! Com més analitzo aquella malifeta, més penso que no sou ni catalans, ni empordanesos!

L'empordanès és acollidor, afable, ben educat i obert a tothom.

El bisbe Polanco estava refugiat al Seminari de Terol, el dia 8 de gener del 1938,

rodejat de vells, d'infants i de famílies terolenques.

Les tropes republicanes conqueriren Terol. Era un hivern cru i nevat.

El bisbe anava només amb sotana quan fou detingut. Un catedràtic que era ambell, li posà damunt de les espatlles, una manta.

Per què l'agafaren? No portava cap arma. No era un combatent. Era només el bisbe del poble terolenc. El milicià que va detenir-lo li digué, burleta però, més que tot, ignorant: -Quanta gent has mort amb aquesta creu que et penja al pit? -Crist no mata -li contestà el bisbe. -Crist dona la vida als homes!

Fou portat a València, primer, i a Barcelona, després, amb presons habilitades d'antics convents dels que se n'havia foragitat les religioses, a punta de pistola.

A la retirada del 1939, obligaren el bisbe Polanco a seguir els seus escarcellers, junt amb altres 42 empresonats.

El portaren als afores de Pont de Molins, per camins emboscats i fou afusellat primer i cremat, després, en un barranc ple de barders. A quinze quilòmetres de la frontera francesa. Era el 7 de febrer del 1939.

Quelcom insòlit i prohibit pel dret internacional sobre tracte de presoners, sols comparable amb alguns crims nazis o dels àrabs en l'actual guerra del Golf.

Els empordanesos, catòlics i no catòlics, ens avergonyim d'aquell crim. I sentim una sincera pena pel fill de terres de Palència, missioner a Filipines, prelat de Terol, portat per força a l'Empordà i que regà un tros de la nostra terra amb la sang oferta a Déu, en holocaust.

Els seus amics i els diocesans de Terol aixecaren un monòlit, en record del bisbe, als afores de Pont de Molins, se n'emportaren les despulles i les enterraren a la catedral de Santa Emericiana.

Els empordanesos som gent de pau i acollidors. I volíem que fos respectada la memòria d'aquell bisbe que per la seva sang el considerem un bisbe ben nostre.

Per què, amics, us repeteixo, heu obert una ferida de guerra gairebé cicatrizada i heu renovat una estúpida persecució religiosa passada?

Vulgui el bisbe Polanco beneir-vos, en nom de la pau i la caritat cristiana, com beneí els seus botxins, abans de morir.

I vulgui beneir de nou la terra empordanesa que fa cinquanta-dos anys acollí la seva sang, i el seu cos martiritzat, i avui recull, també, plorant, les pedres profanades.

FRANCESC A. PICAS

Festa de la Divina Misericòrdia

Diumenge 7 d'abril en el TEMPLE DEL TIBIDABO

Desplaçament al TEMPLE DEL TIBIDABO EN AUTOCAR

Sortida a les 9.45 h. de la Plaça de Catalunya (davant el Corte Inglés)

Actes del dia

- 11 h.: Santa Missa
- 12 h.: Hora Santa
- 2 h.: Dinar de germanor
- De 4 a 6 h.: Visita Sabana Santa
- 6 h.: Tomada a Plaça de Catalunya

Reserva de places: 426 16 22 (Maribel)

ORGANITZA: APOSTOLAT DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

TARRAGONA

Trobada d'Infants de l'Arxiprestat de l'Alt Camp

"Canta i estima si vols ser feliç"

ALCOVER.- El passat diumenge, 10 de març, se celebrà a la localitat d'Alcover una Trobada d'infants de l'Arxiprestat de l'Alt Camp. El lema de l'encontre fou "Canta i estima si vols ser feliç".

Els destinataris de la convocatòria eren els nens i nenes que cursen estudis d'EGB i que participen en les sessions de catequesi que s'ofereixen a les diferents

comunitats de la demarcació arxiprestal.

El programa de la jornada -que s'inicià amb una xocolatada- preveu la participació dels infants i dels seus acompanyants en la celebració de l'Eucaristia -al temple parroquial de Santa Maria- i la representació cantada d'estampes bíbliques diverses. Aquestes escenificacions han es-

tat preparades durant setmanes pels membres de cada grup.

Fons de l'Arxiprestat de l'Alt Camp han valorat de manera particularment positiva l'acollida que la iniciativa ha tingut per part dels catequistes de l'àrea pastoral, i la col·laboració i interès demostrats.

M.C.T.

Recés de Quaresma del Moviment Familiar Cristià

TARRAGONA.- El dissabte, dia 16 de març, se celebrà un recés de Quaresma, convocat per Moviment Familiar Cristià, al Col·legi del Sagrat Cor de Tarragona.

En aquest encontre, que s'inicià a les 10 de la nit, participà el P. Ignasi Olivé, CMF, missioner que actualment desenvolupa la seva tasca pastoral al Brasil i que durant un temps, quan formava part de la comunitat claretiana de Tarragona, havia exercit com a consiliari d'un dels grups del MFC. Aquest religiós dirigí una reflexió als assistents i posteriorment presidí la celebració de l'Eucaristia.

En una carta adreçada, pels responsables del Moviment a nivell diocesà, als seus membres, se'ls convidava a participar en una col·lecta especial que es féu en el decurs del referit recés, el producte de la qual va ser lliurat al P. Olivé com a aportació per al finançament d'algunes despeses de la missió ame-

ricana en la qual ell treballa.

El Moviment Familiar Cristià és definit en la *Guia de la Iglesia Católica en España* -en què figura entre les associacions de fidels- com a "una comunitat en el si de l'Església". S'apunta que "el seu vincle d'unió és la fe cristiana i la preocupació per la família". Té com a finalitat "potenciar i ajudar la vocació humana i cristiana dels seus membres a fi que siguin testimonis de la fe i dels valors bàsics de la família".

Pel que respecta a la seva presència a la demarcació de l'Arquebisbat de Tarragona, actualment existeixen onze grups i s'observa un procés d'expansió. Un indicatiu d'aquest creixement és el fet que se n'estan formant de nous a diversos punts de la geografia diocesana.

M.C.T.

Celebrada la Trobada diocesana de religioses

TARRAGONA.- El passat dia 3 de març es va celebrar al Monestir de Santa Maria de Montserrat la Trobada diocesana de religioses. En aquest encontre, emmarcat en el programa d'activitats previstes per la Delegació diocesana per a la vida consagrada per al present curs, hi van participar 125 religioses, segons fonts de l'organisme convocant. La proposta anava adreçada, concretament, a les comunitats dels diversos instituts femenins que desenvolupen la seva tasca apostòlica en l'àmbit de l'Arquebisbat de Tarragona.

El P. Cassià M. Just, OSB, Abat emèrit del Monestir, va pronunciar dues conferències en el decurs de la jornada. Les seves intervencions van estar centrades en el tema de la vida comunitària, avui. El monjo benedictí va referir algunes de les experiències viscudes recentment a l'àrea sud-americana -zona en la qual ha exercit recentment la seva tasca de visitador dels monestirs femenins de la Federació, organisme en el qual ocupa la responsabilitat d'assistent federal. En opinió de la Gna. Concepción Bolaños, Dominica de la Immaculada, Delegada diocesana per als serveis a les religioses, el ponent "va impactar l'auditori" amb les seves exposicions.

Les religioses reunides van participar en la Missa conventual i en el rès de Vespres, unint-se, amb els monjos, a la pregària oficial de l'Església.

M.C.T.

Sant Joan de la Creu, centre d'atenció en uns Exercicis Espirituals

TARRAGONA.- Del 4 al 9 de març se celebraren, a Tarragona, uns exercicis espirituals que tingueren la figura de Sant Joan de la Creu -en tant que camí d'alliberament- com a tema central de reflexió. La direcció fou encomanada al P. Víctor Manuel Año, OCD, membre de la comunitat carmelitana de Benicàssim (Castelló), considerat un bon coneixedor de la biografia i de l'aportació a l'Església i a la cultura del místic castellà, la doctrina del qual fou objecte de meditació en les sessions dels mencionats exercicis, organitzats conjuntament pel Carmel Seglar i per la Comissió diocesana del IV Centenari de la mort de Sant Joan de la Creu.

El programa concret de la proposta, adreçada particularment al laicat, preveia dues reunions diàries. Les del matí, a partir de les 10, s'iniciaren amb el rès de Laudes, al qual seguia la celebració de l'Eucaristia, amb la predicació d'una homília extensa; les de la tarda començaren a 2/4 de 6 amb el rès de Vespres, a continuació, el P. Víctor Manuel Año pronuncià una conferència sobre el tema abans referit, tractant, cada dia, aspectes concrets.

Els exercicis espirituals tingueren lloc a la capella del Santíssim de l'església del Convent dels PP. Carmelites Descalços, ubicat al C/ Assalt, de Tarragona.

M.C.T.

FETS I CRITERIS

Una vida d'amor

Tota la vida de Jesús fou una perseverant fidelitat a fer la voluntat del Pare. Tota una vida d'Amor que va esclatar amb la Resurrecció.

Si creiem en la Resurrecció de Jesús creurem en el seu Amor, en aquell amor que ens ha salvat i ens ha donat la gràcia de fer de la nostra vida una vida d'amor.

Creure en l'amor de Jesús Ressuscitat no és un acte que ha de "durar" tota la vida, sinó que ha de "créixer" tota la vida. El bon Déu ens concedeix la vida amb la intenció que aquesta sigui el camí vers el seu Amor, que resplendeix en Jesucrist Ressuscitat.

Aquest pensament hauria d'omplir els nostres cors de la gran alegria de la Pasqua. La nostra vida està plena d'impressions, de notícies, de preocupacions i de mil i mil activitats; però mai no hauríem d'oblidar la cosa més important, el fet més extraordinaria de cada dia: Déu ens estima en Jesucrist.

Si sempre tinguéssim present aquesta gran realitat, la nostra vida seria una resposta continuada d'amor a Déu i als germans. Els nostres cors haurien de conservar sempre la llum de la Resurrecció. Aleshores sabríem mirar les persones amb mirada d'amor. No podem oblidar que l'amor neix en el cor i per això la nostra actitud fonamental hauria de ser la de mirar amb els ulls del cor, d'un cor que estima perquè se sent estimat.

Si encara estem esgarrifats pels estralls de la guerra, si encara pensem en la importància de la justícia entre els homes i entre els pobles, haurem de recordar que el paper principal i l'element motor de la història humana és l'amor.

Són testimonis d'aquesta idea fonamental els missatges de la Jornada mundial per la Pau, tant els de Pau VI com els de Joan Pau II. Tots ells afirmen amb insistència que la confiança en la comunió humana, en la reconciliació i en l'amistat és factor de pau planetària. Pau VI va dir: "És en els cors on la veritable pau troba la seva font; no és pas en la victòria de les armes, ni en el domini polític...; la veritable pau es fonamenta sobre l'amor..." (28 de gener de 1973, en acabar-se la guerra del Vietnam).

Tota la humanitat desitja la veritat, la llibertat, la justícia i la pau. Si totes aquestes virtuts i valors són necessaris per a la convivència humana, pensem que han d'estar sempre enllaçades per l'amor.

Val la pena que l'Amor del Ressuscitat ens engresqui a viure tota la nostra vida d'amor. En això coneixeran que som deixebles de Jesús si ens estimem els uns als altres com Ell ens ha estimat.

Jesús Ressuscitat, ajudeu-nos a creure en el vostre Amor. Concediu-nos la gràcia de viure una vida d'amor, la gràcia de "créixer" estimant sense mesura.

† RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Diada arxiprestal de la catequesi d'adults

ALBI.- El passat diumenge, 10 de març, se celebrà a la localitat lleidatana de l'Albi -Arquebisbat de Tarragona- la Diada arxiprestal de la catequesi d'adults.

En aquest encontre, convocat per l'Arxiprestat d'Urgell-Garrigues, participà Mn. Josep Bofarull, Delegat diocesà de Catequesi, que presentà una ponència sobre el tema "Comunitats vives de Fe, avui", a la qual seguí un col·loqui entre els assistents.

La celebració de l'Eucaristia, a la Parròquia de Santa Maria, posà cloenda a aquesta Jornada.

M.C.T.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

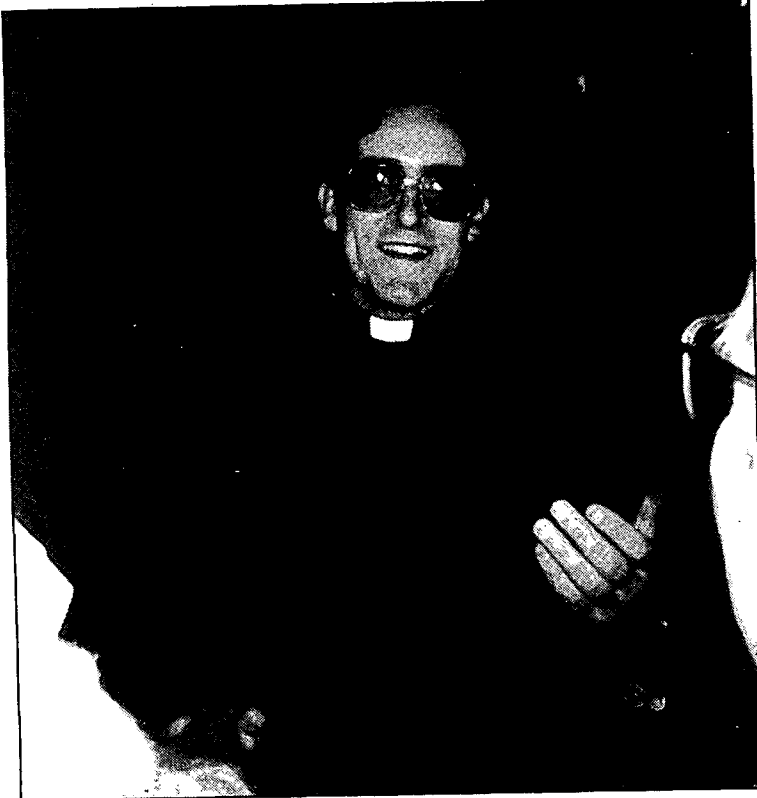
Tel. (93) 337 18 12

BARCELONA

Monsenyor Lluís Martínez i Sistach:

“El Dret Canònic no està en contrast amb l'essència de l'Església”

BARCELONA.- Monsenyor Lluís Martínez i Sistach, bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona, pronuncià al Col·legi Major Bonaigua de la nostra ciutat la conferència que amb el títol: “El dret a l'Església” fou una de les sessions del seminari de Dret que el Col·legi Major organitza cada any per als universitaris que cursen aquests estudis.

El Dr. Lluís M. Martínez Sistach, després d'una introducció en què féu palesa la necessitat de l'existència d'un dret que configuri la vida de l'Església com a societat que és, se centrà en el fet que no és possible parlar de dues esglésies: una de jurídica i una de carismàtica, perquè l'Església és una: la de Jesucrist. Allarg de la conferència esmentà i comentà alguns paràgrafs de documents del Concili Vaticà II que refermen aquesta idea. “El dret canònic com a tal no està en contrast amb l'essència de l'Església, sinó que deriva de la voluntat del mateix Crist”, digué assenyalant que el dret no és un fi en si, sinó un mitjà. Féu referència a la característica de la col·legialitat en el govern de l'Església i explicà -a petició d'un estudiant- en què consisteixen els Consells Ecumènics.

Aplicació humana de les lleis

Exhortà els assistents, futurs professionals del dret, a una aplicació humana de les lleis, a saber veure sempre persones darrera els fets que jutgin i que ajudin, des del seu lloc, a reformar el dret, en la mesura de les seves possibilitats.

Finalment, s'obrí un torn de preguntes de les quals cal destacar el paper de la fe en el dret de l'Església, com es coordinen les competències de l'Església i l'Estat en matèries comunes i quina és la repercussió que té l'Església en els conflictes internacionals.

CARTA DOMINICAL

L'enyorament de l'altra riba

Encara que han passat molts anys, conservo la imatge d'aquell espectacle amb tota la vivacitat i amb tot detall. El fet va succeir una tarda de setembre en què tornava de València cap a la meua parròquia per la carretera que transita envers el sud, entre l'Albufera i el mar, a la vora d'aquest. El mar era blanc d'escuma a causa d'un temporal fort de llevant. De cop i volta aparegueren, damunt els cables que flanquegen la carretera, centenars i centenars d'orenetes, totes de cara al mar i al vent de tempesta.

Els havia arribat el temps de tornar a les terres càlides d'Àfrica i era tot un espectacle contemplar aquells ocells, aturats a la vora de la platja de cara a les terres on anaven destinats. L'instint els atreia envers aquelles terres, com un lloc acollidor, temperat, casolà, però havien de fer un salt arriscat, i començar un viatge llarg per a assolir-lo. I esperaven totes juntes el moment oportú per a emprendre el viatge.

Nosaltres, els fills de Déu, estem també en aquesta vida com si fos damunt un cable que oscil·la, a mercè de tants vents contraris, de cara a aquest mar de la mort; però el nostre instint -sentit de la fe- ens fa endevinar, més enllà d'on som, les terres càlides i acollidores de la casa del Pare. Crist, el nostre germà gran, “primogènit d'entre els morts”, ha travessat aquest mar i ens dóna la seguretat d'allò que esperem a l'altra riba. Aquesta és la vivència que ens produeix el record de la Resurrecció.

El nostre bon papa Joan Pau II va expressar, d'una manera poètica i molt bella, aquesta seguretat, fa vint anys, en el seu poema “Vigília pasqual”.

“Diu l'Arbre (Crist):

No tinguis por, si estic morint,

no tinguis por de morir;

amb mi no temis la mort

perquè, mira, reneixo.

la mort només ha tocat la meua escorça.

No tinguis por de morir amb mi per a renèixer.

El senyal se cicatritzarà

i tot serà madur de bell nou.”

† RICARD M., Arquebisbe de Barcelona

FINESTRAL DE LA CARITAT

Paraules i realitat

Les paraules no donen la dimensió real dels problemes que tenen moltes famílies. I tot el seu entorn agreuja, si és possible, la situació. Barris degradats, cases sense condicions. I en un ampli sector social, indiferència.

61.- Esposa abandonada, amb tres fills. No té ingressos. Té en tràmit una ajuda oficial. Mentrestant, urgeix per a aliments, llum i aigua, 55.000 ptes.

62.- Matrimoni jove amb un fill. El cap de casa treballa en la venda ambulants. Els seus ingressos són mínims. Per a rebuts de llum pendents, 16.000 ptes.

63.- Viuda, amb un fill en tractament de desintoxicació. Els seus escassos ingressos li han provocat deutes d'aliments que ha de pagar. Li calen 18.000 ptes.

64.- Mare sola, amb dos fills en edat escolar. Fa feines de neteja en cases particulars. Té deutes de lloguer que ha de pagar. Són 70.000 ptes.

65.- Senyor gran, sol. Cobra una pensió de 21.000 ptes. S'ha endarrerit en el lloguer. Ho solucionarà amb 28.812 ptes.

66.- Mare de família amb quatre fills, el gran fa el servei militar. El pare se'n desentén. Un dels fills ha hagut de deixar els

estudis per aportar ingressos. Per evitar el desnonament urgeixen 100.000 ptes.

67.- Matrimoni jove amb dos fills. Subsisteixen de la venda ambulants. Demanen ajuda per comprar gènere. Els falten 30.000 ptes.

68.- Senyor sol, sense família ni ingressos econòmics. Té en tràmit la petició d'una ajuda oficial. Mentrestant, necessita ajuda per a aliments. Són 15.000 ptes.

69.- Pare de família amb dos fills. La seva salut és molt precària i tramita una pensió de malaltia. Els fills fan feines eventuais, però no cobreixen les necessitats bàsiques. Per a aliments, 25.000 ptes.

70.- Esposa abandonada amb sis fills. Té en tràmit una ajuda oficial. Per a aliments urgeixen 55.000 ptes.

71.- Esposa separada, amb problemes de salut. Actualment no pot treballar i no té ingressos.

Per a aliments i deutes de lloguer li calen 56.682 ptes.

72.- Matrimoni amb un fill en edat escolar. El pare fa un tractament de desintoxicació. La mare fa feines de neteja. Tenen deutes de lloguer que no pot afrontar. Són 75.000 ptes.

1/6.- Mare de família amb tres fills. Fa neteja d'escals. Té rebuts pendents d'aigua i de llum. Necessita 30.000 ptes.

2/6.- Mare sola amb dos fills a càrrec seu. Fa feines de neteja a cases particulars. Per malaltia ha estat dues setmanes sense feina. Té deutes d'aliments. Són 20.738 ptes.

3/6.- Matrimoni amb cinc fills en edat escolar. El pare està a l'atur i sense subsidi. Deuen lloguer que puja 50.000 ptes.

4/6.- Matrimoni amb cinc fills petits. El pare està a l'atur i sense subsidi. Tenen l'aigua tallada per falta de pagament. Per a poder recuperar el subministrament els falten 59.990 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAT DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

IMPROMPTU

Aquesta veu amiga...

“Catalunya Cristiana, digui...” Gairebé des del primer dia els nostres amics i lectors han sentit aquesta veu amable, que semblava fer lliscar un somriure a través del fil telefònic.

Era la senyora Montserrat amb la seva peculiar bonhomia atenent uns i altres, incansable, servicial fins a l'extrem, fent-se càrrec moltes vegades de les impaciències i incomprensions d'uns i altres.

Perquè tots som com som, i la manera de ser de la senyora Montserrat era aquesta de lliurar-se al treball, estimant el treball que li havia vingut a mà, que era el de rebre i atendre els visitants que acudien o els que trucaven cada dia a CC. I tinc la certesa que ella se sentia amiga de tots i tots se sentien amics d'ella.

Però ara la senyora Montserrat se'n va, perquè li ha arribat l'hora de la jubilació. I crec que la seva serà una jubilant jubilació. Ara em ve a la memòria l'eslògan publicitari que diu: “La feina ben feta no té fronteres”... I com que la senyora Montserrat ha fet a consciència la seva feina, l'ha fet ben feta, el primer que farà serà saltar les nostres fronteres i fer una llarga visita al Nou Món. No precisament el que va descobrir el senyor Colom, sinó aquell tros de més amunt que es repartiren entre francesos i anglesos. Ja espero la tornada, perquè segur que ens n'explicarà un munt.

Però ara resta una cosa per dir molt sincerament: Gràcies, Montserrat!

ORIOL CAMPS

URGELL

Un seguit d'actuacions que la fa més confortable alhora que n'asseguren la conservació

Guissona ha invertit 14 milions en la renovació de l'església parroquial

GUISSONA.- La parròquia segarrenca de Guissona ha invertit catorze milions de pessetes en obres de renovació i restauració del temple dedicat a la Mare de Déu del Claustre. El bisbe Joan ha presidit l'Eucaristia en la diada inaugural de les reformes realitzades a l'església de Guissona. Amb el Bisbe diocesà presidien la concelebració dels dos preveres del poble, els sacerdots fills de la comarca i els que han servit ministerialment la comunitat parroquial.

Primerament s'han sanejat i eliminat les humitats de les tres galeries subterrànies del temple. S'ha aixecat tot el paviment, que ha estat substituït, i s'hi ha instal·lat un sistema de calefacció radial.

En el capítol d'obres de millora cal esmentar la renovació de l'equip de megafonia i il·luminació i la restauració dels llocs litúrgics: altar, seu, ambó i baptisteri. Les obres realitzades donen una imatge

renovada del temple i faciliten la participació dels fidels a la litúrgia. Al confort de la calefacció s'hi afegeix la renovació dels bancs destinats als fidels. Les obres realitzades sumen un import total de catorze milions de pessetes.

La Cooperativa Agrícola de Guissona aporta vuit milions de pessetes a les obres de la parròquia i els fidels col·laboren amb els seus donatius al finançament del pressupost.

Els preveres que tenen la responsabilitat pastoral de la parròquia, Joan Mas i Jordi Miquel, han aprofitat l'avinentesa de les obres per explicar als seus feligresos el significat de l'església parroquial i els lligams dels cristians i dels pobles amb els seus temples. L'església, han manifestat els preveres de Guissona, "és l'exponent més distintiu de cada veïnat i el reliquiari més valuós del seu passat històric i espiritual".

ANTONI MIRABET

IX PREMIS DE GASTRONOMIA PEDRO ROVIRA CONCEDITS PER LA CHAINE DES ROTISSEURS

Una vegada més i per novè any consecutiu s'ha fet el lliurament dels Premis Pedro Rovira, concedits per la Chaîne des Rotisseurs.

Aquests premis han estat designats per Jurat de la Chaîne, valorant les activitats i els treballs realitzats durant el 1990 a favor de la Gastronomia, de molt diversa entitat i índole, conforme amb les específiques peculiaritats del concursant.

PREMIS D'HONOR

PATRONAT INTERCOMARCAL DE TURISME DE LLEIDA
ESCUELA D'ENOLOGIA MERCÈ ROSSELL I DOMÈNEC D'ESPIELLS

DIPLOMES:

D. MIGUEL MARQUEZ MOYA, DE BERGA
F.E.C.S.A

LA VANGUARDIA
MERCABARNA
HOTEL EL CASTELL DE LA SEU D'URGELL
RESTAURANTE EL NIU DE ALELLA
RESTAURANTE GAMI DE CAMBRILS
RESTAURANTE LA LLICORELLA DE CUBELLES
RESTAURANTE MAS CANYET DE CAMPLLONG
RESTAURANTE GARGANTUA Y PANTAGRUËL

El lliurament dels guardons concedits en l'edició del 1990 tingué lloc el dia 14 de març en el transcurs d'un sopar de gala celebrat a l'Hotel Ritz de Barcelona.

Preocupa l'escassetat de vocacions

LA SEU D'URGELL.- La preocupació per l'escassetat de vocacions consagrades va donar el clima a la darrera reunió de la Delegació diocesana de Vocacions, celebrada el dia 18 de febrer.

Els membres de la Delegació de Vocacions van reunir-se per preparar les diades del Seminari, 19 de març, i de pregària per les vocacions, 21 d'abril. Volen que els agents pastorals aprofitin el seu treball per responsabilitzar les comunitats del greu problema que suposa la crisi de vocacions sobretot de cara al futur de les parròquies. Els responsables del treball vocacional volen també informar els fidels dels joves que es preparen per servir la diòcesi. Actualment hi ha quatre joves al Seminari Interdiocesà de Barcelona, tres estudien teologia a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia i resideixen a la institució interdiocesana. El diaca Rafael Orri completa estudis de teologia a l'Institut de Teologia.

A la Residència Vocacional del Seminari Diocesà, de la Seu d'Urgell, hi ha tres nois de les comarques del Bisbat i un de Solsona, fan estudis de BUP i reben suport vocacional en la seva formació cristiana.

El dia 19 de març, a Tremp, va rebre la consagració sacerdotal el diaca Santi Vila i abans d'un any es preveu l'ordenació del diaca Rafael Orri. Les ordenacions sacerdotals previstes reconforten i infonen joia als pobles, però als ulls dels homes són una ajuda insuficient per a atendre la pastoral d'una diòcesi amb una població dispersa i amb comunicacions encara molt precàries. El factor vocacional se suma a les pobreses que, sobretot al Pirineu, anuncien un futur angoixant. La fe i el prevere han mantingut encès el caliu de la vida als pobles, quan callin definitivament les campanes els pobles esdevindran museus de fòssils.

A.M.

Tesi doctoral de Mn. Ramon Corts i Blay, sobre l'Arquebisbe Fèlix Amat (1750-1824)

La figura discutida i complexa de Fèlix Amat de Palou, de la nostra diòcesi, fill de Sabadell, ha estat estudiada.

L'autor ha revisat tot el material possible que roman en diversos arxius on hi ha abundant documentació i on també n'ha trobat d'inèdita. En primer lloc ha investigat tot l'arxiu de la família Torres Amat que està disposat a la Biblioteca de Catalunya. En segon lloc de importància, ha treballat a l'Arxiu Secret Vaticà i després a l'Archivo Histórico Nacional de Madrid i de Simancas, el de la col·legiata de "San Ildefonso de La Granja" d'on Amat de Palou va ser abat mitrat; el del Palacio Real de Madrid i els arxius diocesans de Toledo, Urgell i Lugo i el parroquial de Revenga (Segovia), també els de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres i els de la Real Academia de la Historia i el del Ministerio de Asuntos Exteriores de Madrid. Igualment mossèn Corts ha fet manlleu dels rics fons documental i bibliogràfic del Seminari d'Història Eclesiàstica, dirigit per mossèn Joan Bonet i Baltà, dipositat a la Biblioteca del Seminari de Barcelona.

La font primordial d'estudi han estat les mateixes obres de l'arquebisbe de Palmira, és el material que més ha ajudat a conèixer-ne el seu pensament teològic-polític que és l'objecte d'estudi d'aquesta tesi. Cal assenyalar entre les obres més importants: Els catorze volums de la *Historia Eclesiàstica, Cartas a Irénico, Observaciones pacíficas sobre la potestad eclesiàstica* i també les seves relacions sobre alguns escrits dels ex-jesuites Hervás, Panduro i Borrego i el judici sobre el Decret d'Urquijo de 1799. S'han tingut en compte les obres de Fèlix Torres-Amat, nebot de l'arquebisbe, que són d'interès, per dependre'n doctrinalment.

L'autor d'aquesta tesi ens diu que ha escollit Fèlix Amat perquè és una figura típica, un exemple, de la cultura eclesiàstica hispànica de la segona meitat del x. XVIII i primera part del XIX, formada fonamentalment en el regalisme i el parajansenisme.

L'obra consta de set capítols. Comença presentant la cultura eclesiàstica de la segona meitat del segle XVIII. Els capítols segon i tercer estudien la presència d'Amat a Barcelona amb el bisbe Climent i a Tarragona amb l'arquebisbe Armanyà. Tot el quart capítol està dedicat a l'acció d'Amat, confessor del rei, en la cort de Carles IV. Els darrers capítols estudien successivament les grans qüestions de la tesi: l'*afrancesament*, el *liberalisme* i el seu *jansenisme*.

Hom s'adona, doncs, que la investigació de mossèn Corts

no persegueix sols la realització d'una biografia històrica, sinó una aproximació a la història de les idees culturals en el camp eclesiàstic i a la de les relacions Església-Estat. No podem oferir en una breu ressenya un estudi acurat dels components culturals i teològics més amunt apuntats. Remarquem només el mèrit de mossèn Corts a l'hora de presentar i de fer la valoració de qüestions tan debatudes, i sovint confoses, en la historiografia actual, com el concepte d'Il·lustració i "jansenisme", que varia substancialment en un país o en un altre. En aquest sentit, creiem que el doctorand ha contribuït a aclarir el veritable abast del moviment jansenista a Espanya i a Catalunya, i encara podríem dir que a Barcelona, on tanta força tingué i perdurà, sota formes diverses, influïnt sobre el tarannà espiritual i pastoral de la nostra diòcesi.

La conclusió general diu que l'arquebisbe Amat de Palou és una mostra important de la cultura del seu temps, però ensèms Amat, com els "jansenistes" de darrera hora, és un exemple d'una cultura que pel fet d'ésser del set-cents començava ja a ser superada en el segle següent, especialment si se la compara amb la nova sensibilitat que tant en el camp eclesial com en el polític s'anava imposant en el catolicisme europeu del vuit-cents.

La tesi fou defensada a la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, el 6 de desembre de 1990. Presidia el tribunal, el P. Paulius Rabikauskas, com a primer censor, el director de la tesi, P. Miquel Batllori i el segon fou el P. Josep M. Benítez. Els altres membres del tribunal foren el P. Pierre Blet i el P. Eduardo Cárdenas.

Cal assenyalar que assistiren a la defensa un nombrós grup de sacerdots i laics, el Rvm. Mons. Justo Fernández, rector de l'església espanyola de Ntra. Sra. de Montserrat, el Rvm. Mons. Johannes Nedbal, rector del Pontificio Instituto Teutonico di Santa Maria dell'Anima, el Rvm. Mons. Pere Tena, sotssecretari de la Congregació pel Culte i Sagraments, els doctors Salvador Pié i Jordi Sánchez Bosch i molts companys preveres del Convictori de Montserrat de Roma; un bon nombre de feligresos de Sant Gregori Taumaturg, entre ells molts joves, així com també la família més propera del doctorand a la que acompanyaven uns amics.

La defensa es va fer sense dificultats i mossèn Corts va respondre amb precisió i enginy a les objeccions que li presentà el tribunal, el qual el felicità

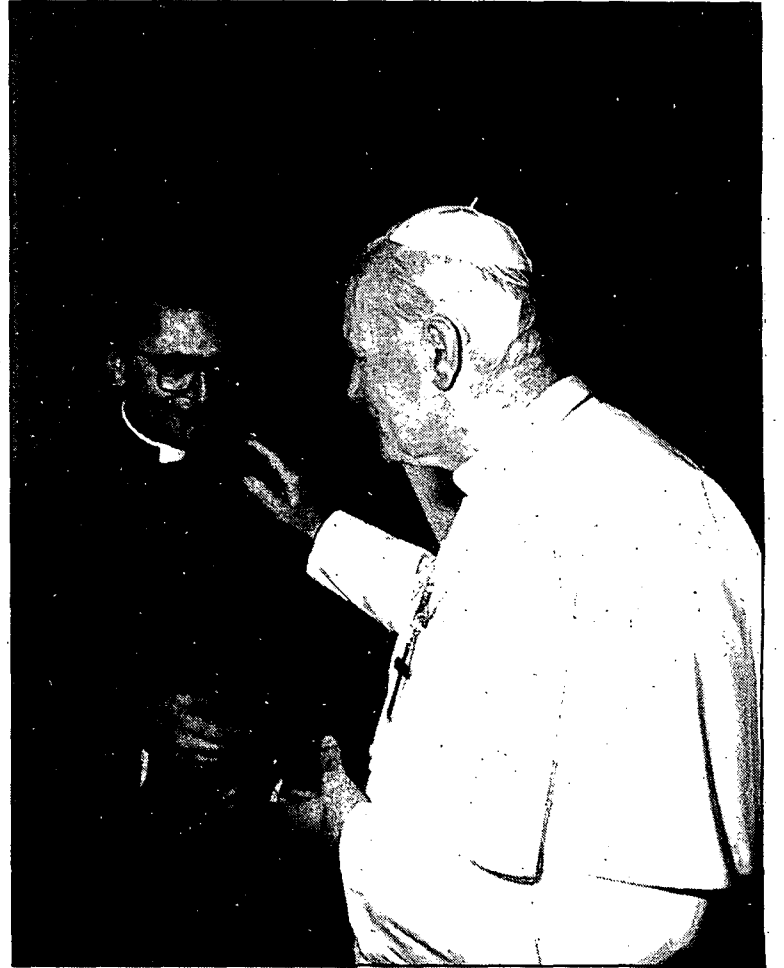
cordialment en acabar les seves intervencions.

Cal notar com a fet important, que aquesta ha estat la primera tesi doctoral que es presentava escrita en català a la Universitat Gregoriana. Amb aquest motiu es feren presents a l'acte l'Iltre. Dr. Eudald Solà, en representació de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona, d'on l'arquebisbe Amat fou membre, i també el Sr. Joaquim Arenas, Cap del Servei d'Ensenyament del Català de la Generalitat de Catalunya.

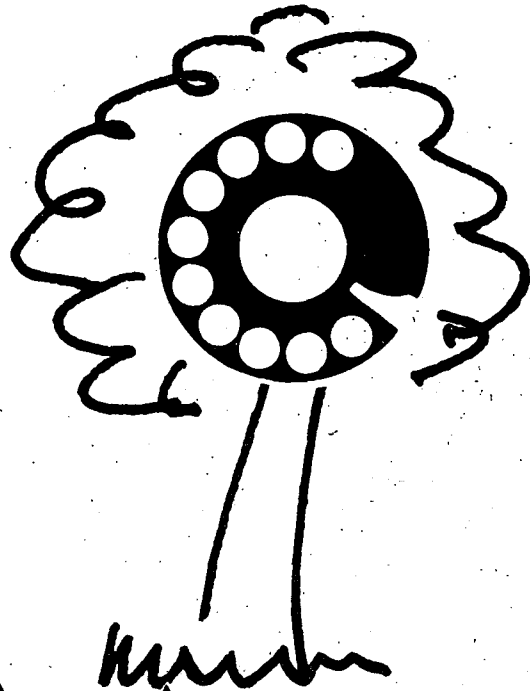
Felicitem el doctor Corts pel treball realitzat, com el felicitem tots els presents en la defensa de la tesi, on en manifestava el desig que no s'estronqués a Barcelona aquella plèiade de sacerdots estudiosos que han contribuït tant a la cultura de l'Església i de Catalunya.

Remarquem finalment que el doctor Corts ha guanyat amb la seva investigació el premi "Mossèn Sanabre" en la convocatòria de 1990.

JOSEP ANTONI ARENAS i SAMPERA

Endrecem Catalunya

(900) 30 12 24

Col·labori ! truqui al telèfon verd:

Un telèfon obert
a la participació i a la informació ciutadana
per a fer de Catalunya un país on viure.
Protegir el medi ambient és cosa de tots!

Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques
Direcció General de Medi Ambient

**MEDI
AMBIENT**

TARRAGONA

Reunió de responsables de comunitats populars

Manquen laics compromesos en l'anunci de la Bona Nova

TARRAGONA.- El dia 7 de març, se celebrà una reunió de responsables de comunitats parroquials populars als locals de la Parròquia de Sant Josep Obrer, al barri tarragoní de Torreforta. L'encontre havia estat convocat per la Delegació diocesana de Pastoral social.

La reflexió dels participants se centrà en aquestes qüestions:

Com es fa present en la vida de les parròquies la preocupació pel món obrer? En les celebracions, es fan presents d'alguna manera les preocupacions de les persones que integren la comunitat? Hi ha laics compromesos, amb voluntat i capacitat de donar testimoni de fe en el medi laboral o en el barri de residència? Com se'ls ajuda en aquesta tasca?

Segons ha informat a la nostra redacció Mn. Ricard Cabré, responsable de l'organisme convocant, els participants, en les seves intervencions, van fer referència a la realitat d'un presbiterat cada vegada menys nombros, de vegades desbordat per la labor d'administració de sagraments. Indicaren que el seu esforç no obtenia, en molts casos -si més no, aparentment- la resposta d'un fruit positiu de transformació de les persones i d'aproximament a la fe, i de progrés en el camí d'adhesió a Jesucrist. Algun dels assistents, en to menys pessimista, apuntava que les celebracions sacramentals oferien una oportunitat d'anunci de l'Evangeli.

També van anotar una altra constatació: la necessitat, cada dia més urgent, de la col·laboració de laics compromesos, amb disponibilitat d'energies i de temps per a la comunitat de la Bona

Nova, que podrien ser autèntics testimonis de la fe cristiana en els seus propis ambients.

En el decurs de la trobada es van exposar algunes experiències, com la realitzada a la Parròquia de la Immaculada, de Reus, on un equip format per religiosos

paülis i per un grup de laics va organitzar una Missió popular. A les persones en principi interessades pel tema de la Fe se'ls oferia, en reunions celebrades en diversos domicilis particulars, una exposició senzilla i assequible sobre les qüestions bàsiques

de la Fe.

Es va citar, tanmateix, l'experiència de formació que viuen els diversos grups de catequesi d'adults i de lectura del'Evangeli que, en molts casos, s'han creat a partir d'una anterior catequesi preparatòria per a la recepció

d'algun sagrament.

Es va valorar molt positivament la tasca apostòlica de tres moviments que pertanyen a l'àmbit d'Acció Catòlica la presència dels quals a l'Església de Tarragona és, avui, creixent: JOC -Joventut Obrera Cristiana-, HOAC -Germandat Obrera d'Acció Catòlica- i MIJAC -Moviment infantil i juvenil d'Acció Catòlica-, de característiques idèntiques a les del Movimiento Junior.

El Delegat diocesà de Pastoral social ha explicat que "es manifestà en tots els assistents una gran preocupació per la qüestió de l'evangelització dels ambients populars, un desig de conèixer millor la realitat dels moviments d'apostolat seglar i altres experiències, i la voluntat d'arribar a formular unes propostes radicals d'acció en aquest camp pastoral".

Mn. Ricard Cabré, responsable de l'organisme convocant, considera positiva la celebració d'una trobada d'aquestes característiques: "És important perquè ofereix l'ocasió de compartir les experiències concretes que cadascú va desenvolupant en l'àmbit de la seva comunitat en favor d'aquest sector de la societat i de cercar junts vies aptes d'evangelització".

En una carta adreçada als preveres que atenen les parròquies ubicades en àrees de població essencialment obrera, destaca el creixent índex de sensibilitat de l'Església, tant a nivell de Catalunya com de tot Espanya, per la pastoral obrera, qüestió a la qual la Conferència Episcopal Espanyola pensa dedicar una propera Assamblea Plenària.

Trobada de consiliaris dels moviments MIJAC, JOC i HOAC

El dissabte, 16 de març, se celebrà una Trobada de consiliaris dels moviments apostòlics MIJAC, JOC i HOAC als locals de la parròquia de Sant Josep Obrer, del barri tarragoní de Torreforta.

La proposta adreçada als preveres, religioses i seglars que, a la demarcació de l'Arquebisbat de Tarragona, exerceixen aquesta responsabilitat en algun dels grups d'aquests tres moviments pertanyents a l'àmbit d'Acció Catòlica, que projecten el compromís cristià dels seus membres en el medi obrer.

Mn. Ricard Cabré, responsable de la Delegació diocesana de Pastoral social, organisme convocant de l'encontre, va indicar que l'objectiu de la reunió era "aprofundir en la labor d'acompanyament dels militants en el seu creixement en la fe, tasca que correspon, de manera particular, als consiliaris".

L'Arquebisbe de Tarragona, que participà en la Trobada, presentà una ponència sobre la referida qüestió de l'aprofundiment en la missió dels consiliaris i a continuació, els assistents es reuniren en grups per dialogar sobre unes qüestions concretes proposades pel prelat i que seran pauta de reflexió.

MIJAC, JOC, HOAC

MIJAC, Moviment infantil i juvenil d'Acció Catòlica, "és un moviment de nens, amb opció prioritària per l'evangelització del seu món propi, especialment en els ambients obrer, rural i marginal, amb un estil que possibilita que els infants

siguin protagonistes de la seva pròpia història". Aquesta definició s'aplica, en la *Guia de la Iglesia Católica en España*, al **Movimiento Junior**, de característiques idèntiques al MIJAC.

El volum citat, en la relació d'associacions de fidels, inclou també la de JOC -Joventut Obrera Cristiana- moviment especialitzat que centra la seva tasca en l'evangelització dels joves del món obrer, a través de la metodologia, accions i organització pròpies. La seva tasca implica, d'una banda, "la manifestació, celebració i comunió de la fe explicada en Jesús, per mitjà del testimoni, l'anunci i la fe de la comunitat creient, i, per altra part, el compromís militant, la pràctica social de l'alliberament de l'home, en totes les seves formes històriques possibles".

Pel que respecta a **HOAC -Germandats Obreres d'Acció Catòlica-**, moviment d'adults, la referida publicació explica que "les seves finalitats i objectius són l'evangelització del món obrer" i afirma que "les seves opcions i tasques permanents estan orientades a la formació de militants obrers cristians que viuen el seu compromís en les organitzacions obreres, des d'una referència explícita a la fe, amb l'objectiu últim de la transformació de la societat". Tanmateix, HOAC "potencia la participació en plataformes eclesials per tal d'afavorir una veritable comunió i una renovació evangèlica en el si de l'Església".

M.C.T.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que faré efectives amb pagament: Trimestral Semestral Anual

2.- Apadrinant a:

- Un infant amb 2.500 ptes. al mes.
- Una casa amb 10.000 ptes. al mes.

Nom i dos cognoms:

Adreça:

Població:

Banc o Caixa d'Estalvis:

Agència:

Direcció:

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyali amb una X els requadres que li interessin.

BARCELONA

La Creu de Sant Jordi a l'Acadèmia Catòlica

SABADELL.-Entre la llista d'entitats a les quals la Generalitat ha conferit enguany la Creu de Sant Jordi, hi ha l'Acadèmia Catòlica, entitat sabadellenca, que ara celebra el seu 120è. aniversari.

Fundada el 1870, i amb un brillant historial dintre de la cultura i la vida espiritual de la ciutat, acull a la seva seu del carrer de Sant Joan, núm. 20 una pila de seccions, com són: Schola Cantorum, les corals "Sol Ixent", Amics dels goigs, Amics de Togores, Mans Unides, Agrupació de Pessebristes, secció de billar, quatre grups d'esplai, Casal dels joves, etc...

D'entre les moltes activitats de cada curs, destaquen cursets de llengua catalana, de Teologia, i de diferents temaris, conferències, etc.

Tot una colla d'homes i dones, joves i grans de totes les professions i de tots els sectors socials de la ciutat, agrupats a l'entorn d'una entitat d'Església, per a fomentar la Cultura Cristiana, l'amor a Catalunya i a la ciutat, les quals avui participen del goig de la distinció que els ha estat atorgada.

A la llista de personalitats hi ha també el sabadellenc Joan Oliu, fins ara actiu Director del Banc de Sabadell.

A tots, per molts anys.

D. VIÑAS, Vda. TAULÉ

Visita als nostres missioners del Camerun

Durant el mes de gener, Mn. Ignasi Marquès ha visitat, en nom de Mn. Jordi Jorba, Delegat diocesà de Missions de Barcelona, els tretze missioners d'aquesta arxidiòcesi que treballen al Camerun i també ha tingut contacte amb molts de catalunya i d'altres llocs.

Mn. Ignasi comparteix la seva responsabilitat com a rector de la parròquia de Sant Simó i Sant Pau amb la de director del "Centre d'Acolliment per africans" fundat fa set anys a la nova església de Sant Pau de Mataró. Si l'any passat trepitjà per primera vegada el continent africà per visitar el Senegal i Gàmbia, molts dels llocs d'on procedeixen els africans que freqüenten el Centre, enguany ampliava el seu coneixement

de la Missió de l'Església al Tercer Món, amb la seva visita als missioners que treballen al Camerun.

A DOUALA visità les Missioneres Croades de l'Església al barri d'Ojak, on regenten un dispensari i diverses escoles bressol. També va veure el dispensari que porta el nom de "Barcelona", perquè l'any 1967 fou sufragat i posat en marxa pels missioners de l'"Agermanament" d'aquesta diòcesi que aleshores eren uns quaranta. Avui està en mans de religioses nadiues. També va concelebrar amb Mons. Simon Tonye que confirmava a la parròquia New Bell Bamilekè, fundada aquells mateixos anys per Mn. Salvador Torres, de qui guarden un record inesborrable.

A YAOUNDE fou acollit al "Foyer la Source" de les Missioneres de Natzaret, on resideixen les universitàries. Visità la leproseria "Jamot" on treballen les germanes de la Fraternitat de Betània; el noviciat que provisionalment tenen a Mvolié els Pares Escolapis; el noviciat que provisionalment tenen a Mvolié els Pares Escolapis; el col·legi La Salle; les Germanes de la Compassió que treballen a la presó; les de la Passió a Mimbo-man, dedicades a l'ensenyament, a la sanitat... Conegué, també, la Comunitat de Dominiques de l'Anunciata -enviades per la diòcesi de Vic- recentment vingudes de Rwanda, que viuen en plena barriada de Messa, ajudant els immigrants arribats del Nord-Camerun a la capital.

AL NORD-CAMERUN, Mn. Ignasi va acompanyar durant una setmana l'únic sacerdot diocesà de Barcelona que treballa allà des de fa més de trenta anys. Es tracta de Mn. Jordi Mas, fill de la Garriga, que, després d'uns anys a Douala, va fundar, ja fa més de 25 anys, la primera parròquia Tokombere, acompanyant Baba Simon. Aquesta era un dels primers capellans nadius del Sud que volgué cristianitzar les tribus de les muntanyes del Nord, que continuaven animistes i eren menyspreades per la majoria musulmana de la plana. Mn. Mas també li va mostrar les missions que ara té encomanades, molt més al Nord, a la riba del llac Txad i la nova església dedicada a Santa Maria de l'Ecologia.

A la zona anglòfona (la resta del Camerun és francòfona) de

D'esquerra a dreta: les Germanes Dominiques de l'Anunciata: Mercè, Julianna, i Carmen, amb Mn. Ignasi Marquès a Messa-Jaoundé.

l'OEST, fou acollit pels Pares Escolapis de l'Aragó i per les Missioneres de Natzaret.

AL SUD-CAMERUN gaudí de la bona acollida de les Germanes de Jesús que a Bipindi treballen des de fa 40 anys per la integració de la tribu bagyeli, de la raça pigmea, molt menyspreada per les tribus veïnes. Abans de retornar, Mn. Ignasi va passar un dia a l'Hospital de Ngovayang que "Medicus Mundi", de Barcelona subvenciona i atén amb personal mèdic. Actualment hi treballen els joves Drs. Rafael Abós i Mre Luz Gallaga, acompanyats de Mn. Josep Cabayol, diocesà de Tarra-

gona, que després de molts anys de missioner a Rwanda, ara fa d'infermer-anestesiata a aquest preciós complex missioner de la selva equatorial camerunesa. Ngovayang és la tercera missió catòlica fundada ja fa cent anys pels primers missioners arribats d'Alemanya. Roman la ferma construcció germànica i l'esperit i el treball de tants catalans que, des dels anys seixanta, hi han dedicat part de llurs vides com a membres d'aquella gran gesta que va ser l'"Agermanament" i que continua vivent gràcies a les persones que avui encara hi treballen.

Els missioners catalans ens escriuen

Mn. JOAN MASNOU. Prevere diocesà de Barcelona - Fray Bentos (Uruguai)

"Agraeixo les bones notícies de Barcelona que em doneu. També els diners que m'envieu i el llibre sobre "Espiritualitat Sacerdotal" que ja he rebut. Gràcies a Déu, després de tants anys de treballar a l'Uruguai, crec que continuo vivint amb empena la tasca sacerdotal. És clar que els anys no passen en va i, a vegades, ja em cansa això d'anar sempre amunt i avall. Com sabeu em van encarregar l'animació bíblica i, des de fa poc, donar exercicis, recessos i trobades. Tòt plegat em dona feina però m'agrada força i s'aprèn molt a estar en contacte més personal amb la gent. Aquest estiu (d'aquí) he estat a Montevideo, Salto i Trinidad donant Exercicis a monges i fent dos cursos breus d'animació bíblica".

P. LLUÍS BALANA. Claretia - tarragoní - Akono (Camerun)

"Ara sí que em sento a Missions. No és pas que a Montreal no em sentís missioner, però, com que és un país del Primer Món, em donava una mica de vergonya dir que era missioner al Canadà, mentre llegia l'extrema pobresa dels altres missioners en regions menys afavorides que la meua. Ara ja estic al "peu del canó" a la missió d'Akono, a 60 km. de Yaoundé, capital del Camerun, cap al sud en plena selva. La Missió consta a més d'Akono, de 30 poblets. Els claretians estem a càrrec d'una altra missió, que toca a la nostra i es diu Abang-Mindi de la qual es responsable el P. Joaquim Bonmatí de la província claretiana de Girona, i que consta d'uns vint poblets. La meua tasca és molt variada: a més dels cursets pels animadors laics, m'haig de "barallar" amb la llengua del nadius, l'ewoudo, que junt amb el francès és la llengua litúrgica... El P. Joaquim i jo rebem "Catalunya Cristiana" lligam amb aquesta Església catalana que ens ha acollit i enviat. El setmanari em manté en comunió amb la meua estimada Església de Tarragona".

Mre JESÚS ARAGONÈS. Germana de la Consolació tortosina - Tucuman (Argentina)

"Visc a Tucuman des de l'any 1970. He treballat com a infermera i en parròquies pobres ajudant el capellà encarregat de quatre poblets. Repartia la Comunió, resava pels difunts i visitava els malalts. La tasca és dura i lenta. La gent t'estima molt. Fa dos anys que la nostra Comunitat té a càrrec 40 homes i dones que no tenen res ni ningú que tingui cura d'ells. Em sento molt a prop d'ells amb les mans buides però amb el cor ple de les persones que necessiten que la consolació que rebem de Déu la convertim en vida concreta d'aquests argentins als qui, ara més que mai, manquen la fe, l'esperança, el pa i el treball. Voldria ser més jove per a poder ajudar-los més i millor, però ja tinc 68 anys..."

NOTICIES BREUS

Un missioner franciscà mor apunyalat a Somàlia

MODGADISCIO.- El missioner italià Pietro Turati ha estat assassinat a punyalades recentment a la ciutat somàlia de Gelib, al sud de Mogadiscio. Es desconeix l'autoria de l'assassinat així com les circumstàncies en què es produí.

El pare Turati era franciscà i havia passat 40 anys dels seus 71 anys treballant a Somàlia. Actualment atenia els infants orfes i assistia un grup de malalts en una leproseria que fou destruïda fa pocs dies a causa dels combats entre les tropes governamentals i els rebels.

(OFIM)

Nombroses ordenacions sacerdotals a les diòcesis coreanes

SEÜL.- Un total de 27 sacerdots així com nombrosos diaques han estat ordenats en les darreres setmanes en quatre diòcesis coreanes. Només l'arxidiòcesi de Kwangu, al sud-oest del país, reberen el sagrament de l'orde 15 sacerdots i 14 diaques, els quals representen el nombre més gran d'ordenacions en els seus 54 anys d'història. En la diòcesi de Changju, a la regió centre occidental, uns altres sis sacerdots i set diaques accediren al ministeri. A Wonju foren cinc sacerdots i sis diaques ordenats. Per últim, en la petita diòcesi illenca de Cheju, una altre sacerdot se sumà a la llista del clergat local sud-coreà. El nombre de noves ordenacions continuarà creixent durant el 1991. Les diòcesis de Pujan té ja previst ordenar 15 sacerdots i 12 diaques.

(OFIM)

Auge d'ordenacions sacerdotals al Vietnam el 1990

HO CHI MINH CITY.- Un total de 37 seminaristes accediren durant el 1990 al sacerdoci a les diòcesis meridionals de Vietnam. Els dos primers sacerdots ordenats l'any passat ho feren a Ban Me Thout el 22 de gener. Les darreres ordenacions foren les de 5 joves a Da Lat, el 5 de novembre. Tres dels nou sacerdots són franciscans, un dominic i la resta diocesans.

(OFIM)

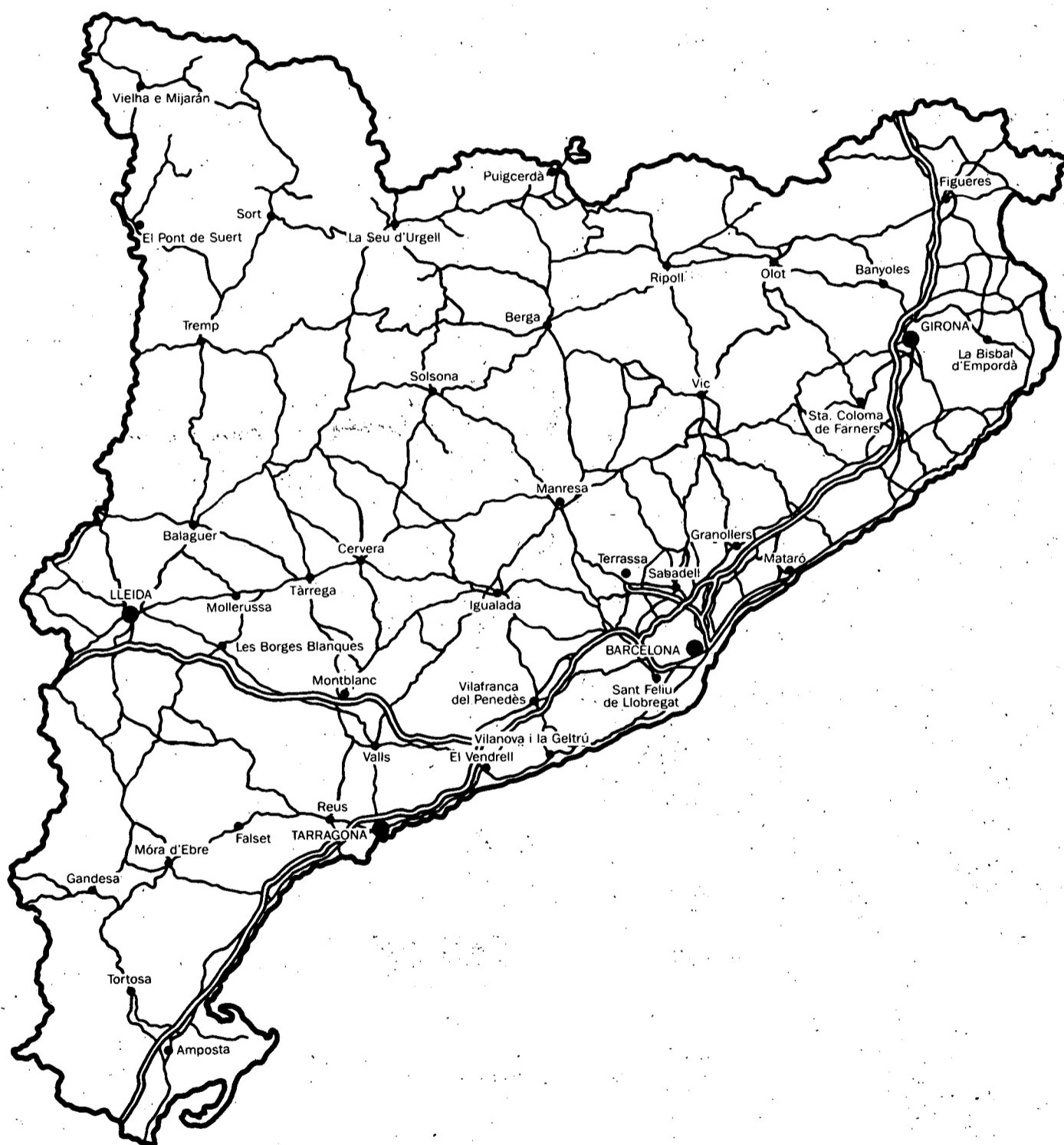
El seminari camerunès de de Nkolbisson ordenarà 16 sacerdots el 1991

YAOUNDE.- 16 alumnes del seminari interdiocesà de Nkolbisson rebran l'ordenació sacerdotal en el curs d'aquest any. El seminari compta actualment amb 121 alumnes en els cursos teològics. L'any anterior 10 alumnes d'aquest seminari arribaren al sacerdoci i 14 reberen el diaconat.

(OFIM)

Aquests dos països estan a m

Des de 1989, treballem per millorar el ferm i la seguretat a
Una feina inclosa dins un pla trianual amb un pressupost de 12.09
del paviment a 611,7 km de via, i 3.308 milions a se
Un conjunt d'obres realitzades per millorar la qualitat de la nos

olts quilòmetres de distància.

centenars de quilòmetres de carreteres del nostre país.
5 milions de pessetes, 8.787 dels quals corresponen a millores
yalització i a unes altres obres de seguretat viària.
a xarxa viària. Un objectiu cap al qual hem fet molt de camí.

Millora del paviment i de la seguretat viària en més de 600 km.

REFORÇOS DE FERM

- R.1 La Cava - Deltebre
- R.2 Amposta - Masdenverge
- R.3 Rasquera - Ginestar - Mora
- R.4 Batea. Límit
- R.5 Avgda. Països Catalans. Reus.
- R.6 Alcover - La Selva del Camp
- R.7 Valls - Pla de Safita Maria
- R.8 La Granadella - Bellaguarda
- R.9 Els Torns - Ulldemolins
- R.10 Alcarràs - Vallmanya
- R.11 Lleida
- R.12 Almacelles - Alfarràs
- R.13 Lleida - Termens. La Sentiu - Cubells
- R.14 Ivars de Noguera
- R.15 Bellpuig
- R.16 Tàrraga
- R.17 Cervera - Gramuntell
- R.18 Cervera - Sant Ramon
- R.19 Prenyanosa - Torrefeta
- R.20 Florejacs - Cabanabona
- R.21 Biscarri - Tremp
- R.22 Oliana. Montant de Tost. Hostalets de Tost
- R.23 Bonaigua - Ruda
- R.24 Beurades Asfàltiques
- R.25 Santa Maria de Miralles - Bellprai

- R.26 Santa Margarida de Montbui - Santa Maria de Miralles
- R.27 Capellades - Vallbona
- R.28 Capellades - Sant Pere Socarrera

- R.34 Olesa de Montserrat - Viladecavalls
- R.35 Polígon Bellots
- R.36 Rubí - Sant Quirze del Vallés

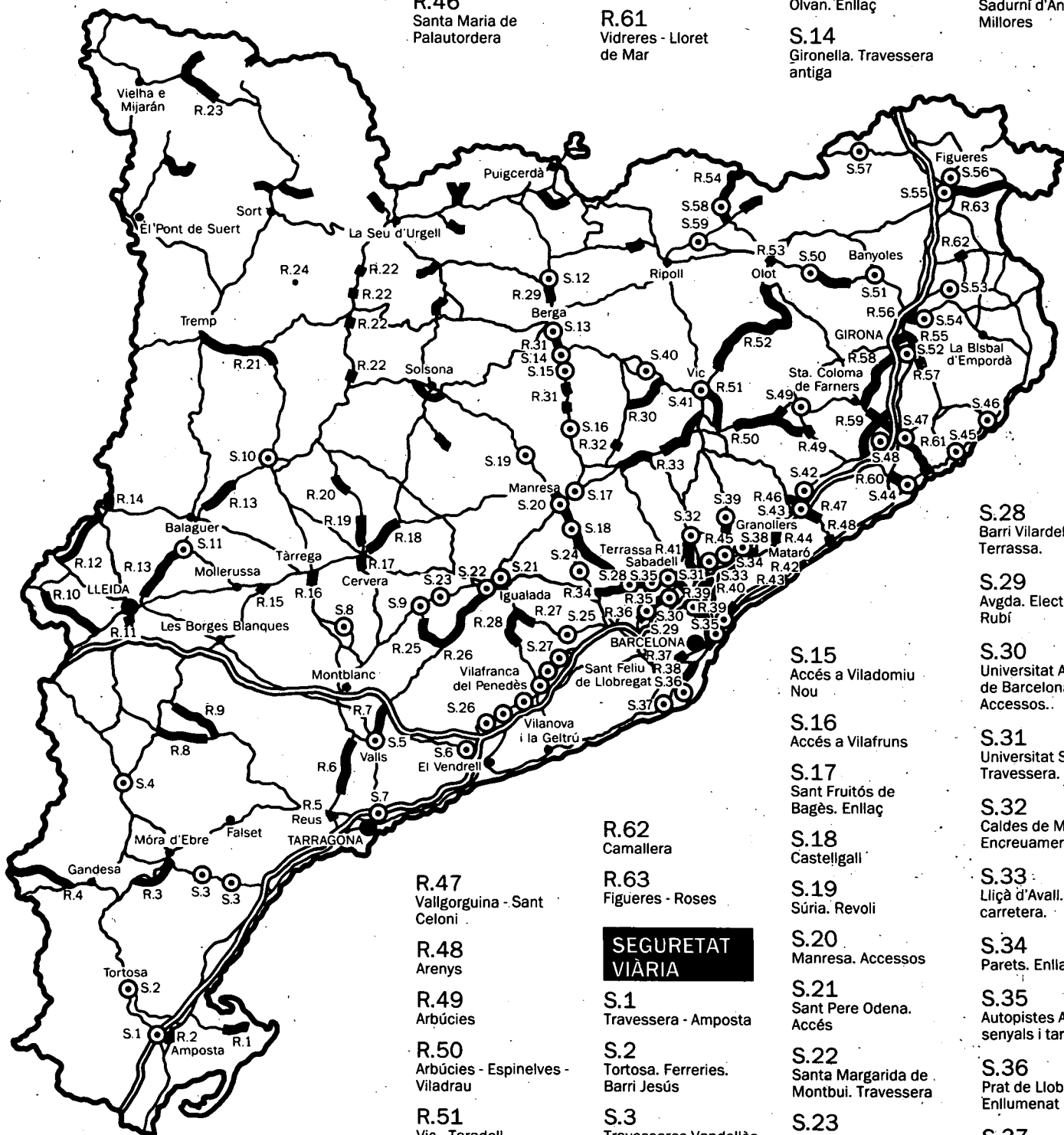
- R.43 Vilassar de Mar - Cabrera - Argentona
- R.44 Dosrius - Llinars
- R.45 Travessera antiga de La Garriga
- R.46 Santa Maria de Palautordera

- R.58 Girona - Santa Coloma de Farners
- R.59 Mallorquines. Maçanès. Riera Esparra. Riuderenes.
- R.60 Blanes A N-II
- R.61 Vidreres - Lloret de Mar

- S.10 Pont Senill
- S.11 Bellvis - Termens
- S.12 Cercs. Accés a Rodonella
- S.13 Olvan. Enllaç
- S.14 Gironella. Travessera antiga

- S.25 Masquefa. Enllaços
- S.26 Vilafranca del Penedès - Sant Jaume dels Domenys
- S.27 Vilafranca del Penedès - Sant Sadurní d'Anoia. Millores

- S.39 La Garriga. Ordenació travessera
- S.40 Olost. Travessera
- S.41 Vic. Enllaços
- S.42 Accés a la Batllòria
- S.43 Enllaç de Sant Celoni
- S.44 Blanes. Travessera
- S.45 Tossa de Mar. Travessera
- S.46 Sant Feliu de Guíxols. Travessera
- S.47 Enllaç de Vidreres
- S.48 Maçanet de la Selva. Travessera
- S.49 Sant Hilari de Sacalm. Accessos

- S.28 Barri Vilardell. Terrassa.
- S.29 Avgda. Electricitat. Rubí
- S.30 Universitat Autònoma de Barcelona. Accessos.
- S.31 Universitat Sabadell. Travessera.
- S.32 Caldes de Montbui. Encreuament
- S.33 Lliçà d'Avall. Millora carretera.
- S.34 Parets. Enllaç
- S.35 Autopistes A-18 i A-19 senyals i tanques
- S.36 Prat de Llobregat. Enllumenat
- S.37 Autovia Castelldefels. Pas vianants
- S.38 Granollers. Pont sobre ferrocarril

- R.47 Vallgorguina - Sant Celoni
- R.48 Arenys
- R.49 Arbúcies
- R.50 Arbúcies - Espinelves - Viladrau
- R.51 Vic - Taradell
- R.52 Manlleu - Santa Maria de Corcó - Rupit - Vall d'en Bas
- R.53 Olot
- R.54 Camprodon - Coll d'Ares
- R.55 Avgda. Països Catalans. Salt
- R.56 Girona - Celrà
- R.57 Quart

- R.62 Camallera
- R.63 Figueres - Roses

SEGURETAT VIÀRIA

- S.1 Travessera - Amposta
- S.2 Tortosa. Ferreries. Barri Jesús
- S.3 Travesseres Vandellòs i Tivissa
- S.4 Flix. Travessera.
- S.5 Pont Xamora. Valls
- S.6 Pont Albinyana. Accés a les peces
- S.7 Polígon Riuclar
- S.8 Passanant. Travessera
- S.9 Santa Coloma de Queralt. Travessera

CATALUNYA *MORE* D'EUROPA

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL
I OBRES PÚBLIQUES

Objectiu obert

La marxa anual a Xavier. Una burra acompanya els caminants des de la població navarresa de Zugarramurdi.

La Setmana Santa madrilenya començà amb la processó del Crist de la Fe i el Perdó, que aquest any ha estrenat un nou tabernacle. La imatge data del segle XVIII.

Una setmana abans de la Setmana Santa les germanats i confraries d'Almeria s'afanyen a retocar les vestidures que lluiran les imatges processionals.

Dimecres, 20

Belgrad: continua la crisi constitucional

L'exèrcit iugoslau tot i que declara no voler intervenir en els afers polítics, es manifesta decidit a no permetre enfrontaments inter-ètnics i a no permetre cap alteració de fronteres fins que no s'arribi a un acord que respecti la Constitució. Després de la maniobra de les autoritats comunistes sèrbies que deixà bloquejada la presidència federal col·legiada com a última instància del govern del país, ahir, Eslovènia i Croàcia varen convidar els presidents de les sis Repúbliques i de les dues províncies autònomes a una cimera a Zagreb per mirar de trobar una solució pacífica al conflicte.

Moscú: el camí cap a la democràcia, serà llarg i difícil

El referèndum ha demostrat que el pols entre els conservadors comunistes i els reformistes radicals és molt equilibrat. Els primers conserven grans àrees de poder en tots els terrenys, i compten al seu favor amb la inèrcia política de les masses; això els permet de posar bastons a les rodes de qualsevol mesura democràtica político-administrativa. A més els problemes heretats són molts i greus. El referèndum no serà vàlid a les sis Repúbliques que varen boicotejar el referèndum. En les grans ciutats de la Unió (Moscou, Leningrad, Kiev, etc.) l'èxit de Boris Eltsin és inqüestionable. La vaga de miners s'ha estès a tot el país i altres sectors l'han anunciada i a partir del 2 d'abril els preus d'una bona part de productes bàsics s'incrementaran un cent per cent. Diu que Gorbátxov no està gens eufòric, i és ben comprensible.

Bagdad: Kirkuk, en mans dels kurds

Mentre que al sud de l'Iraq sembla que la Guàrdia Republicana ha aconseguit controlar la situació i dominar la situació xiïta, al nord sembla consolidar-se la força de les guerrilles kurdes que ahir ocuparen la ciutat de Kirkuk un dels centres

Dijous, 21

Madrid: debat sobre l'estat de la nació

Una vegada més la dialèctica de Felipe González, després de la dimissió d'Alfonso Guerra i de la remodelació del govern, ha aconseguit sortir airosa en la palestra parlamentària. Felipe González sol·licità el suport parlamentari després d'oferir un triple pacte: l'autonòmic, el de progrés i el del repte europeu del 1993. Govern, Parlament i forces econòmiques i socials s'han de posar d'acord per relançar contínuament endavant la vida del país. La seva intervenció se centra preferentment en la cara maca del curs de la vida del país, i afirmà que no hi haurà recessió. En general, la reacció de l'oposició, sense estalviar algunes crítiques dures a l'acció del govern, ha estat la de fomentar el diàleg i la col·laboració.

La postguerra del Golf

Ahir, un F-15 nord-americà va abatre un caça-bombarder iraquí que actuava en el nord del país contra les guerrilles kurdes, les quals afirmen que Saddam les ataca amb avions i helicòpters, cosa que viola l'alto-el-foc establert el 7 de març entre nord-americans i iraquians. Mentrestant, a Kuwait, ha estat acollida favorablement la dimissió del govern kuwaitià, si bé es tem que pugui donar pas a l'establiment d'un govern militar. Continua, però, molt viva la indignació popular perquè les autoritats

es mostren incapaces de restablir els serveis essencials com l'aigua, l'electricitat i l'alimentació. Per altra banda, tot i que el Parlament iraquí ha començat a debatre les possibles reformes democràtiques, l'opinió dels analistes polítics és que cal reemplaçar Saddam.

Belgrad: Borisav Jovic, president iugoslau, retira la seva dimissió

Després de la votació del Parlament de Sèrbia, només 17 dels 245 diputats votaren en contra d'ell, Jovic ha retirat la seva dimissió, afavorint que la presidència col·legiada, màxim òrgan de govern del país, pugui reunir-se de nou. Eslovènia, Croàcia i Sèrbia havien dialogat per evitar una guerra civil i una intervenció dictatorial de l'exèrcit. Milosevic, president de Sèrbia ha proposat la celebració d'un referèndum perquè els ciutadans decideixin la futura configuració geo-política del país.

Divendres, 22

Madrid: discrepàncies amb el president del Govern

El president González manifestà en el decurs del debat sobre l'estat de la nació, la irrendibilitat del tram del TGV entre la frontera francesa i Barcelona, i que, per tant, no el creu convenient. Gairebé totes les forces de l'oposició s'han manifestat contràries a aquesta manifestació, i a Catalunya les reaccions no s'han fet esperar, tant en l'àmbit polític com en l'empresarial. Tant el president de la Generalitat com l'alcalde de Barcelona s'han mostrat molt contrariats per aquesta posició del president del Govern central.

Moscú: després del referèndum

El Soviet Suprem dona per bo el resultat del referèndum celebrat el diumenge dia 17 de març i el fa vinculant a totes les Repúbliques, no considerant la voluntat de les repúbliques bàltiques d'independitzar-se totalment, com tampoc aquesta mateixa voluntat manifestada en altres repúbliques del centre i del sud de l'URSS. Per tot això sembla que es vulgui tornar a l'estat de força d'abans de la perestroika, cosa que pot enfosquir encara més el panorama polític internacional.

Anglaterra: desaparició d'un impost

El govern britànic, després de llargues

Objectiu obert

consideracions sobre l'impost instaurat per Margaret Thatcher anomenat "poll tax", el més impopular i odiat de tots els impostos anglesos, ha acordat abolir-lo, substituint-lo per un altre que es basarà en el valor cadastral de l'habitatge. Sembla que el nou impost és més raonable i, per tant, no ha aixecat polseguera.

primer ministre i el seu ministeri ha estat transferit a Ahmad Hussein Kodair. D'aquesta manera Saddam Hussein continuarà movent els fils de la trama política iraquiana, ja que a més de president de la República és president del Consell de la Revolució i cap suprem de les forces armades.

Dissabte, 23

Polònia: greus dificultats econòmiques

Iraq: la guerra civil s'estén

Les informacions confirmen la situació de guerra civil a l'Iraq. Els kurds, que tan castigats han estat pel règim de Saddam Hussein avancen en direcció a Bagdad en un intent d'afirmar les seves posicions i proclamar la independència. Sembla que tot el nord de l'Iraq és sota el seu control. El govern de Bagdad s'ha vist obligat a decretar el toc de queda per tal d'evitar un cop d'estat a la mateixa capital. Per altra banda la situació al sud, on sembla que dominen els xiïtes, cada dia és més confusa.

El subsecretari de Comerç, Andrzej Olechowski, representant del govern polonès a la taula de negociacions de la Comissió de Brussel·les, va acusar públicament la Comunitat Europea de lentitud en el procés d'adhesió de les institucions de Polònia a les comunitàries, i denuncià els obstacles que troba la seva nació per a l'exportació dels productes polonesos als països de la Comunitat. S'espera que el president Walesa obtingui resultats positius en la seva visita oficial a la seu de la Comunitat el proper dia 4 d'abril.

URSS: després del referèndum

Segons Boris Eltsin, el líder reformista més oposat a Gorbatzov, ha manifestat a Leningrad, cal formar un gran partit d'oposició al PCUS encastellat en un conservadorisme a ultrança, i que el futur passa forçosament per la destrucció de l'actual sistema. Eltsin afirmà que "per mantenir un sistema en descomposició se li manlleua al poble la seva última camisa".

Dilluns, 25

Iraq: confusa situació

Des d'Amman, capital de Jordània, s'informa que la situació és cada cop més confusa a Bagdad, on la Guàrdia Nacional i altres forces fidels a Hussein han pres posicions al voltant del palau presidencial en evitació d'un possible cop d'estat. Per altra banda, la rebel·lió kurda s'estén per tot el nord el país i els rebels asseguren haver pres la ciutat de Kirkuk, i es disposen a fer front a l'exèrcit de Saddam Hussein.

Txecoslovàquia: depuració política

El govern txecoslovac està disposat a dur a terme una depuració política, per tal d'evitar que antics comunistes puguin obstruir els treballs de redreçament nacional i de normalització política. Ahir al Parlament es denunciaren deu diputats que havien pertangut a la policia secreta de l'antic règim. La denúncia va fer-la el portaveu de la Comissió Parlamentària d'Investigació, Peter Tolan.

URSS: vaga de miners

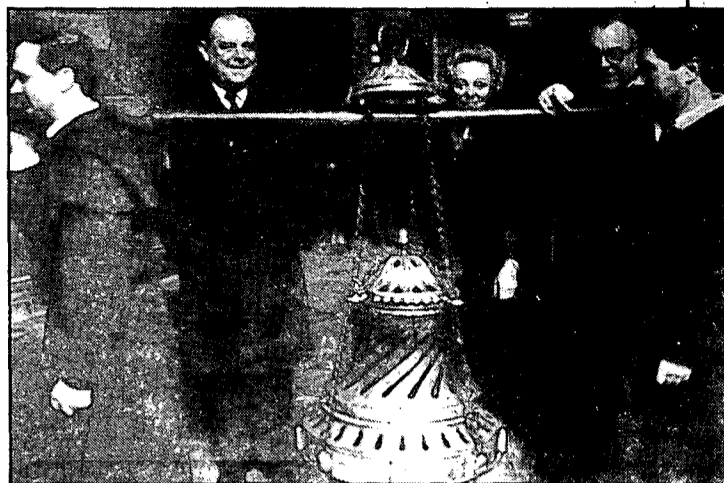
Segons informen a Moscou, desenes de milers de miners es mantenen en la seva actitud de vaga i no volen cedir davant l'ultimàtum del primer ministre soviètic Valentin Pavlov requerint-los la immediata tornada al treball:

Els miners, per boca dels seus dirigents, diuen que no tenen cap mena de confiança amb l'executiu, afirmen que foren enganyats massa vegades, i dubten, fins i tot, de la voluntat negociadora del govern.

Diumenge, 24

Iraq: remodelació del govern

Saddam Hussein en un intent de perpetuar-se en el poder, ha nomenat primer ministre Saadum Hammadi, que era vice-primer ministre en el govern anterior. L'antic ministre d'Afers Estrangers Tareq Aziz ocuparà el càrrec de vice-

L'ex-president del govern francès Raimond Barre ha visitat Santiago de Compostela. En la foto contemplant el clàssic botafumeiro.

El papa Joan Pau II amb el president de l'Assemblea General txecoslovaca, Alexander Dubcek, durant l'audiència privada que li concedí.

El bisbe metodista Peter Storey, acompanyat de la seva esposa arriba al Tribunal de Johannesburg, per declarar en el judici de Winnie Mandela.

CALENDARI

31 de març. Diumenge. PASQUADE RESURRECCIÓ. Sts. Amadeu, duc.; Amós, prof. i Sta. Balbina, verge.
El sol surt a les 5,36 i es pon a les 18,15. -Hora solar.
1 d'abril. Dilluns de Pasqua. La Mare de Déu de l'Alegria. Sts. Venanci, b. mr.; Huc, b. i Sta. Teodora, matr. mr.
2 d'abril. Dimarts. St. Francesc de Paula, fund. i Sta. Maria Egipcíaca, penitent.
3 d'abril. Dimecres. St. Sixte I, papa, mr. Stes. Fara vg. i Agape, vg. mr. Sta. Guimar, vg.
4 d'abril. Dijous. Sts. Plató, abat; Benet el Negre, franciscà i Sta. Liduvina, vg.
Fira a Serós.
5 d'abril. Divendres. St. Vicenç Ferrer, pvre. Stes. Emlia, vg. i Irene, vg. mr.
6 d'abril. Dissabte. Sts. Guillem, abat; Marcel·lí i Platònides, mrs.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

31 de març. Diumenge de Pasqua: Resurrecció del Senyor. Vetlla: Gn 1:1-2:2; Salm 103 o 32; Gn 22:1-18; Salm 15; Ex 14:15-15; Ex 15;... Rm 6:3-11; Salm 117; Mc 16:1-8.
Dia: Primera Fets 10:34a.37-43; Salm 117; segona Col 3:1-4, o bé: 1C 5:6b-8; tercera Jo 20:1-9, o bé: Marc 16:1-8 (o Lluc 24:13-35, al vespre).
1 d'abril. Dilluns de Pasqua. Lectures: Primera Fets 2:14.22b-33; Salm 15; segona Mt 28:2-15.
2 d'abril. Dimarts de Pasqua. Lectures: Primera Fets 2:36-41; Salm 32; segona Jo 20:11-18.
3 d'abril. Dimecres de Pasqua. Lectures: Primera Fets 3:1-10; Salm 104; segona Lc 24:13-35.
4 d'abril. Dijous de Pasqua. Lectures: Primera Fets 3:11-26; Salm 8; segona Lc 24:35-48.
5 d'abril. Divendres de Pasqua. Lectures: Primera Fets 4:1-12; Salm 117; segona Jo 21:1-14.
6 d'abril. Dissabte de Pasqua. Lectures: Primera Fets 4:13-21; Salm 117; segona Mc 16:9-15.
Litúrgia de les Hores:
Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Tot propi.
Dilluns dins l'Octava de Pasqua. Tot propi.
Dimarts dins l'Octava de Pasqua. Tot propi.
Dimecres dins l'Octava de Pasqua. Tot propi.
Dijous dins l'Octava de Pasqua. Tot propi.
Divendres dins l'Octava de Pasqua. Tot propi.
Dissabte dins l'Octava de Pasqua. Tot propi. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El simi despullat

Si voleu saber com és l'home, que hi hagi llibertat perquè la multitud d'espectadors d'un partit de futbol puguin fer el que vulguin. A la més petita equivocació, suposada, de l'àrbitre, veureu que baixen, voltant, al camp, ampolles, envasos de llauana, plens o buits, i àdhuc rocs.
L'època moderna és tan babaua que creu, li fan creure, que tots som angelets. Els vells hem de retirar-nos del Camp de la pedagogia angèlica. Sabem massa de la bèstia humana. El germen de la violència circula en el plasma de la sang del simi despullat que és l'home.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES E INSTITUCIONS

La parròquia de Santa Anna de Barcelona recupera un patrimoni de fe, pietat i art

850 anys de l'Orde del Sant Sepulcre a la Corona d'Aragó

Reproducció del "Misteri del Sant Sepulcre".

L'any 1141 arribava a casa nostra el canonge Giraldu, enviat pel Patriarca de Jerusalem. "Legatus in Hispania" diuen les cròniques. Ell va fundar el Priorat de l'Orde del Sant Sepulcre a Santa Anna i a Catalunya.

Es compleixen 850 anys de l'Orde sepulcrista a la Corona d'Aragó. Allarg de més de vuit segles, la història de la Col·legiata de Santa Anna, ara Parròquia Major de l'Arxidiòcesi, està plena d'hommes i de fets que han omplert amb la seva fe, saviesa i pietat aquest dilatat espai de temps.
En el marc d'aquesta solemne commemoració, el dia 17 de març, Diumenge V de

Quaresma, a les 5 de la tarda, el nostre Senyor Arquebisbe, Monsenyor Ricard Mª Carles i Gordó, presidia a l'Altar Major de la Parròquia, unes solemnes Vespres pontificals. En el curs de la litúrgia vespertina es proclamà el Jubileu amb Indulgència Plenària, concedit per la Sagrada Penitenciaría Apostòlica. Aquesta gràcia espiritual és la confirmació de l'antic Jubileu dels "perdons de Santa

Anna", pel qual, una vegada a l'any, es podien lucrar -del 16 al 17 de març- les mateixes indulgències que es guanyaven en visitar la Basílica Patriarcal del Sant Sepulcre a Jerusalem.
A les Vespres, el Senyor Arquebisbe beneí solemnement el "Misteri del Sant Sepulcre", reproducció del conjunt monumental de vuit imatges, que era original del segle XV i que va ser profanat

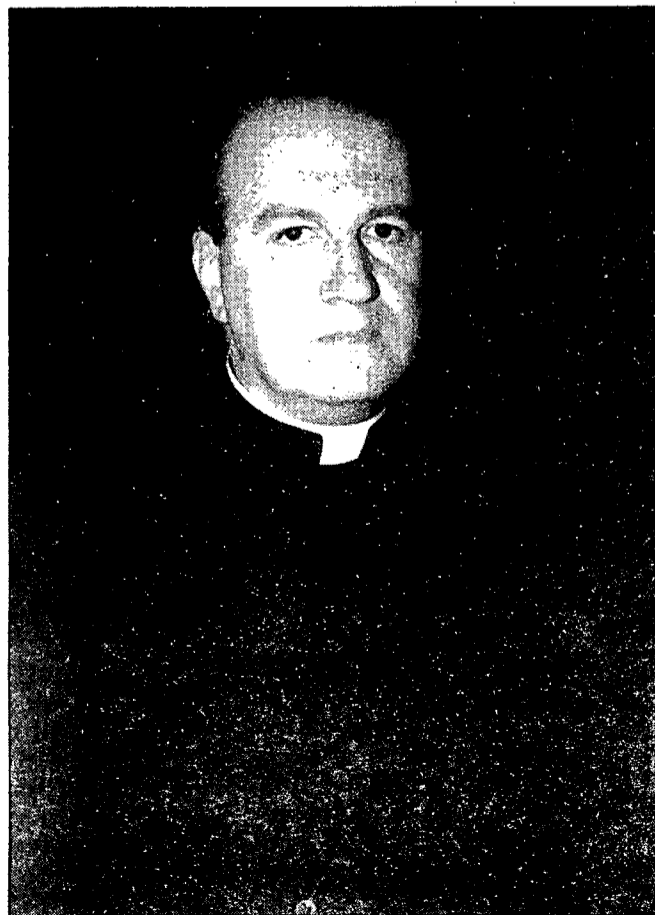
en la Guerra Civil (1936-1939). L'escultor de la reproducció ha estat el Sr. José Barbero, Mestre restaurador titular de la S.E. Catedral Basílica de Barcelona. L'obra ha estat sufragada per la generositat dels Cavallers i Dames del Capítol Noble d'Aragó, Catalunya i Balears de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem i alguns donatius anònims.

Els Capitulars de l'Orde del Sant Sepulcre ho ofereixen a l'Església de Barcelona com un signe de reconciliació i de pau, en complir-se més de 50 anys d'una guerra que va enfrontar germans contra germans. Les Sagrades Imatges es podran venerar a l'antiga Capella "dels perdons", com ho van ser durant 500 anys.

Finalment, i dipositada en una arqueta, es podrà rendir culte a la Pedra autèntica del Sepulcre de Nostre Senyor que ha enviat Sa Beatitud el Patriarca de Jerusalem dels Llatins, monsenyor Michel Sabbah i que ve a substituir la que es va perdre a l'incendi sacríleg que va patir la Parròquia Major, l'estiu de 1936.

Aquesta recuperació d'un triple patrimoni de fe, pietat i art, ha estat possible gràcies al zel de mossèn Jordi Farré i Muro, Gran Prior Coadjutor del Capítol Noble de l'Orde del Sant Sepulcre, que ha comptat amb la benedicció del Prelat i amb el suport del Rector de la Parròquia Major de Santa Anna.

C.C.

Mn. Jordi Farré i Muro, nomenat Canonge "ad honorem"

Amb motiu del 850 aniversari de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem a la Corona d'Aragó, Monsenyor Miguel Asurmendi Aramendia, Bisbe de Tarassona, amb l'anuència de l'Arquebisbe de Barcelona, ha nomenat Mn. Jordi Farré i Muro, Canonge honorari de la Reial i Insigne Col·legiata del Sant Sepulcre de Catalunya, que és la Casa matriu de l'Orde sepulcrista a Espanya, des de el segle XII.
Mn. Jordi Farré és Comanador de l'Orde del Sant Sepulcre i Gran Prior Coadjutor del seu Capítol Noble d'Aragó, Catalunya i Balears.

Els evangelis de Pasqua

Per al diumenge de Pasqua, el Leccionari ofereix tres perícopes evangèliques: la de la Vetlla, la de la missa del dia, i, per a les misses vespertines, si es vol, l'evangeli d'Emaús. Tres textos de tres evangelistes diferents, que, complementant-se, ens donen l'essencial de l'anunci pasqual.

• LES DONES AL SEPULCRE BUIT

A la Vetlla, com cada any, escoltem la narració que un dels Sinòptics ens dona sobre la visita de les dones al sepulcre, amb la intenció d'ungir el cos de Jesús, un cop acabat el repòs del dissabte. Enguany és sant Marc el que ens explica l'esdeveniment, i és ben interessant captar les particularitats del seu relat. És la seva predicació de Pasqua, i, en definitiva, molt possiblement la predicació de Pere, a causa del lligam existent entre l'evangelista Marc, l'apòstol Pere, i la comunitat de Roma.

Marc i Lluc parlen explícitament de "tres" dones que van al sepulcre. Així, es forma la tradició de les "tres Maries", tan clàssica en el simbolisme de la Vetlla, i que ha marcat tota la tradició artística i litúrgica. La litúrgia oriental dedica el diumenge tercer de Pasqua a fer-ne memòria, i canta així en un dels troparis: "Des de la vora de la tomba, l'àngel diu a les piadoses 'mirròfores' (portadores de mirra): 'La mirra és per als morts! Però Crist és incorruptible! Més aviat cal que canteu: el Senyor ha ressuscitat, obrant amb el món segons la seva gran misericòrdia'".

A l'evangeli del dia, segons sant Joan, només Maria Magdalena és anomenada. La seva reacció, en veure el sepulcre obert, és la de l'esglai, i de la interpretació ràpida: el sepulcre profanat... És el que hom pensa quan troba un sepulcre obert. Però el sepulcre de Jesús no ha estat profanat. És obert i buit, com a testimoni que ha estat inaugurada una vida nova en la persona de Jesucrist. Aquest sepulcre buit proclama, amb la interpretació i el testimoni de Pere i Joan, acompanyat de les aparicions del Ressuscitat, que, des d'aquell moment, la mort ja no és la última paraula sobre l'home.

A la tarda del dia de Pasqua, els deixebles d'Emaús encara parlaran de tot això sense haver completat l'itinerari: només l'aparició del Ressuscitat els confirmarà en la fe pasqual, després d'enardir-los els cors.

• PERE, EL DEIXEBLE ESTIMAT I ELS ALTRES DEIXEBLES

En tots tres evangelis de Pasqua trobem, enguany, la referència a Pere. Això es deu a que, només sant Marc, l'àngel diu a les dones: "Aneu a dir als deixebles, i a Pere, que anirà davant vostre a Galilea..." Una vegada més, sant Marc testimonia així, la seva proximitat a l'apòstol.

En els altres evangelis de Pasqua -la missa del dia i al vespre- la presència de sant Pere és més destacada. L'evangeli de Joan el presenta com el primer testimoni del sepulcre buit, i dels signes de la resurrecció de Jesús. Ell, Pere, entra al sepulcre el primer, encara que no hi hagi arribat el primer; el deixeble estimat li cedeix el pas, perquè és a Pere que li correspon el testimoniatge central de la fe de Pasqua.

A la tarda, en retornar a Jerusalem, els deixebles d'Emaús troben reunits els Onze, que els confirmen en la fe: Realment, el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.

Hi ha una ressonància de la confessió de Pere, a Cesarea de Felip, en totes aquestes referències. La fe de l'Església és, per a tots els segles, la fe de Pere, juntament amb la del deixeble estimat i dels altres deixebles.

En aquestes al·lusions, l'Església d'avui continua trobant tota la joia de la seva fe, que la fa Església apostòlica. El successor de Pere, a Roma, i el col·legi dels successors dels apòstols, el col·legi episcopal, amb Pere, són, a través del temps, per a l'Església, la permanència d'aquells deixebles i d'aquell Pere del matí i del vespre de Pasqua. La frase de sant Lleó el Gran és precisa i lapidària: "En l'Església, Pere continua dient cada dia la confessió de fe". És cert que els deixebles no eren tots exactament iguals, amb les mateixes reaccions. Hi havia el deixeble estimat, i els deixebles desanimats. N'hi havia que corrien més depressa, i altres que s'allunyaven del lloc, marxant fora de Jerusalem... Però, al cap i a la fi, tots professen la mateixa fe: "Realment, el Senyor ha ressuscitat, segons les Escripures". És el mateix que nosaltres repetim encara, cada diumenge: "Ressuscitè el tercer dia, com deien ja les Escripures".

• JESÚS DE NATZARET, EL CRUCIFICAT... HA RESSUSCITAT!

Només a l'evangeli dels deixebles d'Emaús -segons

sant Lluc- trobem, en els evangelis de Pasqua, la narració d'una aparició del Ressuscitat. Com un misteriós pelegrí, company de camí que interpreta les Escripures, Jesús es fa present i seu a taula fins a la fracció del pa. En els altres evangelis que llegim, es parla d'Ell, però Ell no intervé.

També sant Marc és l'únic que posa en llavis de l'àngel l'expressió "Jesús de Natzaret", quan diu a les dones: "Busqueu Jesús de Natzaret..." La resposta dels deixebles d'Emaús al pelegrí parla amb els mateixos termes: "El cas de Jesús de Natzaret..." És la manera de parlar sobre Jesús en la seva vida terrena, fins a la seva mort. Maria Magdalena, amb l'instint de la fe, ja l'anomena "Senyor", i sobretot ho fan els Onze, al vespre: "Realment, el Senyor ha ressuscitat".

No són pas dues persones. Jesús de Natzaret és el crucificat, però ja no està en el sepulcre: Déu l'ha ressuscitat i li ha concedit que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis, que, des d'abans, Déu havia escollit... (vegeu el discurs de Pere a la 1ª lectura de la missa del dia de Pasqua).

Els evangelis apòcrifs, amb el desig de dir més coses que els evangelis canònics, afegeixen de vegades coses significatives. Així, per exemple, l'anomenat Evangeli de Pere, es permet d'explicar d'aquesta manera la sortida de Jesús del sepulcre: "Durant la nit en què començava a clarejar el dia del Senyor, ... va ressonar del cel un gran crit... Dos homes davallaven del cel amb gran resplendor i s'acostaven al sepulcre... El sepulcre s'obrí i els dos joves van entrar-hi... Mentre els soldats explicaven el que havien vist, veuen una altra vegada tres homes sortint del sepulcre: dos sostenien el tercer, i una creu els seguia. El cap d'aquells dos arribava fins al cel, i el cap del qui ells duïen de la mà, ultrapassava els cels. I sentien una veu que deia del cel estant:

-Has predicat als qui estaven adormits?

I se sentí la resposta des de la creu:

-Sí. (Vegeu "Apòcrifs del Nou Testament", pp. 63-64, Col·lecció "Clàssics del cristianisme", 17.)

La narració és deliciosa en la seva ingenuïtat. A través d'aquesta explicació llegendària, hi ha l'afirmació bíblica: Jesús és el Senyor! La seva creu és la seva força. Ha complert la seva missió fins a la fi, i ara regna, ultrapassant els cels, a la dreta del Pare. Al·leluia!

Evangelis

NIT DE PASQUA

"Jesús de Natzaret, el crucificat, ha ressuscitat" (Marc 16:1-8)

Acabat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt al matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Entre elles preguntaven: "¿Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?" Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa. Entraren al sepulcre, veieren, assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu: "No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és aquí. Mirau el lloc on l'havien posat". I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com ell us ho havia dit. Elles sortiren del sepulcre i fugiren. Tremolaven d'esglai i, de por que tenien, no s'atreviren a dir res a ningú.

DIA DE PASQUA

"Havia de ressuscitar d'entre els morts" (Joan 20:1-9)

El diumenge Maria Magdalena se'n anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat". Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos

junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

MISSA VESPERTINA DEL DIUMENGE DE PASQUA:

"Senyor, quedeu-vos amb nosaltres, que ja es fa tard" (Lluc 24:13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls reconeguessin. Ell els preguntà: "¿De què discuteu entre vosaltres tot caminant?" Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: "De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?" Els preguntà: "¿Què?" Li contestaren: "El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i cru-

cificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas".

Ell els digué: "Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?" Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: "Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar". Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: "¿No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?" Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: "Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó". Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

LA BIBLIA A L'ABAST

"El primer dia de la setmana"

Jesús de Natzaret, el crucificat, ha ressuscitat (Mc 16:1-8)

La lectura de la Passió segons sant Marc, ens deixava diumenge passat -diumenge de Passió- davant del sepulcre de Jesús tancat amb una pedra. Tota la comunitat cristiana contemplava esbalaïda el seu enterrament, al costat d'aquelles dones que al Calvari miraven de lluny la mort de Jesús i ara, on l'enterraven (Cf. 15:40-41 i 47). S'havia acabat la vida de Jesús. Aquesta nit, en reprendre la lectura de Marc, al final de la litúrgia de la paraula, retrobem aquelles dones que, tot i haver vist amb els propis ulls la mort i l'enterrament de Jesús, no s'avenen a la desaparició del seu Mestre. **Acabat el repòs del dissabte, Marla Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús** (v. 1), que d'acord amb les prescripcions del repòs del sàbbat s'havia hagut d'embalsamar a corre-cuita. L'accés a la cambra sepulcral s'aconseguia fent rodolar la pedra que la cloïa. L'impuls amorós d'aquelles dones les havia obnubilat i no havien caigut en la dificultat que era per a elles fer rodolar la pedra, que era realment molt grossa (Cf. v. 4b). Per això, tot arribant-s'hi, **es delen entre elles: ¿Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?** (v. 3). Eren preses encara per l'abatiment de la mort. Surten cap al sepulcre molt de matí, quan encara era fosc, doncs. D'arrencada pertanyen a la fosca del dol que els entenebreix el cor, on tots els records del difunt no s'alcen més amunt del nivell de l'amor purament humà. Per com que **on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu**, com cantem en la litúrgia, l'amor les empeny cap a la llum. Així arribaren al sepulcre a la sortida del sol (v. 2). Començava un nou dia. De fet començava

la humanitat nova, el nou i definitiu camí de realització humana que obria l'accés a Déu. Jesús, el crucificat, -el qui havia obert el sacrifici de la seva total obediència amorosa al Pare fins a les darreres conseqüències- inaugurava aquesta humanitat nova, era la primícia de la nova creació, que com el sol naixent començava a il·luminar el món i tot i tots repreïem nova vida. Era el primer dia de la setmana. El primer dia dels temps nous. Els antics l'havien dedicat al culte del sol, però s'havien quedat curts: ara el Creador esplèndid del sol i de la humanitat, el qui, constituït Senyor, brillava infinitament més que l'astre rei i s'alçava com autèntic Sol de salvació de la humanitat nova, que al seu escalf començava a viure.

Un sepulcre obert

Obert i buit. **Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa** (v. 4). Les que anaven a ungir un cadàver creïen realment en l'amic mort. Era una fe sense volada, feixuga com la pedra que tancava el sepulcre. No servia per franquejar l'entrada al misteri de la mort. De la mort vençuda, que no és possible "veure" si no alcem els ulls de terra. Per això la primera cosa que els cal fer és prendre volada. Mirar les coses amb una visió nova. **Llavors alçaren els ulls -ja s'hi començaven a veure: ja havia sortit el sol- i s'adonaren que el sepulcre era obert. La fe, de primer ens mou, ens atreu cap a la vida, després ens fa entrar en el misteri. Entraren al sepulcre, veleren,**

assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren (v. 5). La fe trabuca la nostra experiència humana. Ens deixa com penjats damunt del buit. I sorgeix la pregunta: ¿Que passa ací?, que desafia tots els nostres coneixements i les nostres interpretacions. En definitiva, alliberant-nos de les nostres seguretats i instal·lacions, ens porta pel camí de la pobresa a confiar únicament en la força de Déu. A la vista del sepulcre sense el cadàver de l'amic, sorgeix en el cor d'aquelles dones la lluita entre l'evidència de la visió material i la intuïció que hi ha una altra manera de veure les coses que ens atreu cap a l'inconegut. I salta l'esglai. Ens costa rendir-nos a la crida de Déu. Costa alçar-se per damunt de les nostres seguretats materials. Ens costa ser pobres. Mirar el món amb uns ulls nets, com els dels infants. Però únicament els capaços de tenir aquesta mirada, de posseir l'esperit de pobresa, veuran Déu i d'ells serà el Regne del cel (Cf. Mt 5:3ss.). L'àngel -el Missatger que anuncia la victòria- **els diu: No tingueu por -la fe, abans que res, asserena l'esperit-. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat -les mena a la identificació de l'amic dissortat-. Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mirau el lloc on l'havien posat** (v. 6). La revelació els obre el sentit amagat d'una altra explicació del perquè del sepulcre buit. Certament aquell era el lloc on l'havien posat els qui estaven convençuts que la mort barrava el camí de l'esperança. Però ara ja no calia "creure" en la mort, s'havia de creure en la vida, perquè era la Vida que havia sortit pel seu propi impuls

del sepulcre i vivia en plenitud amb Déu.

"Anirà davant vostre..."

Després del missatge de la resurrecció, l'àngel mostra el camí d'entrar a la comunitat amb el ressuscitat. És el camí de la missió -**I ara aneu a dir als deixebles i a Pere**, i el camí del pelegrinatge cap a la lluita de cada dia -**anirà davant vostre a Galilea**, que porta a "veure", a viure, l'acció salvadora de Jesús i la força de la seva paraula -**allà el veureu, tal com ell us ho havia dit** (v. 7)-. Galilea és el lloc de l'acció evangelitzadora de Jesús. Després de la resurrecció tot el món és la Galilea de l'Església. Cal anunciar obertament a tots els deixebles la resurrecció de Jesús. Començant per Pere. Aquest i a Pere -"també" a Pere- fa ressonar aquí el record de les negacions (Cf. 14:66ss.). També el cap dels apòstols ha de ser evangelitzat, està subjecte a la interpel·lació de la Paraula crucificada i ressuscitada. I les evangelitzadores són les dones! Del menyspreu de la creu, a les dones menystingudes en la societat d'aquell temps, la Paraula ressuscitada es fa sentir sobre el món, tal com ell ho havia dit. La fe il·lumina l'home nou i aclareix el món sumit en les tenebres de la injustícia, de l'opressió, del pecat. Cal no mirar enrere, no tornar al passat. El camí de redempció és irreversible. I Jesús sempre ens va al davant. Ens havia precedit a la creu, ara ens preceix en la resurrecció. Únicament els que el segueixin hauran la visió del Jesús ressuscitat. El seguiment de Jesús, però, ni que sigui del Jesús triomfant, no és fàcil (Cf. v. 8). Sense l'experiència personal i compromesa de Jesús, la fe no s'arboria i es converteix en motor, encara que s'hagi vist i escoltat un àngel.

CULTURA CIENTIFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

FRANCESC NICOLAU

Profesor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.
Rom 1,20

59. El problema de la unificació de les forces físiques

Ja vam fer notar que l'afany d'unificació és un ingredient important en les recerques dels físics. I és que en el seu pensament hi ha, conscient o no, la idea de la simplicitat de les lleis de la natura. Allò que deia Einstein, que "el més sorprenent de l'univers és que en puguem entendre alguna cosa", expressa l'admiració del savi en veure que el cosmos obeeix unes relacions matemàtiques senzilles. I com més simple i general sigui una relació observada, més fa cara de ser una autèntica llei de la natura. Totes les lleis "dinàmiques", en realitat, no són més que equacions entre magnituds físiques. Ara bé, quan Maxwell va establir les lleis de les interaccions electromagnètiques, o sigui les equacions diferencials que en descriuen el comportament, hom s'interrogà per què eren tan diferents de les enunciades per Newton per a les forces gravitatòries; no podia ser que unes i altres no fossin altra cosa que conseqüències d'una única llei vàlida universalment? Així fou com es plantejà, ja aleshores, el problema de la unificació; i el mateix Einstein no va trigar a emprendre el treball de buscar-hi la solució, però infructuosament; morí sense trobar-la-hi. Quan es descobriren les forces nuclears forta i dèbil, la cosa es complicà més: poden ser, totes quatre, expressions d'una sola "força"

que es concreta diversament segons les partícules en què s'aplica? Heus aquí el problema dit de "la gran unificació", que tant preocupa els físics actuals i encara no s'ha resolt. No obstant alguna cosa ja s'ha aconseguit:

La força nuclear dèbil és germana de l'electromagnètica

En el nostre llibre "La constitució de la matèria" (Barcelona 1986; editat per Catalunya Cristiana) ja en vam parlar al cap. 54. Resumirem aquí la cosa: El premi Nobel de física de 1979 fou concedit a Sheldon Lee Glashow, Stephen Weinberg i Abdus Salam per la seva teoria de com es podien unificar les interaccions nuclear dèbil i electromagnètica. Partint de la base que l'abast d'una força és inversament proporcional a la massa dels bosons intermediaris -cosa que explica que l'abast de la gravetat i de la força electromagnètica sigui infinit, ja que gravitons i fotons són de massa nul·la- s'havia d'explicar el curt abast de la nuclear dèbil pel fet de ser "pesats" els seus bosons intermediaris. El càlcul donava que havien de ser tres: dos dotats de càrrega elèctrica, W^+ i W^- , de massa prop de 85 vegades la d'un protó, i un de neutre, Z^0 , més pesat encara, d'unes 96 vegades. Doncs bé, aquells tres autors trobaren una

expressió matemàtica que englobava les dues menes d'interaccions, de manera que apareixien com manifestacions d'una sola força, que posseïa quatre bosons intermediaris W^+ , W^- , Z^0 i el fotó, i que podia fer ús o bé dels tres primers, o bé només de l'últim, resultant així la diversificació en dues forces. Més que d'una unificació caldria parlar d'una barreja; però hi hauria autèntica unificació a temperatura altíssima ja que el càlcul dona que en augmentar la temperatura creix l'abast de la interacció dèbil, bo i minvant la massa dels seus bosons. A l'inici del Big Bang els quatre fotons haurien estat sense massa i portadors d'una única força, i en refredar-se el cosmos, per una ruptura de simetria, tres d'ells prengueren massa i es convertiren en els portadors de la força nuclear dèbil.

Aquesta teoria es veié esplèndidament confirmada pel descobriment dels bosons W^+ i W^- , i Z^0 en el CERN europeu entre abril i maig del 1983. Fent xocar protons amb antiprotons d'enorme energia s'aconseguí visualitzar les tres partícules. La teoria quedà universalment acceptada pel món dels científics.

A la recerca de més unificació

Els físics ja han començat a anomenar "electrodèbil" a la força

unificada de l'electromagnètica i la nuclear dèbil. És possible unificar l'electrodèbil amb la nuclear forta? La idea de Glashow, Weinberg i Salam generalitzada dona la solució. Aquests tres autors trobaren que el "grup de simetria" designat SU (2), que explicava la força dèbil, comprenia com a subgrup l'anomenat U (1), corresponent a l'electromagnètica. Si es construeix un grup de simetria que compregui aquells dos i, a més, el SU (3), que és el que expressa les interaccions dels quarks en l'interior dels nucleons, podem expressar matemàticament la "unificació". El problema no és de solució única, però la més senzilla és la que es pot designar per un grup SU (5), que requereix només 24 bosons intermediaris distints, que serien els quatre de l'electrodèbil, els vuit gluons de la interacció forta i dotze més, anomenats X, que serien també els responsables de la asimetria còsmica entre matèria i antimatèria. I als 10^{40} seg. després del Big Bang a 10^{28} graus Kelvin les tres interaccions coincidirien.

No cal dir que aquest model ni s'ha demostrat ni es pot demostrar en cap laboratori del món en l'estat actual de la tècnica. Impossibile produir l'energia necessària per a visualitzar les hipotètiques partícules. Però els físics no s'accontenten amb el model SU (5). La gravetat roman

encara fora de la unificació i s'ha estudiat la manera de trobar una "superunificació" a la ja obtinguda. Però tot el que s'ha aconseguit fins ara són hipòtesis que no mereixen gaire crèdit. En comptes de simplificar la cosa la compliquen enormement. I és que la gravetat és una interacció molt especial. És l'única que és exclusivament atractiva. En les altres interaccions les masses, o sigui càrregues del mateix signe, es repel·leixen, però en la gravetat només n'hi ha d'un sol signe i sempre s'atrauen. A més la gravetat és d'una intensitat incomprendiblement petita en comparació de la força nuclear forta; és de l'ordre de $6 \cdot 10^{-39}$ (sis mil·lèsimes d'una trilionèsima de trilionèsima) d'ella. A escala atòmica és totalment menyspreable; només es fa notar en les grans masses de matèria, però aleshores pot arribar a valors altíssims, fins a originar els "forats negres" o astres col·lapsats gravitacionalment. Els seus bosons intermediaris ("gravitons") són indetectables, ara com ara; han de ser de spin 2 i no d'1 com els altres, per allò de ser atractius. I tot això fa que siguin tan difícil, per no dir totalment impossible, de fer una "superunificació" que sigui acceptable.

Full Jove

TESTIMONI

"Aquell Jesús que vàreu conèixer als llibres, del qual us parlaren els vostres pares, que ha estat el centre d'una cultura ja morta, aquest Jesús que vosaltres potser admiràreu un dia, però que avui ha mort per a vosaltres; aquest, Déu el va ressuscitar d'entre els morts i és viu i actuant en la nostra història" (confronti's amb Fets 3,13 ss).

(Del llibre "Jesucrist", d'A. Domènec)

El procés seguit per un jove de disset anys fins a la vocació sacerdotal

"VULL SER SACERDOT"

Anava a primer de BUP quan Déu em despertà d'un somni de molts anys. Jo volia ser missioner, però ara, mirant enrera, penso que era una simple mania. Després, Déu m'ho va fer ben clar: "Vés..."

Des d'aleshores vaig començar a anar a Missa per pròpia voluntat, però no passava d'això. Corria el temps i jo, a poc a poc, anava adquirint una manera de ser i de pensar cristiana, però continuava despreocupat, no li donava gaire importància, a la sort que tenia. Déu, llavors, em va voler dur a una parròquia, la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, juntament amb dos amics de tota la vida. I aquí sóc, després de més de tres anys. En aquesta parròquia he conegut molt bona gent de totes les edats, que sense saber-ho penso m'han ajudat molt. A la parròquia aquella despreocupació d'abans ha canviat radicalment gràcies al testimoniatge que m'han donat moltes persones.

Sí. L'ambient de la parròquia m'ha convertit. Convertit en el sentit de posar per davant de tot el més important: la voluntat de Déu. Ara només cal lluitar per fer-la -però això també és difícil i em manca massa per a ser un bon cristià-. Necessito bones vivències on pugui trobar-hi suport en moments de dubte, i contínuament busco fórmules infal·libles per tal de no pecar, però la meua vida religiosa puja i baixa com la borsa: visc cristianament; ben d'hora deixo de pregar per excés de confiança en mi mateix, per

auto-suficiència; d'aquí passo a una crisi religiosa en la qual ofenc Déu i els meus germans; a la fi, Déu em rescata de nou donant-me forces i li demano perdó per tot, me'n penedeixo, em confesso; aleshores torno a viure cristianament.

Aquest és un cicle que fins ara no he pogut deturar positivament. La meua naturalesa pecadora i alguns consells aliens em fan dubtar de la meua vocació. Seré capaç? Em cau la cara de vergonya cada cop que miro dins meu. Però la majoria dels meus germans m'animen a continuar endavant amb la meua vocació. A vegades el fariseu que porto a dins -fill del meu egocentrisme- em dibuixa en la ment la figura d'un sant. Altres vegades tinc la sensació que Déu em parla per mitjà de les persones que m'envolten: "Déu ens estima pel que som". "Continua endavant i després Déu dirà". "Déu t'ha escollit. No et demanis per què, i fes la seva voluntat".

La veritat és que no n'he sortit "flipat", de cap celebració eucarística, ni sento res d'especial quan combrego. Però cada cop Déu ocupa més temps en les meues pensaments. Em capfica molt la conversió dels ateu i els buits de Déu. Essencialment vull ser sacerdot perquè penso que el millor que pots fer per algú és fer-li conèixer l'esperança i la vida cristiana.

Per això vull dedicar tota la vida i les 24 hores del dia en aquesta feina.

DIONISI

Sota el lema "Joves en l'Església, testimonis en el món" se celebrarà el proper Aplec de l'Esperit

L'Aplec, punt de trobada del jovent d'església de tot Catalunya

El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears ha convocat per al proper 19 de maig a Manresa l'Aplec de l'Esperit-91, que reunirà milers de joves cristians de Catalunya i les Illes sota el lema "JOVES EN L'ESGLÉSIA, TESTIMONIS EN EL MÓN".

L'Aplec de l'Esperit, que se celebrarà el diumenge de Pentecosta, començarà amb una dinàmica de treball que, tot descobrint la ciutat que l'acollirà, ajudarà els joves a reflexionar sobre el lema d'aquest any. Tres idees-força donaran forma a aquesta primera reflexió: festa, esperança i compromís seran els eixos d'aquesta dinàmica festiva, joiosa i profunda.

L'acte central es desenvoluparà al col·legi de La Salle i començarà amb la inauguració d'una mostra de les realitats de les entitats que treballen a la Pastoral Juvenil entorn dels nostres bisbats. La Trobada es clourà amb una Eucaristia i una gran fi de festa, digne d'aquest dia de Pentecosta en què es desenrotllarà.

Les trameses preparatòries que ja estan rebent els grups interessats a participar-hi adjunten un material de reflexió per tal que els joves que celebren aquest Aplec el dia de Pentecosta puguin treballar

el tema de l'encontre segons la realitat de cada comunitat. L'Aplec se celebra cada tres anys en una contrada diferent i la darrera fou celebrada a Lleida.

En aquests moments més de 675 responsables de grups juvenils han expressat el seu interès a participar i preparar aquesta trobada. Tanmateix, cada dia es reben noves sol·licituds d'informació i d'inscripció que fan augmentar constantment les previsions d'assistència.

Segons el Secretariat Interdiocesà i la Secretaria de l'Aplec de l'Esperit, "l'Aplec ha de ser la trobada de tota la realitat juvenil de l'Església dels bisbats de Catalunya i Balears" i manifesten la importància de "la participació de tots els joves que treballen per ser testimonis en el món de l'Esperit", un Esperit que ha de moure els joves a "celebrar i concretar la seva fe en Jesucrist".

Cal que l'Aplec sigui la mostra d'una realitat d'Església jove, que viu la seva fe deixant-se interpel·lar pels signes dels temps, essent amb els seus joves "testimonis en el món".

DAVID VIDAL i CASTELL

BREUS

Trobada General de caps d'HORA-3

Els dies 23 i 24 de febrer passat es va celebrar la Trobada General de caps i animadors de grup del moviment juvenil cristià HORA-3. L'encontre va tenir lloc a les instal·lacions de La Carral (El Solsonès) amb l'assistència de prop de 150 responsables.

Durant la trobada s'abordà el tema de l'arrelament social i eclesial dels joves; així com la seva participació en aquests àmbits. Es tractava de fer veure als responsables de la formació dels joves d'HORA-3 quina és la implicació en la realitat en què vivim, comprendre-la i donar el pas cap a ser unes persones compromeses amb l'entorn.

La realització d'aquesta darrera Trobada General de caps entronca de ple amb els plantejaments de fons d'HORA-3 recollits en el seu pla triennal. Actualment HORA-3 compta amb uns dos mil joves a tot Catalunya.

ARMAND GASULLA

Jornada Mundial de la Joventut

El passat 23 de març se celebrà a Barcelona la VI Jornada de la Joventut, que tindrà la seva continuació en la trobada a nivell mundial que els joves tindran amb el papa Joan Pau II el 14 i 15 d'agost a Czestochova. El lema d'enguany per a la trobada de la Jornada Mundial, tant a la trobada diocesana com a la de Polònia, és "Heu rebut un Esperit que us ha fet fills".

A la Jornada del passat 23 van assistir gairebé mig miler de joves de tota la diòcesi que, després de la benvinguda a l'Arquebisbe, es repartiren per diversos tallers basats en els eixos que monsenyor Ricard M. ha donat com a estructura de la seva pastoral: identitat, missió, comunió. La celebració es va cloure amb la benedicció dels rams i l'Eucaristia presidida per monsenyor Ricard M.

JOC i JOBAC celebren junts la Setmana Santa

Més de mig miler de joves dels moviments JOC i JOBAC es trobaran des del dijous 28 al diumenge 31 de març a la residència de La Salle a Tarragona per celebrar la festa de la Pasqua. És la primera vegada que ambdós moviments s'ajunten per a fer aquesta celebració, i ho faran sota el lema "Amb l'estil del Crist ressuscitat, donem marxa a la nostra militància". Amb tot, no és aquest el primer acte conjunt que realitzen JOC i JOBAC, sinó una peça més d'un engranatge que sembla que a no gaire llarg termini pugui portar a la unió d'aquests moviments d'acció catòlica.

"Engranyar les estructures de dos moviments de la complexitat i el camí de la JOC i la JOBAC", assegura Joan F. Cánovas, cap de Premsa de la JOBAC, "és una operació que cal realitzar amb mans de plata i que ha de ser dirigida per experts cirurgians". JOC i JOBAC han unit esforços d'una manera progressiva durant els darrers anys i, com diu Joan F. Cánovas, potser "ben aviat es possibilitaran aquests esforços col·lectius pensats, treballats i estructurats des d'un únic moviment". El cap de Premsa de la JOBAC assegura que ben aviat aquests cirurgians que poden fer realitat la tan debatuda unió JOC-JOBAC "ens anunciaran l'èxit d'aquesta intervenció".

Crida

La Crida que es va fer el passat advent indica i expressa quins són els motius que animen aquest Aplec-91 i s'hi assenyalaven uns punts de partença i uns motius que expressaven l'impuls i la raó de convocar de nou aquesta gran trobada de jovent cristià de Catalunya:

- Perquè tenim moltes coses a compartir!
- La nostra fe en Jesús
- La nostra fe en l'Església
- La nostra fe en el món
- Perquè tenim moltes coses a anunciar!
- Volem ser comunitat
- Volem ser signe de l'Amor de Déu
- Volem fer de l'avui incert un temps favorable
- Perquè volem que l'Aplec sigui expressió d'una realitat!
- Per comunicar-nos el que vivim des dels grups
- Per encoratjar-nos en els projectes
- Per compartir les il·lusions com a comunitat
- Per redescobrir signes d'identitat
- Per construir, des de cada racó d'Església, el Regne de Déu, la força de l'Esperit ens farà viure el missatge de Jesucrist i esdevindrem JOVES EN L'ESGLÉSIA I TESTIMONIS EN EL MÓN".

Per als qui puguin estar interessats a participar en aquest encontre i encara no hi sigui inscrit, podeu dirigir-vos per rebre informació o apuntar-vos, al carrer Rivadeneyra, 6, 3º, telf. 318 67 65 tots els feiners de 16 a 20 h.

La Passió, un espectacle popular

En aquesta època de l'any toca parlar de les representacions de La Passió, escenificació de la vida i mort de Jesucrist. Les representacions que es fan en alguns indrets han aconseguit un renom important, fins al punt que es vincula el nom del poble amb la seva Passió. És el cas de Cervera, Ulldecona, Esparreguera o Olesa.

Un dels aspectes remarcables d'aquestes escenificacions és que els personatges són gent del poble i tot el muntatge es fa comptant amb la col·laboració de la ciutadania. Molts actors ja ni recorden el nombre d'anys que representen el seu paper, motiu pel qual la identificació és plena. A Olesa es dona la curiosa circumstància que la Mare de Déu és així mateix la mare de l'actor que fa de Jesús. La mateixa mare va sortir en escena embarassada del seu fill.

A totes les localitats esmentades, i a moltes altres, la gent del poble se sent molt identificada amb la Passió, ho veuen com quelcom seu. Tots hi posen el coll per millorar la representació.

Les representacions són l'evolució d'un dels actes litúrgics que abans envoltaven la Setmana Santa. Les esglésies varen començar a apropar-les

al teatre per explicar el misteri d'una manera directa i entenedora.

Tot i que es fa difícil precisar la data en què varen fer les primeres representacions, hom calcula que poden datar d'uns 800 anys.

LA PASSIÓ D'ULLDECONA

Original d'en Josep M. Junyent i Quintana.

Dies de representació: cada diumenge fins al 28 d'abril i l'1 i 5 de maig.

Horari: de 4 a 8 de la tarda.
Preus: platea, 1.000 ptes. 1r pis, 800 ptes. 2n pis, 600 ptes.
Per localitats: Patronat de La Passió, telèfon (977) 72 01 17 de 6 a 8 de la tarda o en altres hores mitjançant contestador. També mitja hora abans de l'inici de l'obra a les taquilles.

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Dies de representació: cada diumenge fins al 28 d'abril i dia 1 de maig.

Horari: primera part: matí de 10.15 a 12.30.
Segona part: tarda de 15.15 a 18.

Preus: platea preferent, 1.500 ptes. Platea, 1.300 ptes. Amfiteatre preferent, 1.100 ptes. Amfiteatre: 800 ptes.

Per localitats:

Esparreguera. Patronat de la Passió, tel. (93) 777 15 87.
Barcelona: C. Balmes, 113; 1r-1a. Tel.: 253 78 93 i Merceria Santa Anna. Avgda. Portal de l'Àngel, 26. De dilluns a divendres, de 10 a 12.30.

CRISTO. EL MISTERIO DE LA PASION (Cervera)

Original d'Emili Ravell i Josep Marias Ferraté.

Dies de representació: Divendres Sant i els dies 7, 14 i 21 d'abril.

Horari: primera part: matí de 10 a 13.

Segona part: tarda de 3 a 5. El Divendres Sant la representació es farà en una sola sessió seguida, de 3 a 8 de la tarda.

Preus: tot platea. Files 1 a 4, 1.250 ptes. De la 5 a la 15, 1.500 ptes. Platea superior i preferència, 1.500 pessetes.

Per localitats: Patronat de La Passió. Passeig Balmes, 2 Apartat de Correus, 90. Telèfon (973) 53 26 61. De 10

a 13 hores i de 4 a 9 hores. Venda de localitats a Barcelona: Viatges Montesol. Ronda Universitat, 10. Telèfon 317 50 86.

LA PASSIÓ D'OLESA

Original de Joan Pubill i Adserà. Música del mestre Roma.

Dies de representació: cada

diumenge fins al 5 de maig i funció especial Divendres Sant.

Horari: matí, d'1/4 d'11 fins a 1/4 de 3.

Preus: 1.500 preu únic, 1.200 amb carnet jove. Menors de 14 anys: 800. També es fan descomptes a grups.

Per localitats: Patronat de La Passió, telèfon 778 10 09, de 18 a 21, dies feiners.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf Internacional (adherida a la UNESCO)

Fer el bé resulta fàcil si molts col·laboren

Dolors, Quim, Pere.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Benvolgut amic:

En acompanyar amb aquestes ratlles la imatge d'aquests nens, et prego que els vulguis acollir igualment com ho faries amb un dels teus fills. Aquests nens et supliquen una mica d'afecte, una mica d'amor, en nom dels altres nens que, com ells no tenen pares ni llar. Podries donar la felicitat a uns nens tan sols amb el que costa la subscripció mensual del teu diari. Els obriries amb el teu cor les portes d'una llar.

Les Aldees Infantils S.O.S. constitueixen un organisme benèficoprivat que ha trencat amb els antics motllos d'assistència a la infància i ha obert d'altres camins.

Les Aldees Infantils S.O.S. acullen nens orfes o bé desemparats, preferentment grups de germans, i els proporcionen una 'mare', una llar i una vida integrada en la societat. D'aquesta manera s'eviten les mancances afectives a les quals estan sotmesos els nens en les grans institucions massives. Els nostres infants poden viure, doncs, i desenrotllar-se igual com els altres nens i nenes.

Fa 30 anys que aquesta obra internacional nasqué a Àustria i avui està estesa arreu del món. Milers de persones i empreses han fet possible la fundació de més de cent Aldees en 62 països.

Nosaltres no ens podem pas desentendre d'aquest pas socialment eficaç i l'any 1970 varem obrir a Barcelona les dues primeres llars S.O.S. A hores d'ara tenim una Aldea Infantil S.O.S. a Sant Feliu de Codines (Vallès oriental), i una altra a Redondela (Pontevedra), tres llars S.O.S. a la Casa Catalana del Tibidabo i una residència de joves a Barcelona.

Amb motiu de tenir lloc, en 1979, l'Any Internacional del Nen, s'inauguraran en el món 30 noves Aldees Infantils S.O.S.

El nostre país desitjaria contribuir també obrint més llars S.O.S. Vols tu o la teva empresa col·laborar a aquesta obra de solidaritat humana ajudant al seu sosteniment? Amb la teva aportació hauràs atès aquests nens que avui esperen il·lusionats una llar com la teva. No els abandonis.

Gràcies de tot cor.

Montserrat Andreu de Julià

MONTERRAT ANDREU DE JULIÀ
President de la Comissió Directiva

S'agreuja la crisi dels països del Tercer Món pels canvis a l'Est d'Europa

Bufen vents democratitzadors al Congo

Els canvis als països de l'Est i la perestroika soviètica han trasbalsat tot el panorama de les relacions internacionals. Els antics aliats comencen a deixar els "amics" de sempre de cara a netejar les economies dels propis països.

La Unió Soviètica ja no està en condicions de donar suport als països del Tercer Món. Milers de milions de dòlars deixaran de viatjar de l'antic bloc socialista cap als països del Tercer Món al mateix temps que el flux de capitals occidentals passa del Tercer Món al bloc socialista. El resultat: la crisi dels països del Tercer Món s'agreuja.

Les noves relacions internacionals imposen un canvi d'estratègia per a molts països africans i asiàtics. La nova moral diplomàtica proposa que si a un país no hi ha democràcia i respecte pels drets humans no es pot ser amic d'aquest país.

A l'Àfrica, els filosoviètics Congo, Benín, Gabon, Etiòpia... ja han començat les seves "perestroikes"; i de l'altra banda, els filoccidentals Costa d'Ivori, Zaire... intenten fer el mateix: avançar cap a un sistema multipartidista.

I on és aquest país?

Però en tot aquest procés democratitzador a l'Àfrica, i al qual es vol donar suport des dels organismes multilaterals, els ciutadans del Nord es troben que ni tan sols saben ubicar el país en el planifesi. I el cas del Congo n'és un paradigma.

Per a molts ciutadans dels països del Nord, el Congo els sona a una colònia belga on hi va haver molta sang i on anaven molts missioners. Són imatges que hom té i que, encara que raonables, són totalment errònies.

Confondre el Congo amb el que és el Zaire és habitual entre l'opinió pública. Perquè durant molts anys el Zaire va anomenar-se Congo, com també se n'anomenava el Gabon. I l'únic país que ha mantingut el nom de l'antic regne de Kongo que anava de Gabon fins a Angola i del Congo fins al Zaire, és el més desconegut de tots.

Un país en moviment

El Congo és un país acollidor i obert. La capital, Brazzaville, amb un dels costos de la vida més elevats d'Àfrica, i amb quasi un milió d'habitants, la meitat de la població nacional, presenta els contrastos habituals de totes les capitals africanes.

Grans edificis de la banca internacional o de les trans-

nacionals del petroli, especialment de la francesa ELF, s'alcen entre els milers de cases "construïdes amb materials de la regió": fusta, xapa, tela i cartró.

Amb un trànsit rodat fluid, milers de persones prenen ciclomotors, taxis i microbusos per desplaçar-se d'una punta a l'altra de la ciutat. Brazzaville és una ciutat que es mou. Tothom ven i tothom compra... Però sense pressa.

Pels carrers, grups de joves amb una ràdio-cassette, normalment portat de contraban des de la veïna Kinshasa, capital del Zaire, a quatre quilòmetres de distància, van a zones més tranquil·les a ballar els ritmes càlids dels grups locals de moda.

En efecte, el Congo és un país tranquil de costums relaxades i amb una tradició d'acolliment i solidaritat molt arrelades en la manera de ser i de fer de la població.

Sense gairebé turisme, els europeus són molt ben rebuts al Congo. Mai no hi manca un somriure amable o una salutació desinteressada. Fins i tot, als mercats, els venedors no amoïnen els forasters... amb excés. I la simpatia no s'acaba encara que no els compris res.

El Congo és un país jove, amb un futur prometedor, però que a hores d'ara passa les hores baixes d'una crisi que afecta tot Àfrica.

Trenta anys d'història

El 15 d'agost del 1960, el Congo obté la independència de França. Al poder de la nova república accedeix Fulbert Youlou, alcalde de Brazzaville des del 1956. Youlou és un estrany personatge que va jugar amb tres cartes: el matsuanisme (moviment político-religiós de lluita anticolonial), l'oportunisme (canvia sovint d'aliances) i l'anticomunisme (eren els temps de la Guerra Freda).

La tendència del president congolès a aglutinar tot el poder en les seves mans i un seguit de mesures impopulars fan que l'agost del 1963 esclati la revolta. I en tres dies -coneguts amb el nom de "els tres gloriosos"- es fa caure el govern.

El desembre del 1963 es constitueix el Consell Nacional de la Revolució, que l'any 1964 optarà per la via del socialisme científic i s'aproparà als països de l'Est.

Les crisis de govern i les contradiccions en el sistema polític es van anar seguint una rera l'altra durant el període 1964-1968, any en què el capità de l'exèrcit congolès, Marien Nguabi accedeix al poder amb el suport dels militars. I el 1969, el Consell Nacional de la Revolució és reemplaçat pel Partit Congolès del Treball, d'orientació marxista-leninista.

Nguabi va haver d'enfrontar-se amb intents colpistes i desestabilitzadors. El 1977, Nguabi era assassinat però la revolució congolesta va seguir el seu camí.

El 1979, després del Tercer Congrés del Partit Congolès del Treball (PCT), Denis Sassou Nguesso és acollit Cap d'Estat de la República Popular del Congo. Càrrec que ha ocupat i ocupa fins ara.

L'accés al poder, l'any 1979, de Denis Sassou Nguesso va coincidir amb el boom petroler que va generar un creixement econòmic sense precedents, que va facilitar la realització de nombroses accions de desen-

El president Sassou-Nguesso.

país de l'Àfrica Equatorial són envejables pels seus veïns.

Pel que fa a l'escolarització primària, la taxa neta d'escolarització és del 99%. La realitat és que, contràriament al que es pot veure a altres països de l'Àfrica, l'uniforme caqui dels escolars és una imatge freqüent als carrers de Brazzaville. Nens i nenes amb la cartera penjant a l'esquena mostren que, en efecte, l'escolarització no és cosa d'una minoria... almenys a la capital del país.

I pel que fa als estudis superiors, l'any 1990, hi havia al Congo 12.000 estudiants a les universitats. Tot i així, les xifres de l'analfabetisme volten el 41% de la població adulta.

Una de les coses que més poden arribar a sorprendre és el domini de llengües estrangeres: a part de les llengües nacionals -el lingala, el kikongo i el francès-, els estudiants, almenys fins ara, poden optar per estudiar l'espanyol, l'alemany, el rus i l'anglès.

Adéu a les velles amistats

Aliat dels països de l'Est, la caiguda del mur de Berlín i la perestroika soviètica han fet que els canvis es precipitin a un país que fins ara practicava el "socialisme científic".

La recessió econòmica que patia el Congo s'ha vist agreujada pels canvis en les estructures de les relacions internacionals. Els ja limitats recursos financers s'han vist minvats pels retalls de la cooperació oficial

volupament.

L'Estat va apostar fort per l'educació com a clau per al desenvolupament. La revolució congolesta semblava tenir molt clar que l'educació de les noves generacions seria un punt a favor del desenvolupament. Així, les xifres d'ensenyament en aquest

procedent dels països de l'Est.

Un Deute Exterior de quatre mil milions de dòlars -això vol dir que cada congolès deu 1.904 dòlars- són una càrrega excessiva per a un país que té un Producte Nacional Brut per càpita de 910 dòlars a l'any.

La reducció progressiva de l'assistència oficial per al desenvolupament és també una causa important d'aquesta situació: a tall de comparació cal remarcar que mentre el 1987 el Congo rebia 152 dòlars per habitant en concepte d'AOD, el 1988, en rebia 89.

La realitat, a hores d'ara, és que el Congo necessita una empena econòmica que, si més no, l'eviti caure a l'abisme de la pobresa. Des del mateix poder, el president del país Denis Sassou Nguesso denunciava les tares del sistema i demanava que el realisme se situés per damunt de la ideologia.

Cubans, alemanys de l'Est, soviètics... -en total uns 60.000 cooperants- abandonen el Tercer Món i el Congo no és l'excepció. Així que, el govern congolès mira amb bons ulls l'entrada d'organismes no governamentals pel desenvolupament que vulguin contribuir a l'aixecament de la colpida economia congolesta.

Els nous vents democratitzadors a l'Àfrica han bufat damunt un dels països més desconeguts del continent negre.

La República Centrafricana, Gabon, Benín, Zaire, entre d'altres països han apostat pel multipartidisme contra la política de Partit Únic que ha dominat aquests països fins a la penúltima dècada del segle.

El gener del 1991, una conferència nacional ha marcat el camí de la transició política mentre que l'Estat congolès ha decidit endegar un programa econòmic quinquennal per al redreçament nacional: el Pla d'Acció Econòmica i Social (PAES).

I la realitat és que o s'avança cap al desenvolupament del país o la pobresa, la fam i la desestabilització política s'encarregaran d'ensorrar-lo definitivament.

De moment, el Congo ha passat de ser el 62 país del món quant a la riquesa, a ser-ne el 74. És a dir, que va baixant cap a la pobresa.

Per al Congo, per a l'Àfrica, per al Tercer Món en general, el futur és certament incert. I ara ho és més encara. Els ajuts s'han començat a tallar. Com s'omplirà el buit que deixen els ajuts de l'Est, quan al Nord l'interessa cada vegada menys el Sud?...

A.S.N.

Els joves han de fer front al problema de la desocupació.

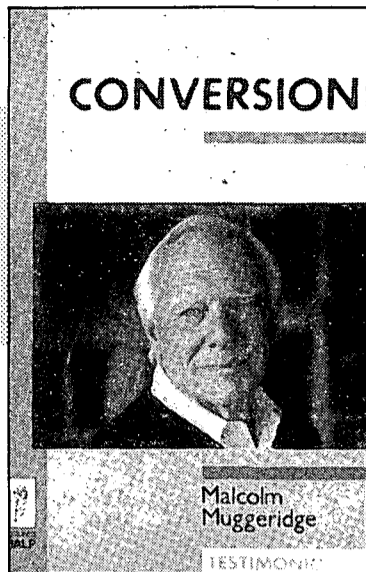
Relat d'una conversió

El mes de novembre de 1982 Malcom Muggeridge fou rebut en el si de l'Església Catòlica Romana, la qual cosa provocà molta expectació i curiositat. Per Malcom Muggeridge aquest fet suposà "un sentiment de tornada a casa, un recollir els trossos d'una vida perduda".

Malcom Muggeridge, molt conegut com a periodista, escriptor destacat professional dels mitjans de comunicació, s'havia destacat com un fervorós no creient durant bona part de la seva carrera. Però sempre havia tingut consciència de l'existència d'una altra dimensió, que hi havia

un destí per l'home més enllà dels motius i desitjos del jo i que la vida terrenal no podia ser el final de tot.

Aquest llibre és la declaració personal de la història de les seves creències religioses. Un capítol important es refereix a la Mare Teresa de Calcuta, la influència de la qual fou segurament l'impuls més poderós dels que portaren aquest profund pensador a Déu i a l'Església Catòlica Romana. També descriu l'efecte que li produí la seva trobada amb Alexander Solzenitsyn, a qui Muggeridge considera un dels grans profetes del nostre temps, porta-

dor d'un missatge profundament espiritual per al nostre món turbulent.

Aquest emotiu testimoni és una cosa més que el relat d'una conversió a l'Església Catòlica Romana; és l'afirmació d'una creença que fascinarà els qui estiguin interessats en el procés de la ment humana i servirà d'inspiració a tots els que veritablement busquen Déu.

Malcom Muggeridge. *Conversión*. Edicions Rialp.

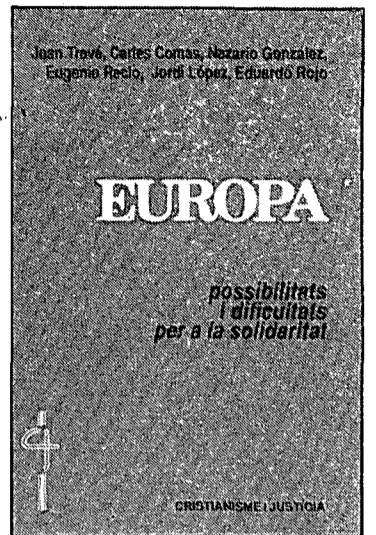
Europa i la solidaritat

En els mesos previs a l'entrada en vigor de l'Acta Única és important reflexionar sobre el seu significat cultural i sobre les seves repercussions positives i negatives per a la solidaritat dels pobles, no solament a l'interior de la Comunitat, sinó també enfront dels Països del Sud.

Per aquest motiu el centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, vinculat als jesuïtes catalans, convocà ja l'any 1988 un seminari intern amb el títol del llibre que ara presentem. El seminari reuní al llarg de dos anys un grup d'especialistes del Centre amb altres professors universitaris i perits en el tema, alguns dels membres del seminari dictaren a Barcelona un curs públic a Cristianisme i Justícia de 9 sessions (1989) i després un seminari intensiu a Palma de Mallorca (1990).

El llibre que presentem vol recollir els temes més grans d'allò que fou exposat en aquells dos cursos. A causa del seu origen té un especial interès per la claredat i la pedagogia. En un moment en què pertot arreu es parla d'«Europa», a voltes ens trobem sense tenir ben definits els conceptes fonamentals i sense tenir ben plantejades les qüestions centrals.

La primera part, *D'on venim, on som*, ens mostra la llarga marxa vers la unitat Europea. Nazario González (catedràtic d'Història a la Universitat Autònoma de Barcelona) ens invita a mirar cap enrera i recórrer el camí de la unitat Europea. El cap. 2n d'Eugenio Recio (prof. d'Economia a l'Escola Superior d'Administració d'Em-

preses de Barcelona -ESADE-) és importat per entendre els objectius últims que es pretén amb la unió europea, i els objectius immediats que ens hem marcat de caire essencialment econòmic -l'Acta Única- per començar a caminar.

La segona part, *A l'hora d'Europa*, procura repensar amb tota honestat els punts centrals de la política i de la cultura que són debat a l'Europa que anem construint. Joan Travé (prof. de filosofia social a ESADE) analitza la crisi dels plantejaments de l'esquerra clàssica. Mostra vies per on caminar per no desmarcar-se dels seus passos clàssics de solidaritat. Per la seva part Carles Comas (prof. economia i filosofia social a ESADE) descriu la cultura postmoderna que es respira en molts ambients: la mort de les ideologies, sense resurrecció possible. Des d'aquesta realitat, que és al carrer, sap donar unes línies mestres des d'on recuperar molts camins de solidaritat.

La darrera part, *Llum i ombres de l'Europa solidària*, analitza l'espai social Europeu. Jordi López (Bibleg i Director de serveis personals a l'Ajuntament de Sta. Coloma de Gramenet, a l'extraradi de Barcelona) exposa les postures neoliberal i socialista enfront el tema de la unió europea, i concretament de la construcció de l'Europa social. Eduardo Rojo (prof. de dret laboral de la Universitat de Barcelona) presenta de forma àmplia i detallada la "Carta Social", els seus antecedents, l'avantprojecte i el redactat definitiu.

J. Travé, C. Comas, N. González, E. Recio, J. López, E. Roig. *Europa, possibilitats i dificultats per a la solidaritat*. Ed. Cristianisme i Justícia.

Una bella història

Aquesta història narra les aventures d'un noi Ray (Raimon), que viu en una granja amb els seus pares i el seu germà gran. Ray, encara no va a l'escola, de manera que passa molt de temps en contacte amb la natura, coneixent animals i plantes.

Amb gran sensibilitat l'autor ens explica l'amistat entre el nen i un cavall.

Les magnífiques il·lustracions de Maurice Sendak harmonitzen d'una manera excepcional amb aquesta bella història.

Meindert De Jong ha publicat nombrosos llibres dedicats al públic infantil i juvenil. El 1962 va rebre, el Premi Andersen pel conjunt de la seva obra. En aquesta mateixa col·lecció s'ha publicat una altra obra seva: "Una gata casi blanca", "...Y entonces llegó un perro".

Maurice Sendak va néixer a Nova York el 1928. Ha publicat moltíssims llibres infantils i el 1970 va obtenir el Premi Andersen pel conjunt de la seva obra en la seva categoria d'Il·lustració.

Meindert De Jong. *La colina que canta*. Ed. Noguer.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

PEUPLES DU MONDE 8. RUE FRANÇOIS VILLON 75015 PARIS FRANCIA.....	8.960 Ptes.
ALBERT FONT MISION DE CHANGARA TETE MOÇAMBIC.....	13.120 Pres.
YOLANDA SARMIENTO CALLE 62 N. 21-33 BOGOTA D.E. 2 COLOMBIA.....	13.120 Ptes.
LEONOR MILLS APARTAT 459 QUITO EQUADOR.....	13.120 Ptes.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
 Direcció.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n.º.....
 N.º compte corrent.....
 Població..... Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

LA SARDANA I LA DANSA

Homenatge a Domènec Moner

El dia 23 de març a Lloret de Mar, es va organitzar un homenatge al compositor Domènec Moner i Basart, nascut el 19 de juny de 1907. Se li va concedir la "Fulla de lloret", en la categoria de plata, màxim guardó que concedeix la vila, i es va presentar un disc amb deu sardanes seves i un llibre que ha escrit el seu nebot, Joan Domènec. Va acabar la festa amb un concert a càrrec de la cobla Els Montgrins, presentant sardanes originals seves. La figura del Mestre Moner, a desgrat de les seves llargues estades a Barcelona, ha merescut sempre un respecte profund a la seva vila natal, que ha plasmat diverses vegades en les seves sardanes. Ens adherim al reconeixement que Lloret fa a Domènec Moner, i el felicitem pel mateix motiu, ja que se n'ha fet creditor en la seva llarga dedicació a la música en general i, particularment, a la sardana.

NOVACOBLA.- Aquest mes de març s'ha presentat una nova formació instrumental que a partir d'ara s'afegirà a l'estol de músics que actuen al llarg i ample de la nostra geografia, fent revivre les melodies del repertori sardanista tot incorporant una interessant novetat en les seves actuacions ja que ofereixen la possibilitat d'inter-

pretar sardanes cantades. Es tracta de la "Cobla Cadaqués", el dia 16 a Cornellà de Terri i pel diumenge de Pasqua, 31 de març, seran a Figueres, Tossa i Agullana. El director és Jaume Olivé i Perpinyà, i els representants Jordi Farré (telèfon 972-25 84 69) i Josep Coll (telèfon 972-54 63 90). L'adreça postal és Carretera de Portlligat, s/n, codi postal 17488 Cadaqués.

TAULA RODONA.- El dia 30 de març, a Llançà, s'anuncia la celebració de sengles actes que s'inclouen en el programa de manifestacions organitzades amb motiu de la proclamació de Llançà, com a Ciutat Pubilla de Sardana 1991. Es tracta de la inauguració d'una exposició fotogràfica titulada "Tot el món de la sardana", amb obres de diferents autors, que estarà instal·lada en una sala d'exposicions municipal. D'altra banda està prevista la celebració d'una taula rodona a l'entorn de la sardana, amb la intervenció de Joan Domènec, Josep Maria Bernat, Enric Francès i Manel Delgado, actuant com a moderador Antoni Anguela. Aquests actes se celebraran el dia 30 de març, el primer a les set de la tarda, i el segon, una hora més tard.

JOSEP VENTURA

COSTUMS I TRADICIONS

Els "Oratoris" d'antany

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Temps era temps, les Capelles de Música encarregades d'interpretacions de cants en els temples tenien molta importància i llurs actuacions adquirien aires de concert. Algunes en resten i d'altres, amb diferents noms són continuadores d'una tradició músico-religiosa. La recent Semana Santa n'ha revifat mostres.

Diuen velles cròniques barcelonines, que algunes com les de la Catedral sonaven a conjunt instrumental especialment quan al segle XVIII estaven en auge els Oratoris, mena de drames musicals semblants, podríem dir, a òperes profanes.

D'aquesta classe de representacions se'n feien als Trinitaris calçats que interpretaven l'Oratori de Sant Miquel dels Sants; als caputxins de la Rambla era exaltada la santa memòria de Llorenç de Brindisi; a sant Francesc de Paula, l'oratori era el dels beats Gaspar Bono i Nicolau Longobardis. El sant de la Brufaganya o sigui Magí, tenia el seu oratori a Sant Pere de les Puel·les i Llucià i Marcià a la capella de la Ciutadella.

L'inici dels Oratoris s'atribueix a sant Felip Neri qui amb les seves "Representationi" intentà i en gran part ho aconseguí, distreure la gent i allunyar-la de festes paganes com el Carnaval. D'ací que els Oratoris tinguessin la seva diem-ne, temporada en els dies de carnestoltes i un dels més concorreguts fos el dedicat a aquell sant i que encara diu el nom d'"Orador".

Si només s'hagués tractat de concerts, potser no haurien tingut tant d'èxit, però el fet de presentar-los amb vestits, il·luminacions i decorats idonis, els emparentava amb els Actes sacramentals aleshores molt estimats i en apogeu.

Les composicions versaven generalment sobre temes bíblics, com "Josep victoriós dels Amalecites", de Francesc Queralt; "El retorn del fill pròdig" i "La paciència de Job", de Carles Veguer, o de vides de sants com hem dit dessús, "Triomf de la Santa Barcelonina" del citat Queralt i referit, naturalment, a santa Eulàlia.

L'Oratori tingué força apogeu a Barcelona, com anem veient. No menys se'n coneixen 84 compostos en el segle XVIII, però a començos del passat, el gènere va decaure en les esglésies, passà als teatres i acabà a les sales de concert, però sense coreografia. Per això, els Oratoris arribats als nostres dies són, només, musicals.

En aquells allunyats temps, la música en els temples tenia, a més a més, una manifestació curiosa consistent en les "sestes", dites així per celebrar-se, cada dia, a l'hora de la migdiada. Unes funcions religioso-musicals, a les dues de la tarda. La gent dinava més aviat que ara i la majoria dels assistents al concert eren desvagats que hi anaven a dormisquejar.

I és que sempre ha passat que a qui menys treball té, més hores li falten per dormir.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El pa i el vi (2)

ALBERT PERA

Quan sortim de la ciutat, busquem delerosament el pa de pagès o el pa casolà, és a dir, el pa no industrialitzat, no sofisticat. Abans, els pagesos, que vivien més isolats, es pastaven i coïen el pa ells mateixos, i els durava tota la setmana o més. En algunes cases de carrer, també es feien el pa. Jo he viscut, de petit, en una casa gran, de planta baixa i pis de les d'abans, amb un cobert i terrat al capdavant d'un hort molt gran on hi havia de tot: jardí, galliner, conillers, un safareig de xup i un pou al costat. I també hi havia un forn de pa-que, naturalment, jo no havia vist funcionar mai i una solemne i ventrada pastera que els meus pares van baratar a un senyor espavilat per una calaixera, més útil, però sense estil de cap mena.

Aquells avantpassats nostres no coneixien el privilegi de menjar pa tou cada matí, sinó que coïen el pa per a molts dies, amb la qual cosa gairebé sempre menjaven pa sec, i que no faltés.

El pa no sempre és de blat. En temps llunyans, de més pobresa, la farina de blat es barrejava amb la d'ordi o de blat de moro. Actualment, i no pas per escassetat o estretor, als països del centre i de l'est d'Europa trobareu pa de sègol a les forneries de ciutat. Els ciutadans d'allà cerquen o més varietat o elements nutritius diferents del blat.

Cal parlar també de la forma externa del pa. Les dues més esteses són el de barra i el rodó. També hi havia -ara no en veig mai- el pa de tres croscons, que en dèiem pa de Valls. Això, el pa de tallar a llesques; i després la gran varietat de formes petites: barretes primes, barretes petites, panets de Viena, bastons, coca de pa, que quan el pa espesava servia de torna per acabar de fer el pes. Els països anglo-saxons ens han imposat la moda del pa quadrat, fet amb motlle, que tanta acceptació té per preparar canapès i menjucs en les recepcions i festes socials.

Hi ha veritables artistes escultors que donen formestan capritxoses com efímeres alpa, ja sigui com a reclam a l'aparador de la forneria o per encàrrec, com el que donen en forma de cargol en un anomenat restaurant del carrer d'Escudellers, de Barcelona.

Des de l'alba de la humanitat, el pa és l'aliment més popular i ha passat a significar, en moltes frases fetes, l'aliment en general, sigui de la mena que sigui.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En una botiga de fauna tenen un aquàrium adossat al vidre de l'aparador perquè es vegin els peixos des del carrer. Hi ha, també un rètol que diu: ES PREGA NO COLPEJAR EL CRISTALL. Una traducció ben fidel al seu model castellà. Massa. Tan senzill i català com hauria estat dir: US PREGUEM DE NO DONAR COPS AL VIDRE.

CUINA

Faves Margarida

1 Kg. de Faves pelades petites
100 grs. de pernil del país
2 cullerades de mostassa
1/2 suc de llimona
oli
menta fresca

Bateu la mostassa, el suc de llimona i oli amb el minipimer durant uns moments per unir-ho bé. Coure les Faves amb aigua bullint i sal durant uns 20 minuts o una mica més, segons la mida de les Faves, cal provar si són cuites.

Talleu el pernil a trossets. Barregeu les Faves amb el pernil, col·loqueu-les en una plata de servir i regueu-les amb la salsa. Serviu-ho fred. Tireu-hi la menta trinxada.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i video, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balmes, 64, 3º. 2º. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concertar entrevista.

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

Solució

	G	N								
P	E	C	A	R						
	R	E	R	A						
E	H	I	R	S						
	A	B	A	C						
O	I	T	N	A	C	A				
C	O	N	T	E	S	I	R			
A	F	A	S	I	T	O				
A	S	A	R	G	E	N	I			
	I	N	F	E	R	N	S			
X	T	O	N	I	C	A				
	E	S	C	U	M	A	L	L		
A	L	N	I						I	A
B	R	E	G	A	D	O	R			

SOPA DE LLETRES

per MONTSERRAT ALBERT

SÓC PERIODISTA I PUC ESCRIURE UNA...

Word search grid:

```

P L A A I D E M O C
I O S A R I B A Y O
M A R A G A L L Z N
A R M I I G H O T T
L A R R A O I R T E
L B A I S A A C I O
E A M G S O N A T A
V L O L A I S E O P
O I N A C A R N E R
N A I F A R G O I B
    
```

Solució

assalt, biografia, poesia, novel·la, drama, comèdia, conte.

FILATÈLIA

per ENRIC GRAUPERA

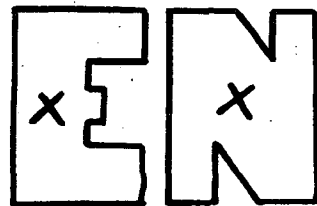
RESURRECCIÓ DE CRIST

Segell de Santa Lucia, colònia britànica, presenta la Resurrecció de Crist, obra d'Antoni Bazzi, anomenat Le Sodoma. La Resurrecció de Crist és l'esclat gloriós de la seva vida. Els Apòstols estaven esporuguits, però ell es presentà, i digué: "Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo tinc." (Lc 24, 36-39).

JEROGLÍFIC

per NÚRIA ALBERT

I EL MEU QUADRE?

Solució al 600

MES IGUAL
M'ÉS IGUAL

CLASSIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	27	44+16
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	27	40+12
3.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	27	33+5
4.	LOGROÑES	PJ	PTS	27	30+4
5.	R. MADRID	PJ	PTS	27	29+3
6.	GIJON	PJ	PTS	27	29+1
7.	VALENCIA	PJ	PTS	27	29+3
8.	SEVILLA	PJ	PTS	27	29+1
9.	R. OVIEDO	PJ	PTS	27	28+2
10.	R. SOCIEDAD	PJ	PTS	27	27-1
11.	BURGÓS	PJ	PTS	27	25-3
12.	ZARAGOZA	PJ	PTS	27	24-2
13.	ESPAÑOL	PJ	PTS	27	24-2
14.	VALLADOLID	PJ	PTS	27	23-3
15.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	27	23-5
16.	TENERIFE	PJ	PTS	27	23-5
17.	CASTELLON	PJ	PTS	27	22-6
18.	MALLORCA	PJ	PTS	27	22-6
19.	BETIS	PJ	PTS	27	18-8
20.	CADIZ	PJ	PTS	27	18-8

ESCACS

per JAUME MORA

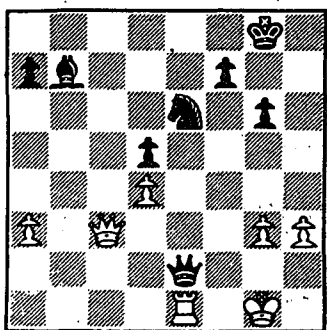
DIAGRAMA 370

Negres juguen i guanyen.

Altra vegada el tema de materialitzar un avan-tatge.

Solució al diagrama 369

1... Ce4xf2, 2 Ae3xa7 Cf2xd1, 3 h2-h3 Te8-e1+, 4 Rg1-h2 Db4-d6+, 5 g2-g3 Dd6-e7o-1

LA TRAVESSA

BURGOS- AT. MADRID.....	X
S. GJON-BARCELONA.....	1
OSASUNA-CASTELLON.....	1
AT. BILBAO- SEVILLA.....	1
TENERIFE-MALLORCA.....	1
VALLADOLID-ZARAGOZA.....	X
BETIS-CADIZ.....	1
VALENCIA-R. SOCIEDAD.....	2
ESPAÑOL-LOGROÑES.....	2
R. MADRID-OVIEDO.....	X
SALAMANCA-LLEIDA.....	X
EIBAR-MURCIA.....	1
MALAGA-R. VALLECANO.....	1
SABADELL-D. CORUÑA.....	1
Pleno al 15	
JEREZ-ELCHE.....	2

RESULTATS

BURGOS-AT. MADRID.....	1-1
S. GJON-BARCELONA.....	1-0
OSASUNA-CASTELLON.....	2-0
ATH. BILBAO-SEVILLA.....	2-0
TENERIFE-MALLORCA.....	2-1
VALLADOLID-ZARAGOZA.....	0-0
BETIS-CADIZ.....	3-0
VALENCIA-R. SOCIEDAD.....	0-1
ESPAÑOL-LOGROÑES.....	0-1
R. MADRID-OVIEDO.....	1-1

EL DRAC DE LA MUNTANYA DE SANT LLORENÇ

EL COMTE GUIFRÉ
S'ENFRONTA AL DRAC
DE LA MUNTANYA DE
SANT LLORENÇ.

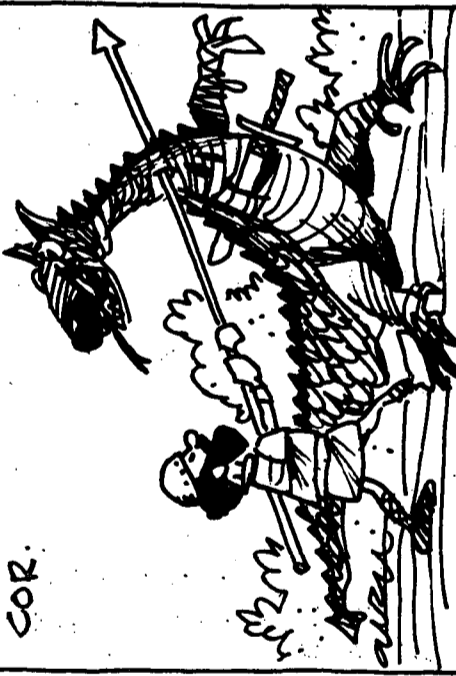
SATANSA I LI
CLAVA LA
SEVA
ESPASA.

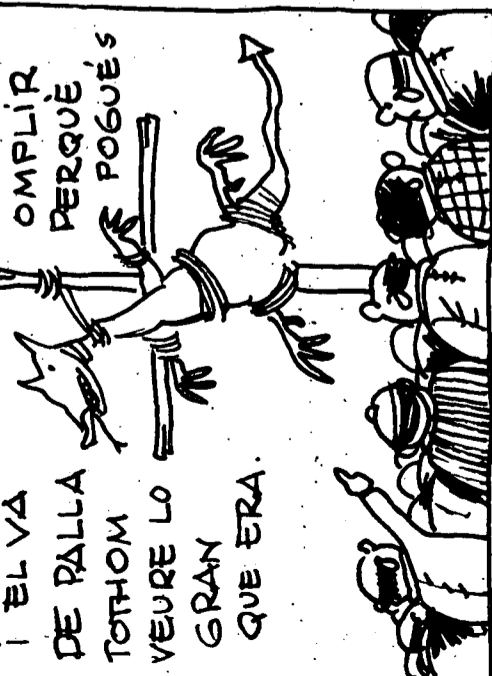
PERÒ EL DRAC NO
ÉS RENDEIX
ENCARA

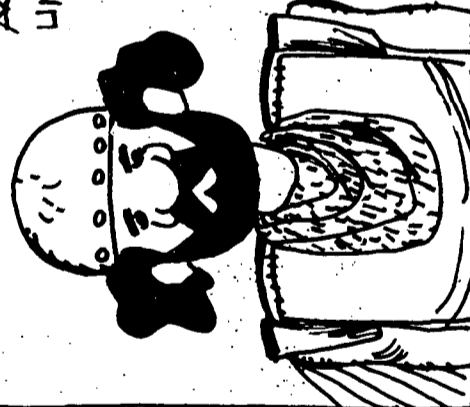
FINS QUE GUIFRÉ LI CLAVA
LA LLANÇA AL BELL MIG DEL
COR.

LA GENT VA PENJAR EL DRAC
I EL VA
DE PALLA
TOT HOM
VEURE LO
GRAN
QUE ERA.

I EL COMTE GUIFRÉ VA ÉSSER
ACLAMAT COM
UN HEROI

FI

GALI

L'EXERT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA' Nº. 556

HISTÒRIES D'EIXERITS

Jesús, campió de campions!

Mare meva, i quina gatzara s'ha amarat En Jordi, tornà a casa ben entogallat de tant cridar: Barça, Barça! Per la "tele" es vela la gran gernació de persones que hi havia pels carrers, amb banderes, saltant, ballant i cridant.

A mi m'agraden tots els jocs. El futbol, també. M'agrada que guanyin els que juguen millor, i si són els de casa, millor que millor.

Aquests dies, m'ha passat pel magí aquesta idea: Per Pasqua, ¿No us sembla que estaria molt bé organitzar un gran aplec de tots els cristians per celebrar amb crits i soroll, l'esdeveniment més important de la història: la Resurrecció de Jesús. Jesús ha jugat molt bé el joc de la nostra salvació, i ha derrotat les forces del mal i la mateixa mort. Podríem cridar, tots a la plegada: "si senyor, Jesús, el nostre campió!"

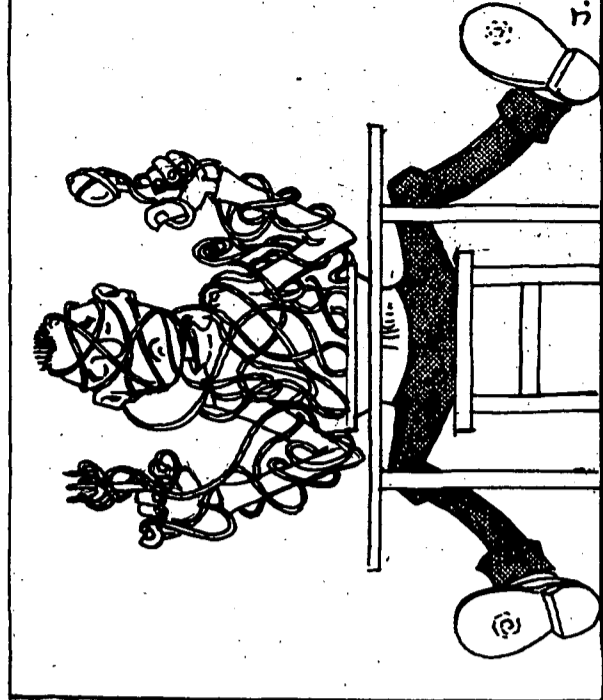
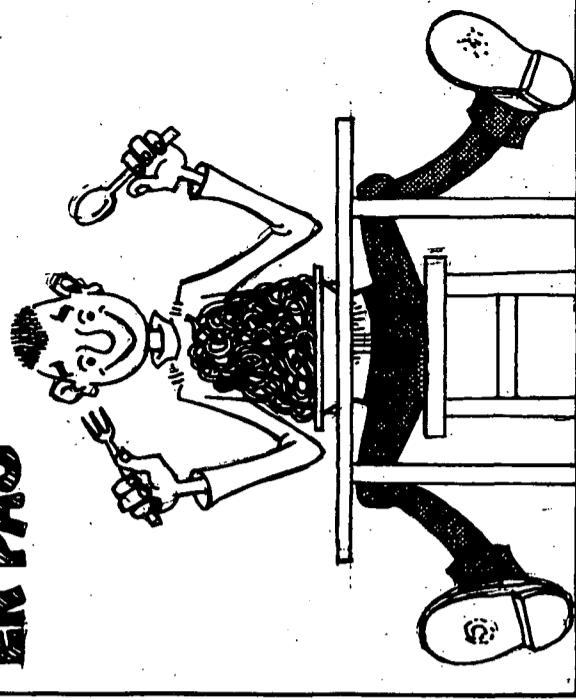
Els campions, un any guanyen i un altre perden. Jesús és campió de campions: Ha guanyat una vegada per sempre, i mai, res ni ningú, no podrà arrabassar-li aquesta victòria. Més encara, Jesús és per a tots nosaltres, com un gran entrenador: ens ensenya a jugar el joc de la vida d'una manera bona i bonica, ens dona les forces necessàries i ens porta certament a la victòria.

Podem admirar molts campions i celebrar moltes victòries. Però Jesús és el més gran campió, i la seva victòria, única.

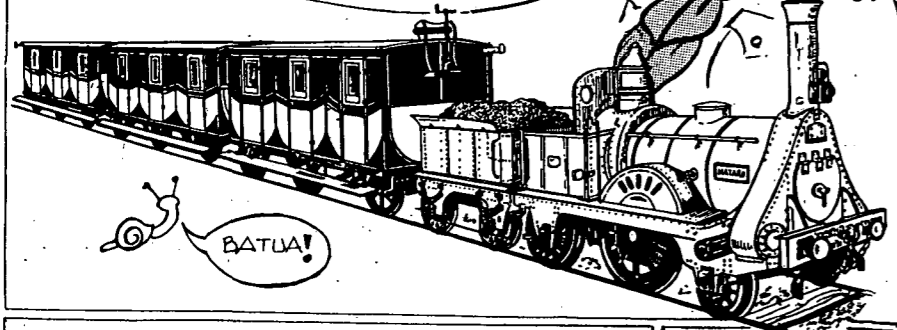
BONA PASQUA, Eixerides i Eixerits.

L'Eixerit

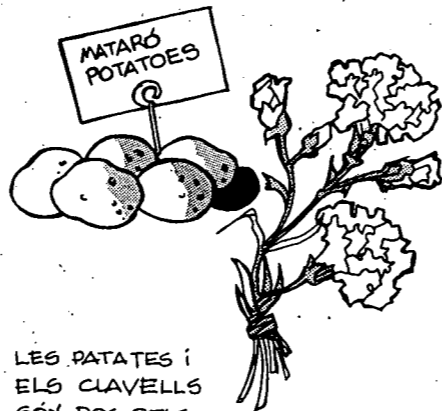
EN PAU

MATARÓ ÉS LA CAPITAL DEL MARESME. EL TREN DE BARCELONA A MATARÓ S'INAUGURÀ L'ANY 1854 I VA SER EL PRIMER FERROCARRIL D'ESPANYA.

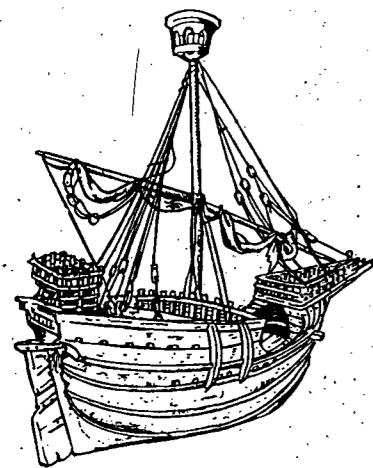

BATUA!

LES PATATES I ELS CLAVELLS SÓN DOS DELS PRODUCTES MÉS TÍPICS I FAMOSOS DEL MARESME.

23

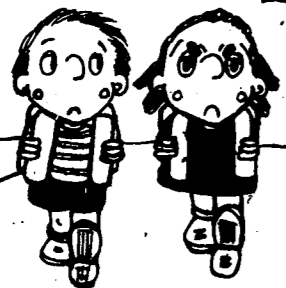
LES "COQUES" CATALANES VAN SER A L'AGEVA ÈPOCA, EL SEGLE XIII, UNES NAUS DE DISENY REVOLUCIONARI. LA "COCA DE MATARÓ" ÉS UNA MAQUETA QUE ES CONSERVA A UN MUSEU DE ROTTERDAM I QUE S'HA CONVERTIT EN EMBLEMÀTICA DE LA CIUTAT.

J.P.R.

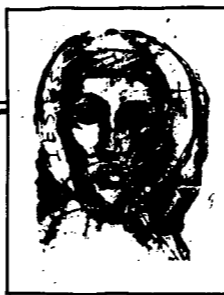

AVUI NO PENSO ANAR A L'ESCOLA. JA NO HI ANIRÉ MÉS! JA SÓC GRAN I NO CAL QUE HI VAGI.

BÉ... SEMBLA QUE ELS PARES NO TENEN GAIRE EN COMPTE LES DECISIONS PERSONALS DELS FILLS.

DRS

pel Mossèn

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 20, versets de l'1 al 9 (Jo 20, 1-9).

Reflexionem: 1. L'evangeli d'avui ens presenta la tomba buida com a signe de la resurrecció de Jesús. És a partir d'aquesta circumstància que comença a néixer en el cor dels Apòstols la fe en la resurrecció de Jesús. Maria Magdalena es pensa que han robat el cos de Jesús. La seva fe era encara feble.

2. Assabentats del fet, Pere i Joan corren cap al sepulcre. Joan era més jove i hi arribà primer, però abans d'entrar-hi deixa que Pere passi al davant. Constatat el fet, comencen a creure més fermament en la resurrecció de Jesús.

3. De fet, encara no havien comprès del tot, les paraules amb què Jesús els havia anunciat que, al tercer dia, resuscitaria d'entre els morts. El fet és que se'n tornen cap a casa, amb el cor ben trasbalsat per tot el que havien vist i constatat. Els calia encara créixer en la fe. Després, la seva alegria fóra immensa.

El Felip i les figures geomètriques

per ANNA

En Felip era un nen molt mogut i entremaliat, mai no parava quiet, ni tan sols era capaç d'estar-se quiet prou estona com per fer els deures, i mai no feia la feina.

Aquell dia, com ja era costum, no havia fet els deures d'escola i la professora el va haver de renyar. Com a càstig va haver de quedar-se a la classe a l'hora del pati, mentre els seus companys sortien a esmorzar i jugar una estona.

El Felip era tot sol a l'aula fent els exercicis que hauria d'haver fet el dia anterior. Aquells exercicis eren un rotllo: geometria, al Felip no li agradava gens la geometria. I no se'n sortia amb aquells exercicis, no s'hi estava lluint massa.

Acabava de traçar un quadrat, un triangle, un romb i un cercle. No eren gaire regulars, però no tenia ganes de repetir-los. Eren molt avorrits aquells exercicis. Per fer-los una mica més amens, va decidir pintar-los de colors. El quadrat, blau, el triangle, verd, el romb, groc, i el cercle, vermell. Però encara no li acabaven d'agradar. Els hi va dibuixar ulls, i nas, i boca, braços i cames, i fins i tot, al triangle li va dibuixar unes divertides pigues sota el nas.

-Ara sí que m'agraden! Si la geometria fos sempre així seria molt més fàcil d'estudiar. -Va dir el Felip amb una rialleta.

De sobte, el quadrat va moure un braç. No podia ser. El Felip no s'ho podia creure. Però abans que pogués adonar-se del que estava passant, les figures

geomètriques van fer un salt i van sortir del paper.

-Hola noi, quin rotllo haver d'estar aquí estudiant mentre els altres nens són fora jugant, oi? -va dir el triangle amb una alegre veu de xisclet. El Felip estava bocabadat.

-Què et sembla si et donem un cop de mà amb els exercicis? La geometria ens agrada molt a nosaltres -feu el romb-. I així, després, podem jugar una estona.

I així ho van fer, les figures van entrar i sortir del paper tantes vegades com va caldre, fins que els exercicis van quedar llestos. I en acabat, van posar-se a jugar. Però, realment, tenien una forma molt especial de jugar. Encenien i apagaven els llums com si fos una discoteca. Obrien les carpetes i feien voleiar tots els fulls. Feien gargots a la pissarra, i obrien i tancaven les persianes. El cercle no parava de donar voltes i tamborelles, i les rialles esclataven arreu.

El Felip s'estava divertint d'allò més, però ja era molt tard, i els companys tornarien a classe molt aviat.

-Prou nois! Ara és hora de recollir-ho tot. -Va dir el Felip, i entre tots cinc, en un tres i no res, tot va tornar a ser al seu lloc, i ben endreçat. Just en el moment que la professora entrava a l'aula, les figures entraven al paper d'un salt.

-Has acabat la feina, Felip?

-Sí, senyoreta. -Va contestar el Felip, donant un últim cop d'ull als seus amics, mentre el triangle li picava l'ullet, ja ho he acabat tot.

TV3

- DIUMENGE, 31**
 09.15 Sardanes
 09.50 Club super 3
 12.25 Gol a gol
 14.00 Gol a gol
 14.30 Telenotícies
 15.00 El Temps
 15.05 Club super 3
 15.30 La pel·lícula del diumenge (D): «El capatàs se'n va anar a França»
 17.15 Les brigades del Tigre (D)
 18.15 Batman
 18.45 Jim West (D)
 19.45 Gol a gol
 20.30 Telenotícies
 21.00 El temps
 21.05 Trenta minuts
 21.40 Dallas (D)
 22.35 Gol a gol
 00.05 **SIGNES DELS TEMPS**

- ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:**
 09.05 La senyoreta (D)
 09.35 Mohers per mare i per plorar (D)
 13.30 T'N Comarques
 14.30 Telenotícies
 19.00 El temps - Bona cuina
 20.30 Telenotícies
 21.00 El temps - Bona cuina

- DILLUNS, 1**
 10.40 Thalassa
 11.25 30 minuts
 11.55 Això és massa
 12.55 Gent del Barri (D)
 14.00 A dalt i a baix (D)
 15.15 Veïns (D)
 15.40 Com a casa
 16.40 La Bella i la Bèstia
 17.35 Club Super 3
 19.00 Magnum
 19.50 Dicciopinta
 21.15 Betes i films
 21.50 Pantalla (D)
 23.55 Telenotícies - Diners
 00.25 Tot l'esport

- DIMARTS, 2**
 10.40 Vida salvatge
 11.15 Senyals
 12.00 Versió directa
 12.55 Gent del Barri (D)
 14.00 A dalt i a baix (D)
 15.15 Veïns (D)
 15.40 Com a casa
 16.40 La Bella i la Bèstia (D)
 17.35 Club Super 3
 19.00 Magnum
 19.50 Dicciopinta
 21.15 Super 10
 21.20 Roseanne 2 (D)
 21.50 Això és massa
 22.55 Mike Hammer (D)
 23.50 Telenotícies - Diners
 00.15 Tot l'esport

- DIMECRES, 3**
 10.40 Vida salvatge
 11.15 Segle XX
 12.10 Cagney i Lacey (D)
 12.55 Gent del Barri (D)
 14.00 A dalt i a baix (D)
 15.15 Veïns (D)
 15.40 Com a casa
 16.40 La Bella i la Bèstia
 17.35 Club Super 3
 19.00 Magnum
 19.50 Dicciopinta
 21.05 Sorteig Lotto 6/49
 21.25 Cinema 3
 23.15 Informatiu cinema
 23.50 Telenotícies - Diners
 00.15 Motor a fons
 00.45 Tot l'esport

- DIJOUS, 4**
 10.40 Planeta terra
 12.00 60 minuts
 12.55 Gent del Barri (D)
 14.00 Cos a cos (D)
 15.15 Veïns (D)
 15.40 Com a casa
 16.40 La Bella i la Bèstia
 17.35 Club Super 3
 19.00 Magnum
 19.50 Dicciopinta
 21.05 Super 10
 21.20 Tres pics i repicó
 23.00 Actual
 23.50 Telenotícies - Diners
 00.30 Cinema de mitjanit

- DIVENDRES, 5**
 10.40 Natura
 11.15 Actual

- 12.10 Dallas
 12.55 Gent del Barri (D)
 14.00 Cos a cos (D)
 15.15 Veïns (D)
 15.40 Com a casa
 16.40 La Bella i la Bèstia
 17.35 Club Super 3
 19.00 Magnum
 19.50 Dicciopinta
 21.15 La vida en un xip
 24.00 Cinema de Mitjanit

- DISSABTE, 6**
 09.15 Sardanes
 09.30 Club Super 3
 12.30 Tres pics i repicó
 13.55 Betes i films
 14.30 Telenotícies
 15.00 El Temps - Bona cuina
 15.15 Les fabuloses tortugues Ninja
 15.40 Tarda de cinema còmic:
 17.25 Sereu campions
 17.40 Oliana Molls
 18.05 Buck Rogers (D)
 18.55 Cagney i Lacey (D)
 19.50 Futbol
 22.00 Telenotícies
 22.30 El temps - Bona cuina
 22.40 Cine nit

CANAL33

- DIUMENGE, 24**
 13.45 Sputnik TV
 14.45 Oh, no!
 15.15 Més enllà del 2.000
 16.00 Esports
 18.15 Bàsquet
 19.45 Sessió de vespre: «Societat d'assassins»
 21.45 Informatiu cinema
 22.15 Natura
 22.30 Gran estrena
 23.45 Cinema de mitjanit: «Reacció en cadena»

- ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:**
 17.30 Gradit's, ara pot!
 18.15 Universitat oberta
 18.45 Victor
 20.00 Tot l'esport
 20.25 Sputnik TV
 21.25 Mili paraules
 21.30 Les notícies amb Josep Cufí
 22.00 El temps
 22.05 Diners

- DILLUNS, 1**
 17.15 Pel·lícula tarda
 19.00 Basquetmania
 20.55 Gent del barri
 22.15 Versió directa
 23.15 Segle XX

- DIMARTS, 2**
 19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
 20.55 Gent del barri
 22.15 Teatre
 23.45 Cadència

- DIMECRES, 3**
 19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
 20.55 Gent del barri
 22.15 60 minuts
 23.15 Planeta terra
 00.15 Sputnik Concert

- DIJOUS, 4**
 19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
 20.55 Gent del barri
 22.15 Fila 3
 00.45 Més enllà del 2000

- DIVENDRES, 5**
 19.00 Futbol 92
 20.55 Gent del barri
 22.15 Tres catorze setze
 23.00 Canal 33 presenta
 24.00 Versió original:

- DISSABTE, 6**
 13.15 **SIGNES DELS TEMPS**
 14.00 Cadència
 15.00 Vibria
 15.15 Senyals
 16.00 NBA
 18.00 Handbol
 19.45 Telefilm dissabte tarda:
 21.30 Oh, no!
 22.00 Thalassa
 22.40 Els intocables
 23.35 Jazz & Co.
 00.35 Informe mundial CNN

TV1

- DIUMENGE, 31**
 03.40 Esport nit
 08.00 Informe setmanal
 09.00 **TEMPS DE CREURE**
 09.15 Concert
 10.00 **POBLE DE DÉU**
 10.30 **SANTA MISSA I BENEDICCIÓ URBI ET ORBI**
 12.30 135 escons
 13.00 Cosmos
 14.00 Arc de triomf
 15.00 Telediari-1
 15.35 Els fruitis
 16.00 Sessió de tarda: «Si las mujeres mandaran (o mandasen)»
 17.25 Joc d'infants
 18.00 L'hora de Bill Cosby
 18.30 El temps és or
 19.30 L'hora Warner
 20.30 Telediari-2
 21.05 Una filla més
 21.35 TVE presenta
 21.40 Diumenge cine: «Atraco perfecto»
 23.20 Telediari
 23.25 Els treballs i els dies
 00.15 Va de cine
 00.45 Barcelona olímpica
 01.15 Pictionary
 01.45 Andalusia
 02.00 Art i artistes flamencs

No publiquem la resta de la programació del canal de TVE per no haver-lo rebut a la nostra redacció en el moment del tancament del present número

TVE2

- DIUMENGE, 31**
 08.00 Tribunal Popular
 09.00 Dibuxos animats
 09.15 Puçastoc
 10.00 Gorbi
 10.30 Cine para todos: «El platillo volante»
 12.00 Diumenge esport
 14.30 Servei de notícies
 14.35 Diumenge esport
 16.15 Servei de notícies
 16.20 Diumenge esport
 17.40 Servei de notícies
 17.45 Cine paraiso: «Como un torrente»
 19.30 Mira-2
 20.30 Cheers
 21.00 L'informatiu cap de setmana
 21.10 Las colecciones de la 2
 23.00 Estudio estadio
 00.00 Los vengadores
 00.10 Alicia
 01.45 Música N.A.

- ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:**
 12.00 Notícies
 14.25 Avanç informatiu
 16.20 Avanç Informatiu
 17.55 Avanç informatiu
 20.00 L'informatiu vespre
 21.00 Contrapunt

- DILLUNS, 1**
 08.00 Dibuja 2
 09.00 Festival del circo "Mañana 89"
 09.30 Vacaciones de cine: «De 14 a 30»
 12.05 Paseo central
 13.00 Belleza i poder
 13.25 Menjar i beure
 13.30 Especial Força Barça
 14.30 Estadio 2
 15.00 Cheers

- 15.30 La barberia
 16.00 Cifras y letras
 16.30 Primera sesión: «Puente de invierno»
 18.00 Historias de cada día
 19.00 Basket ACB
 19.30 T y T
 20.30 Això no pot fer-se per TV
 21.10 Murphy Brown
 21.35 Aquellos maravillosos años
 22.00 La estrella es... Cary Grant: «Hogar dulce hogar»
 00.00 Rápido
 00.30 Última sesión: «La increíble Sara»

- DIMARTS, 2**
 07.30 Peter Pan
 08.00 Dibuja 2
 09.00 Festival de circo "Mañana 90"
 09.30 Vacaciones de cine: «Un robot en la familia»
 12.05 Paseo central
 13.00 Belleza i poder
 13.25 Profesor Falco
 13.30 La palmera
 14.30 Estadio 2
 15.00 Especial Força Barça
 16.00 Cifras y letras
 16.30 Primera sesión: «María de la O»
 18.00 Historias de cada día
 19.00 Mec-Mec
 19.30 T y T
 20.30 Línea 900
 21.10 La vida a prueba
 22.00 El abogado Matlock
 23.00 Crónicas urbanas
 00.00 El arte del video
 00.30 Última sesión: «Amor y rabia»

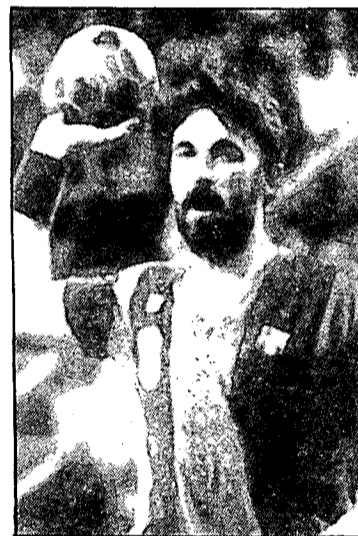
- DIMECRES, 3**
 07.30 Peter Pan
 08.00 Dibuja 2
 09.00 TV educativa
 12.05 Paseo central
 13.00 Belleza i poder
 13.25 Menjar i beure
 13.30 La palmera
 14.30 Estadio 2
 15.00 Cheers
 15.30 Petits estats
 16.00 Cifras y letras
 16.30 Primera sesión: «Todos eran mis hijos»
 18.00 Historias de cada día
 19.00 Mikimoto-clip
 19.30 T y T
 20.30 Deportes
 22.00 Estress
 23.00 Los Simpsons
 23.30 Documents 2
 00.30 Última sesión de cine: «No toquen a la nena»

- DIJOUS, 4**
 07.30 Peter Pan
 08.00 Dibuja 2
 09.00 TV educativa
 12.05 Paseo central
 13.00 Belleza i poder
 13.25 Profesor Falco
 13.30 La palmera
 14.30 Estadio 2
 15.00 Cheers
 15.30 La finestra
 16.00 Cifras y letras
 16.30 Primera sesión: «El Senador fue indicrete»

- 18.00 Historias de cada día
 19.00 Al filo de lo imposible
 19.30 T y T
 20.30 Una sombra al sol
 21.15 Espiral
 22.00 Dijous cinema: «Rita, Sue i també Bob»
 00.00 Metropolis
 00.30 Última sesión: «Las alegrías del escuadrón»

- DIVENDRES, 5**
 07.30 Peter Pan
 08.00 Dibuja 2
 09.00 TV educativa
 12.05 Paseo central
 13.00 Belleza i poder
 13.25 Menjar i beure
 13.30 Especial "Ara és demà"
 14.30 Estadio 2
 15.00 Cheers
 15.30 Barcelona Olímpica
 16.30 Primera sesión: «La diosa arrodillada»
 18.00 Historias de cada día
 19.00 NBA
 19.30 T y T
 20.30 El camaleó
 21.10 Tribunal Popular
 22.15 El mirall:
 01.00 Fora de sèrie
 02.00 Última sesión de cine: «Los fabulosos Darseys»

- DISSABTE, 6**
 08.00 Belleza i poder
 09.15 Bioman
 10.00 Los caballeros del zodiaco
 10.30 Cine para todos: «Desafío en Río Bravo»
 12.00 Lotería
 12.30 NBA
 14.00 Va de cine
 14.30 L'informatiu cap de setmana
 15.00 Mikimoto
 15.30 Especiales musicales
 16.25 Avanç informatiu
 16.30 Dissabte esport

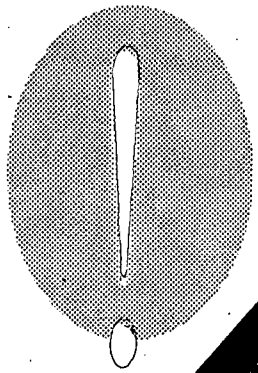
- 19.00 Antología de la zarzuela
 20.00 Cine club: «Débil es la carne»
 22.00 L'informatiu cap de setmana
 22.10 Sangre y honor
 23.00 La 2 presenta
 00.00 Mesa redonda
 01.00 Última sesión de ópera

20 ANYS

al servei de la pau,
 la justícia i els
 drets humans

Demana informació	Fes-te soci	Collabora
		
JUSTÍCIA I PAU Rivadeneyra, 6, 10è.-08002-Barcelona Tel. (93) 317 61 77		

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS
AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe
Renauld
Clio
5 portes

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

2n. premi: Una Minicadena completa AIWA NSX-800 (2x75w)

3r. premi: Un Joc de Cafè artístic de producció artesanal

Altres premis: 10 lots de llibres amb les col·leccions completes: "*Cultura i Pensament*" i "*Miscel·lania*" (11 títols) de la Fundació Catalunya Cristiana

10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "*Babar i els seus amics*" (6 títols)

10 aparells Walkman amb ràdio (AM/FM) i auriculars, SONY WM-BF44 (Megabass)

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

- Talonaris a 5.000 ptes.
 Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per xec barrat gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**